

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI 5.DALGA SERİSİNİN YAZARI

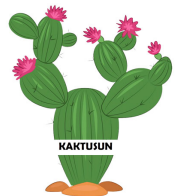
RICK YANCEY

ALFRED KROPP'UN OLAĞANÜSTÜ MACERALARI

"İçgüdüleriyle hareket eden
çekingen bir gencin hem komik hem
de dokunaklı öyküsünü anlatan bu
unutulmaz hikâye o kadar büyüleyici
bir okuma deneyimi sunuyor ki
bitirdikten sonra bile soluğunuzu
tutmaya devam edeceksiniz."
The New York Times çöksatan
yazarı Ridley Pearson




PEGASUS



KADİM BİR KILICI ÇALMA KOLAYDIR, ONU KORUMAKSA İMKÂNSIZ...

Alfred Kropp öğrencilik hayatına katlanmaya çalışan, sıradan bir yaşam süren sıradan bir çocuktur. Ama bir gün Kral Arthur'un efsanevi kılıcını çalma planına dahil olur, kılıcı yanlış ellere teslim etmesiyle de hayatı karışır.

Kadim bir şövalye tarikatına yardım etmeye başlayınca kendini gizemli bir uluslararası organizasyonun casusları arasında, hızlı arabalardan ve motosikletli haydutlardan kaçarken bulan Alfred, bin yıllık gizemi çözmeye çalışır. Her ne kadar kahramanlıktan uzak olsa da, insanlığın en güçlü silahı Excalibur'u yeniden ele geçirmeli ve büyük bir yıkımla karşı karşıya kalan dünyayı kurtarmalıdır...

"Hiç bitmeyen aksiyonuyla heyecan verici bir macera. Mükemmel!"
Rick Riordan

"Tıpkı Rowling gibi Yancey de bir gençlik romanında ağır konuları mizahla ustaca harmanlamış. Koca kafalı bir ezizgin korkunç eğlenceli hikâyesi."
Publishers Weekly

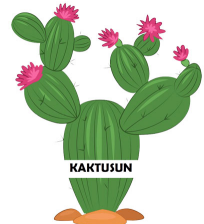
"İşin içinde çılgın araba kovalamacaları, helikopterler, güzel bir kız ve fazlaca macera varsa hikâyenin nefes kesmesi kaçınılmazdır. Alfred Kropp'un Olağanüstü Maceraları aksiyon filmlerini aratmayacak."
Children's Literature

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-247-0



9 786052 992470





ALFRED KROPP'UN OLAĞANÜSTÜ MACERALARI



Pegasus Yayınları: 1702
Gençlik: 328

Alfred Kropp'un Olağanüstü Maceraları

Rick Yancey

Özgün Adı: The Extraordinary Adventures of Alfred Kropp

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Selma Altıntaş Bursalioğlu

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017

ISBN: 978-605-299-247-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Rick Yancey, 2005

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com



RICK YANCEY

ALFRED KROPP'UN OLAĞANÜSTÜ MACERALARI



İngilizceden çeviren:
Onur Kaya

PEGASUS YAYINLARI





Sandy'ye.

*Ve doğal olarak oğlanlara,
Jonathan, Joshua ve Jacob'a.*



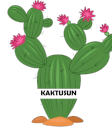


**Suskun hemşire örtündü beyazlara ve mavilere
Porsukağaçlarının arasında,
Nefessiz kalmış flütüyle bahçe tanrısının ardında,
Eğdi başını ve iç geçirdi, ötmeksizin tek kelime**
T.S. Eliot, Kül Çarşambası





1



Dünyayı kurtaracağım ya da kurtarıırken öleceğim hiç aklıma gelmezdi. Hiçbir zaman meleklerle de mucizelere de inanmadığım gibi kendimi de kahraman olarak görmedim. Kimse de beni öyle görmüyordur; dünyanın en güçlü silahını alıp bir kaçığın ellerine bırakmadan önce beni tanısanız eminim siz de öyle görmezsiniz. Hikâyemi duyduktan sonra da kahraman falan olmadığımı düşünebilirsiniz çünkü kahramanlıklarımın çoğu (tabii böyle adlandırmak isterseniz) her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmamdan kaynaklıdır. *Benim* yüzümden bir sürü insan öldü –*ben* de dahil– ama sanırım gereğinden fazla konuştum; en başından başlasam daha iyi olacak.

Her şey Farrell dayımın zengin olmak istemesiyle başladı. Hiçbir zaman çok parası olmamıştı ve Bay Arthur Myers hayatının fırsatıyla çıkageldiğinde dayım artık kırk yaşındaydı ve yoksulluk canına tak etmişti. Yoksulluk, alışabildiğiniz



şeylerden biri değildir, tüm hayatınızı yoksullukla geçirmiş olsanız bile. Bay Myers parayı masaya koyduğunda, karşılığında istediklerine dair bütün kaygılar –mesela herhangi birinin yasal olup olmadığı– uçup gitmişti. Elbette Farrell dayım, Bay Arthur Myers'ın aslında kim olduğunu, gerçek adının Arthur Myers bile olmadığını bilemezdi.

Yine çok hızlı gittim galiba. Kendimden başlasam daha iyi olacak.

Annabelle Kropp'un ilk ve son çocuğu olarak Ohio, Salina'da doğdum. Babamı hiç tanımadım. Daha ben doğmadan çekip gitmiş.

Annemin hamileliği oldukça uzun ve zorlu bir süreçmiş. Doktorlar, ben öyle canım istediğinde uzaylı bir yaratık gibi annemin karnından fırlamadan beni oradan çıkarmaya karar verdiğinde neredeyse on ay iki haftalıkmışım.

İri bir bebek olarak doğduktan sonra da irileşmeye devam ettim. Beş buçuk kilonun üstünde doğmuşum ve kafam karpuz büyüklüğündeymiş. Tamam, karpuz kadar olmayabilir ama kesinlikle iri bir kavun kadarmış hem de Kaliforniya kavunlarından daha büyük olan Güney Amerika kavunları iriliğinde.

Beş yaşındayken ağırlığım kırk bir kilo, boyum da bir metre yirmi santim kadardı. On yaşındayken bir metre seksen santim ve doksan kilo olmuşum bile. Çocuk doktorundaki büyüme grafiğini çoktan aşmıştım. O noktada annem bir hayli endişelenmeye başlamıştı. Beni diyetle sokup özel bir egzersiz programına başlatmıştı.



Koca kafam, büyük ellerim, ayaklarım ve genel utangaçlığım yüzünden birçok insan zihinsel engelli olduğumu sanıyordu. Annem o konuda da endişelenmiş olacak ki beni zekâ testine soktu. Ama sonuçları bana hiç söylemedi. Ona sorduğumdaysa kesinlikle engelli olmadığımı söylemekle yetinirdi. “Sen, büyük işler başaracak büyük bir çocuksun,” demişti.

Ben de ona inandım. Büyük işler başaracağım kısmına olmasa da zihinsel engelli olmadığım kısmına tabii. En nihayetinde sonuçları kendi gözümle görmemiştim ve ebeveynlerinizin bu konuda kesinlikle yalan söylemeyeceğini bilirsiniz.

Annemin müdür yardımcısı olarak çalıştığı süpermarke-
tin yakınlarındaki küçük bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Annem hiç evlenmemişti ama erkek arkadaşlarının nadiren bize uğradığı olurdu. Küçük ölçekli bir işletmenin muhasebe defterini tuttuğu bir ek iş bulmuştu. Çoğu gece ben yatmaya giderken mutfakta hesap makinesinin sesini duyardım.

Derken, ben on iki yaşındayken annem kanserden öldü.

Bir sabah sol şakağında hassas bir nokta fark etmişti. Dört ay sonra öldüğünde artık yalnız kalmıştım.

Birkaç sene boyunca bir koruyucu aileden diğerine geçtim, ta ki annemin Tennessee, Knoxville’de yaşayan kardeşi, Farrell dayım, beni yanına almak isteyene kadar. Henüz on beşime yeni girmiştim.

Farrell dayımı pek görmüyordum: Knoxville’in merkezindeki bir ofis binasında gece bekçisi olarak çalışıyor ve bütün gün uyuyordu. Omzunda sarı işlemeli arması olan siyah bir



üniforması vardı. Silahı yoktu belki ama copu vardı ve çok önemli biri olduğunu sanıyordu.

Vaktimin çoğunu odamda müzik dinleyerek ve kitap okuyarak geçiriyordum. Bu durum, sekiz saat boyunca kışının üstüne oturup güvenlik kameralarını izleyen Farrel dayımın pek hoşuna gitmiyordu çünkü o kendini hep eylem adamı olarak görürdü. Nihayet, annemin ölümü hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sormuştu. İstemediğimi söyledim. Tek istediğim beni rahat bırakmasıydı.

“Alfred,” dedi. “Çevrene bir bak. Dünyaya şekil veren insanlara bir bak. Sence bulundukları mevkilere bütün gün yatıp kitap okuyarak ve rap müzik dinleyerek mi geldiler?”

“Bulundukları yere nasıl geldiklerini bilmiyorum,” dedim. “Herhalde bunu yapabilecek kadar beceriklilermiş.”

Yanıtımı beğenmeyince beni okulun psikoloğu Bayan Francine Peddicott’a gönderdi. Çok yaşlı bir kadındı, upuzun ve sivri bir burnu vardı ayrıca odası vanilya kokuyordu. Dr. Peddicott soru sormaya bayılırdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, “Merhaba, Alfred” ve “Güle güle, Alfred” demek dışında yaptığı tek şeyin durmadan soru sormak olduğunu hatırlıyorum.

İlk ziyaretimde, kanepeye uzanmayı mı yoksa oturmayı mı tercih ettiğimi sorduktan sonra, “Annemi özlüyor musun?” demişti. Ben oturmayı tercih etmiştim.

“Elbette. O benim annemdi.”

“En çok nesini özlüyorsun?”

“Harika bir aşçıydı.”

“Gerçekten mi? En çok aşçılığını mı özlüyorsun?”



“Şey, bilemiyorum. Bana en çok neyini özlediğimi sordunuz, ben de aklıma ilk geleni söyledim. Belki akşam yemeği saati yaklaştığı içindir. Ayrıca Farrell dayım yemek pişiremiyor. Yani, bir şeyler pişiriyor elbette ama pişirdiklerini açlıktan ölen bir köpeğe bile vermem. Çoğunlukla donmuş ya da konserve gıdalarla besleniyoruz.”

Kadın bir dakika boyunca küçük not defterine bir şeyler yazdı.

“Ama annen iyi bir aşçıydı, öyle mi?”

“Harika bir aşçıydı.”



Kadın derin derin iç geçirdi. Belki de istediği cevapları veremiyordum. “Ondan nefret ettiğin zamanlar oluyor mu?”

“Neden ondan nefret edeyim ki?”

“Öldüğü için annenden nefret ediyor musun?”

“Ah, Tanrım, bu onun suçu değildi ki.”

“Ama bazen ona kızılıyorsun, değil mi? Seni bırakıp gittiği için?”

“Onu öldürdüğü için kansere kızılıyorum. Doktorlara kızılıyorum... bilirsiniz işte, yüzyıllardan beri ortalıkta kol geziyor ama ondan bir türlü kurtulmayı becerememişiz. Kanserden demek istiyorum. Düşünüyorum da gereksiz devlet projelerine ayrılan o kadar parayı kanser araştırmalarına yatırsak ne olurdu acaba?”

“Peki, ya baban?”

“Ne olmuş ona?”

“Ondan nefret ediyor musun?”

“Onu tanımıyorum bile.”



“Seni ve anneni bırakıp gittiği için ondan nefret ediyor musun?”

Kadın beni ürkütmeye başlamıştı. Sanki hiç tanımadığım babamdan nefret etmemi sağlamaya çalışıyor hatta ölü annemden bile nefret etmemi istiyordu.

“Olabilir ama konuyla ilgili bütün gerçekleri bilmiyorum,” dedim.

“Annen anlatmadı mı?”

“Sadece duruma ayak uyduramadığını söylemişti.”

“Peki, böyle deyince sen ne hissettin?”

“Çocuk istemediğini düşündüm.”

“Yani, kimi isteme...?”

“Beni. Herhalde beni. Elbette beni.”

Sırada, nefret etmem gereken başka ne var diye merak ettim.

“Okulla aran nasıl?”

“Okuldan nefret ediyorum.”

“Neden?”

“Kimseyi tanımıyorum.”

“Hiç arkadaşın yok mu?”

“Bana Frankenstein diyorlar.”

“Kim diyor?”

“Okuldaki çocuklar. Bilirsiniz işte, cüssem ve koca kafam yüzünden.”

“Peki, ya kızlar?” diye sordu.

“Bana Frankenstein diyen kızları mı soruyorsunuz?”

“Kız arkadaşın var mı?”



Aslında bir kız *vardı*. Adı Amy Pouchard'dı ve matematik dersinde iki sıra ötemde oturuyordu. Uzun sarı saçları ve koyu renkli gözleri vardı. Okuldaki ilk haftamda bir gün bana gülümsediğini bile düşünmüştüm. Solumda oturan çocuğa da gülümsemiş olabilirdi, hatta belki hiç gülümsememişti de ben kızın ciddi suratında bir tebessüm hayal etmiştim.

"Hayır, kız arkadaşım yok," dedim.

Sonra Farrel dayım, Dr. Peddicott'la uzun bir görüşme yaptı. Kadının beni anti-depresan ilaç yazabilecek bir psikiyatriste yönlendireceğini söyledi çünkü Dr. Peddicott şiddetli bir depresyonda olduğumu düşünüyor, psikiyatriste gitmenin ve ilaç kullanmanın yanı sıra televizyon ve müzikten başka hobiler de edinmemi tavsiye ediyordu. Farrell dayımın aklına hemen Amerikan futbolu geldi, cüssem göz önüne alındığında pek şaşırtıcı sayılmazdı ama yapmak istediğim son şey futbol oynamaktı.

"Farrell dayı," dedim. "Futbol oynamak istemiyorum."

"Yüksek risk grubundasın, Al," dedi Farrell dayım. "Psikoz evresine girmene sebep olacak bütün risk faktörlerini taşıyorsun. Birincisi, baban yok. İkincisi, annen yok. Üçüncüsü, seninle yeteri kadar ilgilenmeyen biriyle –benimle– yaşıyorsun ve dördüncüsü, yabancısı olduğun bir kasabadasın ve hiç arkadaşın yok.

"Bir tane daha olacaktı... hah, evet. Beşincisi, daha on beş yaşındasın."

"Ehliyet almak istiyorum," dedim.

"Ne ehliyeti?"

"Sürücü ehliyeti. Geçici sürücü belgesi almak istiyorum."



“Ben sana yakında kafayı sıyracağını anlatmaya çalışırken senin tek derdin sürücü belgesi mi almak?”

“On beş yaşındasın deyince aklıma geldi.”

“Dr. Peddicott bunun harika bir fikir olduğunu söyledi,” dedi Farrell dayım.

“Sürücü belgesinin mi?”

“Hayır! Futbol takımına girmenin. Birincisi, bir hobin olmalı. İkincisi, özgüven kazanmak ve arkadaş edinmek için birebir. Ve üçüncüsü, şu haline bak! Kutsal bakire aşkına, bu iş için biçilmiş kaftansın. Seni takımında istemeyecek bir koç düşünemiyorum!”

“Futbolu sevmiyorum,” dedim.

“Futbolu sevmiyor musun? Futbolu nasıl sevmezsin? Amerikalı bir çocuk nasıl olur da futbolu sevmez? Birazdan kalkıp dans dersi almak istediğini de söylersin!”

“Dans dersi de almak istemiyorum.”

“Bu iyi, Al. Gerçekten iyi. Çünkü dans dersi almak istiyorum deseydin ne yapardım bilmiyorum. Gider kendimi bir uçurumdan falan atardım herhalde.”

“Canımın yanması hoşuma gitmiyor.”

“Ah, haydi ama. Pigmeler gibi sana çarpıp sekeceklerdir! Sivrisinekler gibi! Küçük pigme sivrisinekler gibi!”

“Farrell dayı, kıymık battığında ağlarım. Kan gördüğümde bayılırım. Etim hemen morarır. Anında morarıyorum.”

Ama Farrell dayım hayır cevabını kabul etmedi. İş i rüşvet vermeye kadar vard ırdı. Futbol takım ını denemezsem beni sürücü belgesi almaya götürmeyeceğini söyledi. Ayrıca futbol takım ına bir şans vermezsem bana öyle bir ilaç yüklemesi ya-



pacakmış ki altımı doldurduğumu bile fark edemeyecekmişim. Farrell dayım bazen böyle iğrenç olabiliyordu.

O ehliyeti gerçekten çok istiyordum, ayrıca tuvalete gitmeyi unutacak kadar ilaç almak da istemiyordum ve böylece takıma girmeye karar verdim.





2



Sağ bek yedeği olarak takıma girdim. Bu da as kadrodaki asıl bekler için yalnızca konu mankeni olduğum anlamına geliyordu.

Koç Harvey kısa boylu ve şişman bir adamdı, göbeği pantolonunun üstünden sarkıyordu ve baldırları kafam kadardı ve daha önce de belirttiğim gibi, benim kafam oldukça büyüktü. Pek çok koç gibi o da bağırmayı çok severdi. Özellikle de bana bağırmayı.

Farrell dayım Karanlığın Baş Ajanı ile anlaşmadan bir ay kadar önce bir öğleden sonra Koç Harvey'nin sesini ne kadar yükseltebileceğini tecrübe ettim. Bir defans oyuncusunun beni geçip okulun en popüler çocuğu olan oyun kurucumuz Barry Lancaster'ı haşat etmesine sesimi çıkarmamıştım. Bunu bilerek yapmamıştım ama kural kitabını bir türlü ezberleyemiyordum. Pek çoğu doğru düzgün okumayı beceremeyen büyük sporcular



için yazıldığı düşünülürse, oldukça karmaşık bir metindi. Ben Barry'nin “dağa bak,” dediğini sanmıştım ama aslında “sağa bak” diyormuş. Tek bir harf büyük fark yaratmış ve Barry kendini acılar içinde yerde kıvranırken bulmuştu.

Koç Harvey kalın dudaklarının arasındaki gümüş renkli düdüğünü çalarken bir yandan da düdüğün histerik çığlıklarının arasına kendi çığlığını da sıkıştırarak koşa koşa kenar çizgisine geldi.

“Kropp!” *Düüt!* “Kropp!” *Düüt!* “KROPP!”

“Üzgünüm, Koç,” dedim. “*Dağ* dedi sandım, *sağ* değil!”

“Dağ mı?” Başını yerde kıvranan Barry'ye çevirdi. Vücudu hâlâ bana dönüktü. “Lancaster! İyi misin?”

“İyiym, Koç,” dedi Barry nefes nefese. Bana hiç de iyiymiş gibi gelmiyordu. Suratı saha çizgileri gibi bembeyazdı.

“Bu da neyin nesiydi, Kropp?” diye bağırdı Koç Harvey.

“Hmm, dağa bak mı?” dedim.

“Dağ mı? Dağ mı? Sağ kelimesini dağ diye mi duydun? Sence ‘sağ’ın neresi ‘dağ’a benziyor? Ha? Söylesene!”

Bütün takım korkunç bir kaza mahallini görmek istermiş gibi etrafımıza toplandı.

Koç Harvey uzanıp ayasıyla kaskıma bir şaplak attı.

“Senin derdin ne, evlat?” dedikten sonra bir şaplak daha attı. Sorusunu vurgulamak için her defasında kafama bir şaplak atıyordu.

“Aptal mısın sen?” Şaplak.

“Aptal mısın, Kropp?” Şaplak.

“Kalın kafalısın, öyle mi, Kropp?” Şaplak-şaplak.

“Hayır, efendim, değilim.”



“Hayır, efendim, ben *ne* değilim?”

“Aptal, efendim.”

“Aptalın teki olmadığına emin misin, Kropp? Çünkü aptalca davranıyorsun. Aptal gibi oynuyorsun. O yüzden, Kropp, aptal olmadığına kesinlikle emin misin?” *Şaplak-şaplak-şaplak.*

“Evet efendim, aptal olmadığımı biliyorum.”

Bir şaplak daha atınca, “Annem beni zekâ testine sokmuştu ve ben aptal değilim! Efendim!” diye bağırdım.

Bu sözlerim herkesi gülme krizine sokmuştu ve sonraki üç hafta boyunca buna gülmeye devam ettiler. Her yerde aynı şeyi duyuyordum: “Annem beni zekâ testine sokmuştu ve ben aptal değilim!” Sadece soyunma odasında da değil (yine de en çok duyduğum yer orasıydı). Bütün okula yayıldı. Koridorda yanımdan geçen hiç tanımadığım tipler, “Annem beni zekâ testine sokmuştu!” diyordu. Korkunç bir şeydi.

O akşam, antrenmandan sonra, Farrell dayım futbolla aramın nasıl olduğunu sordu.

“Artık futbol oynamak istemiyorum,” dedim.

“Futbol oynamaya devam edeceksin, Alfred.”

“Mesele sadece ben değilim, Farrell dayı. Diğer insanların da canı yanabilir.”

“Futbol oynamaya devam edeceksin,” dedi. “Yoksa ehliyet alamazsın.”

“Anlamıyorum,” dedim. “Futbol oynamamanın nesi yanlış? Bence sırf iri cüsseliyim diye futbol oynamam gerektiğini düşünmek dar kafalılık.”

“Pekala, Alfred,” dedi. “O zaman sen söyle. Ne yapmak istiyorsun? Bandoya katılmak ister misin?”



“Enstrüman çalmıyorum.”

“Alt tarafı bir lise bandosu, Alfred, New York Filarmoni Orkestrası değil.”

“Olsun, en azından müzikten az da olsa anlamam, nota falan okuyabiliyor olman lazım.”

“Bütün gün odanda yatıp hayal âlemine dalamazsın. Sürekli önerilerle karşına çıkmaktan bıktım, o yüzden sen söyle: Ne gibi yeteneklerin var? Neler yapmaktan hoşlanırsın?”

“Odamda yatıp müzik dinlemek.”

“Yeteneklerinden bahsediyorum, Bay Ukala, hüner ve özel beceriler. Bilirsin işte, seni sıradan insanlardan ayıran şeyler.”

Bir yeteneğim var mı diye düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

“Tanrım, Al, herkesin başarılı olduğu bir şey vardır,” dedi Farrell dayım.

“Ortalama bir insan olmanın nesi yanlış? Çoğu insan öyle değil mi?”

“Bu mu yani? Kendinden tek beklentin mi bu mu, Alfred?” diye sordu kıpkırmızı kesilen suratıyla. Dünyaya şekil verenlerle ya da bir insanın biraz akıyla, biraz şansıyla nasıl başarıya ulaşabileceğiyle ilgili nutuklarından birini çekmesini bekliyordum.

Nutuk çekmedi. Onun yerine arabaya binmemi emretti ve şehir merkezine doğru yola koyulduk.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Seni büyülü bir yolculuğa çıkarıyorum, Alfred.”

“Büyülü bir yolculuğa mı? Nereye?”

“Geleceğe.”



Bir köprü geçtik, gökyüzüne yükselen kocaman bir cam bina gördüm. Camları koyu renkliydi, gecenin karanlığında, yukarıyı işaret eden parlak, tombul ve siyah bir başparmağı andırıyordu.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Farrell dayım. “Burası çalıştığım yer, Alfred; Samson Kuleleri. Otuz üç kat yüksekliğinde ve üç blok genişliğinde. Ona iyi bak, Alfred.”

“Farrell dayı, daha önce de yüksek binalar gördüm.”

Hiçbir şey söylemedi. İnce yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Farrell dayım kırk yaşındaydı ve ben ne kadar iri, ne kadar tombulsam o da o kadar ufak tefek ve sıskaydı ama onun kafası da benimki gibi kocamandı. Güvenlik görevlisi üniformasını giydiğinde, sıska vücudu ve koca kafası yüzünden, bir zamanların *Andy Griffith* dizisindeki Barney Fife karakterine ya da daha doğrusu Barney Fife şeklindeki şeker makinelerine benziyordu. Onu Barney Fife gibi işe yaramazın tekine benzettiğim için biraz vicdan azabı duydum ama elimde değildi. Dudakları bile Barney’ninkiler gibi ördek gagasına benziyordu.

Yeraltı otoparkının girişine yanaşıp plastik kartını cihaza okuttu. Bariyer kalkınca arabayı neredeyse boş otoparka yavaşça sürmeye başladı.

“Samson Kuleleri’nin sahibi kim, Alfred?” diye sordu.

“Samson adında bir adam mı?” diye tahminde bulundum.

“Bernard Samson adında bir adam,” dedi. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden izin ver de anlatayım. Bernard Samson kendi çabalarıyla multimilyoner olmuş, Alfred. On altı yaşındayken cebinde beş kuruş olmadan Knoxville’e



gelmiş ve şimdi Amerika'nın en zengin adamlarından biri. Bunu nasıl başardığını bilmek ister misin?"

"iPod'u mu keşfetmiş?"

"Çok çalışmış, Alfred. Çok çalışma ve ne yazık ki sende bulunmayan diğer özelliklerle: Metanet, cesaret, ileri görüşlülük ve tutku. İzin ver de sana bir şey daha söyleyeyim: Dünya en zeki ve en yeteneklilerin değil. Şu dünyada bir sürü zeki ve yetenekli ezik var. Dünyanın kime ait olduğunu öğrenmek ister misin, Alfred."

"Microsoft'a mı yoksa?"

"Pekala, ukala velet, sen dalga geçmeye devam et. Hayır. Bu dünya pes etmeyenlerindir. Yere serildikten sonra tekrar ayağa kalkanlarındır."

"Pekala, Farrell dayı," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bunun gelecekle ne alakası var?"

"Doğru söyledin," dedi. "Gelecek! Haydi, Alfred. Geleceği bu garajda bulamazsın."

Asansörle lobiye çıktık. Onun peşinden iki katlı avluya bakan nal biçimli güvenlik masasına doğru ilerledim. Güvenlik masasıyla girişin tam ortasında bir yerde, dayımın daha önce büyük masraflar yapıp Büyük Dumanlı Dağlar'daki Pigeon Nehri'nden getirildiğini anlattığı şu devasa kayaların üzerine akan bir şelale vardı.

"Hayatın en tuhaf yanı, seni ne zaman, nereye götüreceğinin belli olmamasıdır," dedi Farrell dayım. "Bernard Samson içeri adımını attığında otomobil tamircisinde çalışıyordum. Sohbet etmeye başladık, sonra bir bakmışım eskiden kazandığımın iki katı parayla burada çalışıyorum. Hem de sadece oturarak,



hiçbir şey yapmadan. Hiçbir şey yapmadan iki misli; Knoxville'in en zengin adamı beni işe almaya karar verdi diye!"

Masanın üzerinde Samson Kuleleri'nin her köşe bucağını gösteren düzinelerce kapalı devre monitör vardı.

"Bu sistem bir teknoloji harikası, Alfred. Burası Fort Knox'tan bile daha güvenli bir yer. Lazerli sensörler, ses dedektörleri... aklına ne gelirse."

"Çok havalıymış, Farrell dayı."

"Çok havalı," diye yineledi. "Emin ol öyle. Haftanın altı günü, günün sekiz saati bu monitörlerin karşısında oturuyorum. Sadece izliyorum. Sence burada ne izliyorum, Alfred?"

"Daha şimdi monitörleri izliyorum demedin mi?"

"Hiçbir şey izlemiyorum, Alfred. Haftanın altı günü, günün sekiz saati, şu küçük iskemleye oturup hiçbir şey izlemiyorum."

Bana iyice yaklaştı, o kadar yakındı ki pek de hoş olmayan nefesinin kokusunu alabiliyordum.

"İşte gelecek bu, Alfred. *Senin* geleceğin, şayet tutkunu bulamazsan *senin* sonun da bunun gibi bir şey olacak. Dünyaya ne için geldiğini anlayamazsan. Bir ömür boyu hiçliği seyredeceksin."





3

Ehliyet sınavına çok sıkı hazırlanmama rağmen geçemedim. Bir defa daha girdim ama yine çaktım. Ama bu sefer daha az soruya yanlış cevap vermiştim; en azından gelişme vardı. Farrell dayım, sürücü belgesi gibi basit bir konuda bile ne kadar beceriksiz olduğumu göstermek için aldığım notları işaret etti.

Okulda da durumlar pek iyi sayılmazdı. Barry Lancaster'ın bileği burkulduğu için o da benim gibi yedek kulübesindeydi ve bu durumdan hiç memnun değildi. Çevresindekilere, "Kropp'a gününü göstereceğim," deyip duruyordu. O yüzden sürekli tetikteydim ve günümü görmeyi bekliyordum. İyice ürkekleşmiştim; dolap kapılarının kapanması gibi en ufak bir gürültüde altıma işeyecek gibi oluyordum.

İlkbaharın başında, bir öğleden sonra eve döndüğümde Farrell dayımı ayakta buldum.



“Sorun ne?” diye sordum.

“Ne sorunu?”

“Neden yatağında değilsin?”

“Bakıyorum da sorgu meleği olup çıkmışsın?”

“Alt tarafı iki soru sordum, Farrell dayı, ayrıca birbirleriyle bağlantılı oldukları için toplamda sadece bir buçuk soru eder.”

“Alfred, kendilerinin komik olduğunu sanan insanlara çok az rastlanıyor.”

“Hiç de komik olduğumu düşünmüyorum. Çok uzunum, çok şişmanım, çok yavaşım, çok işe yaramazım ama komik olduğumu hiç sanmıyorum. Neden yatağında değilsin, Farrell dayı?”

“Bir misafirimiz gelecek,” dedi diliyle dudaklarını ıslatarak.

“Öyle mi?” Daha önce hiç misafir gelmemiştir. “Kim geliyor?”

“Çok önemli biri, Alfred. Üzerine temiz bir şeyler giy ve mutfığa gel. Bu akşam yemeğimizi erken yiyeceğiz.”

Üstümdekileri değiştirdim. Dondurulmuş Salisbury bifteğimin mikrodalga fırından çıkmış, masada beni beklediğini gördüm. Farrell dayım bira içiyordu ve bu hiç alışıldık bir durum değildi. Akşam yemeğinde asla bira içmezdi.

“Alfred, bu çöplükten taşınıp Sequoia Hills'teki malikânelerden birine taşınmaya ne dersin?”

“Ha?”

“Bilirsin işte, şu zenginlerin yaşadığı yer hani.”

Şöyle bir düşündüm. “Bu harika olur, Farrell dayı. İyi de ne zaman zengin olduk?”



“Zengin olmadık. Ama olabiliriz. Günün birinde.” Yemeğini çiğnerken yüzünde gizemli bir tebessüm belirdi.

“Ayrıca önümüzdeki hafta ehliyet sınavına yine gireceksin. İlk arabanın bir Ferrari Enzo olmasını istemez misin?”

“Vay canına, bu harika olur, Farrell dayı,” dedim. Bazen böyle şeyler söylerdi. Yoksulluğun berbat bir şey olduğu sır değildi. Bir yoksulluk vardı bir de gerçek yoksulluk ve biz gerçek anlamıyla yoksul sayılmazdık. Demek istediğim hiçbir zaman aç kalmadım ya da elektriğimiz kesilmedi ama herhalde Knoxville’ın en zengin adamı için geceleyin tek başına çalışmak da o kadar kolay bir şey değildi. Dayım son zamanlarda uykusunu da alamıyordu, bu da insanı biraz sersemletebilirdi. “Gerçi Hummer’ı tercih ederim.”

“Pekâlâ, Hummer olsun. Fark etmez. Hangi arabayı istersen, Alfred, fark etmez. Bu gece gelecek adam... kendisi çok zengin ve bir teklifi var. Şayet her şey umduğum gibi giderse, sen de ben de bir daha para konusunda endişelenmek zorunda kalmayız.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, Farrell dayı, şu anda böyle bir endişemiz olduğunu bilmiyordum.”

“Adı Arthur Myers ve kendisi Tintagel International’ın sahibi. Tintagel International’ı hiç duymuş muydun?”

“Hayır.”

“Dünyanın en büyük uluslararası holdinglerinden biri, belki Samson Sanayi’den bile büyük.”

“Peki.”



“Mevzu şöyle, Al. Her zamanki gibi yine gece nöbe-
tindeydim ve masada tek başıma boş boş otururken aniden
telefon çaldı ve bil bakalım hattın diğer ucunda kim vardı?”

“Bay Myers.”

“Ta kendisi!”

“Holding nedir?”



“Şirketleri olan büyük bir şirket ya da onun gibi bir şey
işte. Ama asıl konu bu değil. Alfred, sözümü kesme ve biraz
olsun konuya odaklanmaya çalış, tamam mı?”

“Deneyeceğim, Farrell dayı.”

“Her neyse, Bay Arthur Myers bana bir iş teklifinde bu-
lundu.”

“Dünyanın en büyük holdinglerinden birinin sahibi sana
iş teklifinde mi bulundu?” diye sordum.

“Kulağa çılgınca geliyor.”

“Gerçekten de kulağa çılgınca geliyor.”

“Ben de öyle düşündüm!” Farrell dayım çatalını tabağına
vurarak daha hızlı konuşmaya başladı. “Sonuçta ben alt tarafı
bir gece bekçisiyim. Sonuçta onunla tanıştım ve kendisi adamın
hası ve yardımına ihtiyacı var. Bizim yardımımıza, Alfred.”

“Bizim yardımımıza derken?” Bu acayip işten bahsettikçe
ben de kendimi daha acayip hissediyordum.

“Myers ile Bernard Samson’un tanışıklıkları çok eskiye
dayanıyor. Bunlar eski dostlarmış, ne bileyim, herhalde mem-
leketlerinden falan. Her neyse, Myers daha sonra Samson’ı
büyük bir işe yatırım yapma konusunda ikna etmiş. Detaylarını
bilmiyorum ama çok ciddi miktarda para söz konusuymuş ve



kötü gitmiş. Hem de çok kötü. Samson para kaybettiği için hep Myers'ı suçlamış.”

“Neden Myers'ı suçlamış?”

“Bilmiyorum. Sözümü kesme de dinle, Alfred. Fazla vaktimiz yok.”

“Neden fazla vaktimiz yok?”

“Ben de oraya geliyorum.”

“Nereye?”

“Neden fazla vaktimiz olmadığına.”

Derin bir nefes aldı.

“Bay Samson, kötü giden bu iş anlaşması yüzünden Bay Myers'ı suçlamış. Adam o kadar kızmış ki, yani Samson, çok kötü bir şey yapmış.”

“Ne yapmış?”

“Bir şey çalmış.”

“Bay Myers'tan mı?”

“Hayır, Paris'teki Louvre Müzesi'nden. Elbette Bay Myers'tan! Samson çaldığı şeyi ofisinde kilit altında tutuyor.”

Anlamaya başlıyordum. “Samson Binası'ndaki ofisinde mi?”

“Aynen öyle. Kafan çalışmaya başlıyor. Bendenizin gece bekçiliği yaptığı Samson Binası'nda.”

“Ve Myers da onu geri almanı istiyor.”

“Doğru. Aynen öyle ve...”

“Ne?”

“Ne ne?”

“Samson'ın çaldığı şey.”

“Ha. Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”



Farrell dayım yavaşça başını salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Farrell dayı, ne olduğunu bilmiyorsan onu nasıl geri almayı düşünüyorsun?”

“Bu sadece bir ayrıntı, Alfred. Sadece ayrıntı. Asıl mesele...”

“Bana sorarsan çok büyük bir ayrıntı.”

“Asıl meselenin ne olduğunu bilmek istiyor musun?”

“Elbette.”

Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı.

“Sen lafımı bölünce aklımdaki her şey uçup gitti! Camdan uçup gittiler resmen! Nerede kalmıştım?”

“Bana asıl meseleyi söyleyecektin.”

“Asıl mesele mi? Ah, evet. Asıl mesele, bana bu iş için bir milyon dolar ödeyecek olması.”

Ona bakakaldım. “Bir milyon dolar mı dedin?” diye sordum.

“Bir milyon pezo demediğim bir gerçek.”

Biraz düşündüm. “Bu yasadışı.”

“Hayır, yasadışı değil.”

“Ama madem Bay Samson bir şeyler çalmış, Bay Myers bunun üzerine neden polise gitmemiş?”

Farrell dayım diliyle dudaklarını ıslattı. “Polisin bu işe karışmasını istemediğini söyledi.”

“Neden?”

“İşi fazla gürültü çıkarmadan halletmek istiyormuş. Şikâyetçi olmamış çünkü o zaman gazetelere ve televizyonlara çıkarmış ve bunu kesinlikle istemiyor.”

“Belki de bu şey Bay Samson’a aittir ve Bay Myers yalan söylüyordur. Belki de binanın anahtarları sende olduğu için seni kullanmaya çalışıyordur.”



“Evet, anahtarlar bende olduğu için bana ihtiyacı var ama ben hırsız değilim, Al. Bak, bunları senden izin almak için anlatmıyorum. Yardımını istediğim için anlatıyorum.”

“Benden mi yardım istiyorsun?”

“Evet, öyle,” dedi Farrell dayım. “Bunu tek başıma yapamam, Al. Ben de bu konuda bir tek senin bana yardım edebileceğini düşündüm, ayrıca senin de bu işten kazancın olacak. Bir milyon dolar! Düşünsene, Al. Daha on beş yaşındasın; benimki kadar uzun bir hayatın olmadı. İnan bana böyle şeyler, böyle fırsatlar insanın hayatında yalnızca bir kez karşısına çıkar.”

“Düşünmem lazım,” dedim.

Mikroalgada ısıtılmış etini çiğnemeyi bıraktı, ağzı açık olduğundan içindeki bütün yemeği görebiliyordum.

“Ne demek düşünmem lazım? Nesini düşüneceksin? Ben senin dayınım. Hiçbir işe yaramayan baban seni terk ettiğinden ve sevgili annen kanser yüzünden öldüğünden beri, huzur içinde yatsın, tek ailen benim. Bu, hayatımızın fırsatı olabilir ve sen bana *düşüneceğini* mi söylüyorsun?”

“Düşünülmesi gereken bir sürü şey var, Farrell dayı.”

Öfkeyle burnundan soludu. “Elini çabuk tutsan iyi olur, Alfred, çünkü...”

Kapının zili çaldı. Farrell dayım olduğu yerde sıçradı, sonra da gülümsemeye çalıştı. Farrell dayımın dişleri çok büyüktü.

“Bu o; geldi.”

“Kim geldi?”

“Myers! Sana fazla vaktimiz olmadığını söylemiştim.”

“Bay Myers mı geldi?”



“Biliyor musun, Alfred? Bu kadar büyük bir kafan varken, insan daha hızlı düşünebileceğini sanıyor. Bulaşıkları yıka ve oturma odasına, yanımıza gel, olur mu? Arthur Myers gibi adamlar bekletilmeye gelmez.”

Hızla mutfaktan çıktı. Ön kapının açıldığını ve Farrell dayımın, “Merhabalar, Bay Myers! Tam vaktinde geldiniz. İçeri buyurun, kendi evinizdeymiş gibi davranın. Alfred! Alfred size bahsettiğim çocuk,” dediğini duydum.

Adamın konuştuğunu duydum ama kelimeleri seçemiyordum, mırıl mırıl konuşuyordu. Tabakları lavaboya bırakıp yemek masasını sildim.

Oturma odasından Farrell dayımın sesini duydum: “İçecek bir şeyler ister misiniz, Bay Myers?” Ardından bana seslendi: “Alfred, bize kahve yap, olur mu?”

Kahveyi hazırlamaya başladım. Lavabonun başında beklerken başparmağımın tırnağını kemiriyordum. Şu Arthur Myers denen adamla tanışmam için yanlarında olmamı istiyordu ama her nedense biraz korkuyordum. Bütün bunlar bana biraz şüpheli geliyordu. Arthur Myers gibi zengin ve kudretli biri neden basit bir “geri alma” işi için Farrell dayıma bir milyon dolar versindi ki? Samson Binası’nda bu kadar değerli ne olabilirdi?

Benim için en önemli soru, Farrell dayım Bernard Samson’ın ofisine girmeye çalışırken yakalanırsa bana ne olacaktı? Hapse girecek olursa, soluğu yine koruyucu ailelerin yanında alabilirdim. Demlenen kahveyi iki fincana doldurup oturma odasına götürdüm.



Farrell dayım kanepenin kenarına ilişmiş, Arthur Myers'ın oturduğu koltuğa yaslanmıştı. Bay Myers'ın hemen yanında, yerde, altın tokalı, büyük, siyah, deri bir çanta olduğunu fark ettim.

Arthur Myers zayıf bir adamdı, atkuyruğu topladığı uzun kahverengi saçı beline kadar iniyordu. İpek takım elbisesinin rengi acayip komikti, hatta neredeyse alacalıydı. Kımıldadığında yansıyan ışıqla önce mavi, sonra beyaz, sonra da kırmızıya bürünüyordu. Ancak en ilginç özelliği, gür kaşlarının altında derin bir çukura gömülmüş gibi duran gözleriydi. Gözleri o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyaha çalıyordu. O çukur gözlerini ilk kez bana çevirdiğinde, mezarının üstünden geçmişim gibi ürperdim.

“Alfred!” dedi Farrell dayım. “Kahveler! Harika! Kahvenizi nasıl alırsınız, Bay Myers?”

“Sade, teşekkürler,” dedi Bay Myers. Fincanını aldı. Koşması hem Fransız aksanını andırıyordu hem de andırmıyordu; bilmiyorum, aksandan pek anlamam.

“Demek Alfred Kropp sensin,” dedi. “Dayın senden övgüyle bahsediyor.”

“Öyle mi?” Farrell dayıma döndüm. “Süt ve iki kaşık şeker,” dedim kahvesini uzatırken.

“Evet öyle,” dedi Bay Myers. “Ama etkileyici... cüssenden bahsetmeyi unutmuş. Söyle bakalım, okulda futbol oynuyor musun?”

“Takıma girdim,” dedim. “Sağ bekin yedeğiyim. Koç bana çok şans vermiyor çünkü taktikleri unutuyorum. Ancak yirmi sayı öne geçtiğimizde beni oyuna sokuyor. Antrenmanda tak-



tiklerden birinin içine edince, oyun kurucumuz sakatlandı. Üniversiteye girmek için sahip olduğu tek şansını elinden almış olabilirim, o yüzden sanırım beni öldürecek.”

Farrell dayım, “Buraya gel, Al, yanıma otur,” diyerek kanepeye pat pat vurdu. Diliyle dudaklarını ıslatıyordu. Ardından Bay Myers’a döndü. “Al’i operasyonun önemli detayları hakkında bilgilendirdim.”

“Daha önce dediğim gibi, bazı çekincelerim vardı,” dedi Bay Myers. “Ama bir suç ortağının gerekliliğini anlayabiliyorum. Güvenilir biri olduğu sürece.”

“Ah,” dedi Farrell dayım. “Hiç şüphemiz olmasın.”

Ben, “Yapabileceğimden emin değilim,” deyince iki adam da dönüp bana baktı. “Demek istediğim, o kadar kıvrak zekâlı değilimdir –futbol kuralları kitabını bile ezberleyemiyorum– ve bütün bunlarda bir bityeniği varmış gibime geliyor.”

Arthur Myers bacak bacak üzerine atıp dirseklerini koltuğun kolçaklarına yasladı ve ince parmaklarını birleştirdi. “Ne gibi bir bityeniği olduğunu düşünüyorsunuz, Bay Kropp?”

“Şey, Bay Myers, öncelikle ‘suç ortağı’ dediniz. Bu da Farrell dayımı tehlikeye attığınızı gösteriyor.”

“Yanlış kelime seçimi olmuş o zaman. ‘Ortak’ kelimesine ne dersiniz? Sizin için uygun mu?”

“Hey, bence harika bir tercih!” dedi Farrell dayım.

“Bir şey daha var,” dedim. “Bay Samson’ın ofisindeki bu zamazingonun gerçekten size ait olduğunu nereden bileceğiz? Belki de Bay Samson’a aittir ve onu çalmamız için bu hikâyeyi uydurmuşsunuzdur.”



“Alfred!” diye bağırdı Farrell dayım. “‘Çalmak’ demiyoruz,” dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Bay Myers elini kaldırdı. “Sorun değil, Bay Kropp. Delikanlı oldukça erdemli biri. Ayrıca bu kadar genç birinin erdemli olması gayet iyi bir şey.” Sonra o kopkoyu gözlerini bana çevirince dev bir el göğsümü sıkıştırıyormuş gibi bir baskı hissettim. “Ne istersiniz, Alfred Kropp? Kanıt mı? Görgü tanığı ifadeleri mi? Tapusunu mu göstereyim yoksa marketten aldığım kahvaltılık gevrek gibi faturasını mı göstereyim? Bir aile yadigârıydı, nesilden nesile aktarılan bir hazine. Bernard Samson, sorumlusu ben olmadığım halde, bir iş anlaşmamızın ters gitmesi üzerine misilleme olsun diye onu benden aldı. O adamı biraz olsun tanısaydınız, neden onu benden çaldığını anlardınız.”

“Ama onu hiç tanımıyorum,” dedim. “Hatta onunla hiç karşılaşmadım bile. Onu sizden niye aldı?”

“İntikam için.”

“O şey her neyse, geri vermesini rica ettiniz mi?”

Adam gözlerini dikip bana bakarken Farrell dayım araya girdi. “Evet, tam üstüne bastı, Bay Myers. Peki, geri almamızı istediğiniz şey nedir?”

“Bu,” dedi Bay Myers, cebinden çıkardığı uzunca torba zarfı Farrell dayıma uzatırken. Bana bakmaya devam ediyordu.

“Belki geri almak için etrafa bir milyon dolar saçmanıza gerek yoktur,” dedim. “Belki Bay Samson’la barışırsınız, o da size ait olanı geri verir.”

“Gerçekten mi, Bay Kropp?” Güldü. Suratımın ısındığını hissetmeme rağmen devam ettim.



“Büyük işletmelerin ya da holdinglerin dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü bilirmiş gibi ahkâm kesmek istemem ama bir arkadaşımla kavga etsem ve benden ödünç aldığı şeyi geri vermese, onu birlikte bir şeyler yapmaya davet eder, bilgisayar oyunları oynar ya da sizin durumunuzda martini içer, biraz da geyik muhabbetinden sonra aldığı her neyse geri vermesini isterdim. ‘Hey Bernie (ya da Bernard, artık siz ona nasıl hitap ediyorsanız), kızgın olduğunu biliyorum ama aldığın şeyin benim için değeri büyük, nesillerden beri aileme ait, belki bir çözüm yolu bulabiliriz çünkü polisin bu işe karışmasını kesinlikle istemem,’ ya da bunun gibi şeyler söyledim. Böyle bir şey yapmayı düşündünüz mü?”

“Haklısınız, Bay Kropp,” dedi Bay Myers, dudağının kenarlarında donan soğuk tebessümüyle. “Holdinglerde işlerin nasıl yürüdüğünü kesinlikle bilmiyorsunuz. Siz ve dayınız teklifimi geri mi çeviriyorsunuz? Kaybedecek zamanım yok.”

“Neden?” diye sordum.

“Tanrım, Bay Kropp,” dedi Arthur Myers, Farrell dayıma. “Bu delikanlıyla gurur duyuyor olmalısınız. Ne kadar açık sözlü! Ne kadar dikkatli! Ve... meraklı!”

“Tek yakını benim,” dedi Farrell dayım. “Ayrıca ben gündüz uyuyup gece işe gittiğim için çok fazla yalnız kalıyor. Bana kalırsa ıslah evinde olmaması bile mucize.”

Farrell dayım zarfı açtı ve içinden büyükçe bir fotoğraf çıkarıp bana gösterdi.

Fotoğrafa baktım.

“Bir kılıç,” dedim.



“Evet.” Bay Myers nedense bir kakhaha attı. “Keops Piramidi de sadece bir mezar taşı.”

Müze de sergilenen eserler gibi cam vitrindeydi. Mat bir gümüş tonundaydı ve havalı bir sapı vardı. Gerçi “sap” doğru kelime değildi. Kılıcı tuttuğunuz yerin başka bir adı vardı. Dudağımı ısıırıp hatırlamaya çalıştım. Yan tarafında bir şeyler yazıyordu ya da bir desen işlenmişti, emin olamadım.

“Bu fotoğrafı yıllar önce çektim,” dedi Bay Myers, ben fotoğrafı incelerken. “Sigorta işlemleri için. Samson görür görmez aile yadigârımızı çok beğenmişti. İnanılmaz bir teklifte bulunup onu benden satın almaya çalıştı ama elbette bu teklifi reddettim. Asıl fiyatının çok üstünde bir para teklif etse de manevi değeri paha biçilemez.”

“Tahmin ederim,” dedi Farrell dayım. “Benim de 1932’deki Cubs maçından kalma bir beyzbol topum var...”

“Geri vermesini istedim,” dedi Bay Myers. “Hatta para bile teklif ettim ama nafile. Artık zorla almaktan başka çarem kalmadı.”

“Bence yaşlı puşt bunu hak etmiş,” dedi Farrell dayım.

“Tabii bunu tek başıma yapamam. Dayını büyük bir riske attığımın da farkındayım. Bu parayı teklif etmemin nedeni de bu. Lafı gelmişken...” Deri çantayı Farrell dayıma doğru itti. “Kaparo. Geri kalanını da kılıç elime geçtiğinde vereceğim.”

Çantanın altın tokasını açarken Farrell dayımın parmakları titriyordu. Çantanın içinde yirmi dolarlık banknotlardan oluşan desteler vardı.

“Hay canına yandığımın!” diye fısıldadı Farrell dayım.



“Beş yüz bin dolar,” dedi Bay Myers alçak sesle. “Dilerseniz sayabilirsiniz.”

“Ah, size güveniyorum, Bay Myers,” dedi Farrell dayım. “Hiç şüphemiz olmasın. Şuna baksana, Alfred!”

Ama ben paraya bakmıyordum. Cam vitrindeki kılıcın fotoğrafına bakıyordum. Aklımdan yüzlerce soru geçiyordu ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki hiçbirini yakalayamıyordum.

Bay Myers yine konuşmaya başladı, “Dayınıza da söylediğim gibi, Bay Kropp, kılıcı benim için alacak birine ihtiyacım var. Dört dörtlük yetenekleri olan sağduyulu birine. Yozlaşmayacak ve kötü insanların etkisinde kalmayacak birine. Yorulmak bilmez birine ihtiyacım var, Bay Kropp. Şansı döndüğünde bile pes etmeyecek, bocalamayacak birine. Kısacası, sıradan bir ölümlünün paha biçemeyeceği bu hazineyi geri almak için hayatını ortaya koyacak birine ihtiyacım var.”

“Hayatını ortaya koymak mı?” dedim. “Farrell dayı, hayatını ortaya koymak gerekebileceğini söylüyor.”

“Önemli bir noktaya parmak basmaya çalışıyor, Alfred. Bazı insanlar anlatmak istedikleri şeyi biraz abartırlar. Bilirsin işte, dikkatini çekmek için. Gerçek anlamda hayatını ortaya koymayı kastetmiyor. Öyle değil mi, Bay Myers? Gerçek anlamda hayatımı ortaya koymaktan bahsetmiyorsunuz.” Bay Myers hiçbir şey demedi. Farrell dayım kalın dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra bana döndü. “Bay Myers’ın dediklerine kulak vermelisin. Böyle bir adamdan çok şey öğrenebilirsin.”

Bay Myers, “Bu iş için çok daha acımasız adamlar tutabilir dim. Böyle adamlar da tanıyorum ama onlara güvenmiyorum.



Onları acımasız yapan özellikleri aynı zamanda güvenilir de kılıyor. Benimse güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Bana ihanet etmeyecek birine,” dedi.

“O zaman doğru yere geldiniz, Bay Myres!” dedi Farrell dayım. “Bize güvenebilirsiniz. Süslü kılıcınızı elinizde bilin.”

“Şahane,” dedi Bay Myers. “Daha önce de dediğim gibi, harcayacak zamanım yok. Samson bu gece Avrupa’ya gidiyor ve orada iki gün kalacak.”

“O zaman bu gece bu işi hallediyoruz,” dedi Farrell dayım kendinden emin bir şekilde. “Ya da yarın gece. Bu gece ya da yarın gece ama belki Al’in ödevi vardır, bilemiyorum.” Bana baktı. “Her neyse, çok yakında, iki gece içinde. Bu gece ya da yarın gece, öyle değil mi, Al?”

“Kılıcın Bay Samson’ın ofisinde olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye sordum Bay Myers’a.

“Bundan kesin olarak emin değilim ama emin olduğum bir şey varsa o da kılıcın evinde olmadığı.”

“Bunu nereden bildiğinizi öğrenmemize gerek yok,” dedi Farrell dayım. “Öyle değil mi, Alfred?”

“Peki, ya orada da değilse?” diye sordum. “Beş yüz bin doları geri vermek zorunda mıyız?”

“Hey,” dedi Farrell dayım. “Bu oldukça yerinde bir soru!” Bay Myers’ın uzanıp almasından korkarmış gibi çantayı sımsıkı tutup göğsüne bastırdı.

“Elbette sizde kalabilir,” dedi Bay Myers. “O para girdiğiniz bunca sıkıntının bedeli. Kalan yarısı kılıç için.”

Bay Myers gittikten sonra dayımla büyük bir kavgaya tutuştuk. Adamın bize bıraktığı para (kılıcı geri alsak da



almasak da) kanepenin üzerinde durmasına rağmen, hâlâ bu işi yapacağımız için kendimi çok tuhaf hissediyordum. Yanlış yaptığımızı düşünüyordum. Belki gerçekten de Bay Samson kılıcı almış ve ofisinde saklıyordu ama bu yine de onu çalmamızı gerektirmiyordu.

“Bizden, birinin kafasına vurup onu bayıltmamızı ya da gerçekten şeytani bir şey yapmamızı istemiyor. Söz konusu olan bir milyon dolar, Alfred. İstedığımızı yapabilir, istediğimiz yerde yaşayabilir, istediğimiz şeye sahip olabiliriz!”

Ne kadar itiraz ettiğimin önemi yoktu. Farrell dayım için para her şeyden önemliydi.

Hatta, “Sen ne istiyorsan onu yap, Alfred ama belki şu anlaşmamızı bir kere daha gözden geçirsem iyi olur; yani belki de benim için fazla masraflıdır... Belki de seni koruyucu ailelere geri göndermeliyim...” bile dedi.

Tartışmamız böylece sona erdi. Koruyucu ailelerin yanına dönmek istemediğimi çok iyi biliyordu.



4

Ertesi gün matematik öğretmenim dersten çaktığımı söyledi. Bu yeterince kötüydü ama matematik notumu kurtarmama yardım etmesi için bana özel öğretmen ayarlanması kadar kötü değildi çünkü özel öğretmenimin Amy Pouchard olduğunu öğrenmiştim.

Okuldan sonra yarım saatliğine buluştuk; sadece ben –Alfred Kropp– ve uzun, sapsarı saçları ve kapkara gözleriyle Amy Pouchard. Yanına oturduğum için parfümünün kokusunu alabiliyordum.

“Nerelisin?” diye sordu genizden gelen doğu Tennessee aksanıyla. “Komik konuşuyorsun.”

“Ohio,” dedim.

“Özel öğrenci misin?” Bu öğrenciler ya zihinsel engelli ya da çok kötü geçmişleri olan kişilerdi ya da her ikisi birden. Sanırım her ikisi birden olduğum söylenebilirdi.



“Hayır, sadece matematiğim çok kötü.”

“Hey,” dedi. “Kropp! Sen zekâ testine giren şu çocuksun!”

“Öyle de diyebilirsin.”

“Ve Barry Lancaster’ın bileğini kırmışsın.”

“Kırılmadı ve onu ben yapmadım. Başkası yaptı ama benim hatam olduğu söylenebilir, bu da aynı anlama geliyor sanırım.”

“Özel ders vermekten nefret ediyorum,” dedi.

“O halde neden yapıyorsun?”

“Çünkü fazladan kredi alıyorum.”

“Şey,” dedim. “Çok teşekkür ederim. Çok zorlanıyorum, yani matematik konusunda, ayrıca yeni bir yere, yeni bir okula falan alışmak da çok zor.”

Ağızına attığı sakızın nane kokusu ile parfümünün kokusu birbirine karıştı.

“Psikoloğa gidiyorum,” diye itiraf ettim, bunu neden yaptığımı bilmeyerek. “Tabii ben gitmek istemiyorum, dayım zorla gönderiyor. Kadın bin yaşında falan ve kız arkadaşım olup olmadığını öğrenmek istiyor.”

Sakızını patlatıp bana baktı. Hiç oralı olmadı. Kaleminin ucuyla sıraya vururken bütün benliğiyle hiç-umurumda-değil der gibi bakıyordu.

“Ben de ona kız arkadaşım... olmadığını söyledim. Çünkü yeni bir okula başlamak, tanışmayı da zorlaştırıyor. Kızlarla tanışmayı yani. Ayrıca fazlasıyla utangacım ve cüssem de farkındayım.”

“Bir hayli irisin,” dedi, ağzındaki sakızla. “Artık biraz problem çözsek iyi olacak.”



“Ben de merak ediyordum,” dedim ama ağzım kurumuştı ve ondan bir sakız almak için üstüne atılabilirdim. “Benim cüssemdeki biriyle çıkma konusundaki düşünceni demek istiyorum.”

“Benim erkek arkadaşım var zaten.”

“Ben sadece düşünceni öğrenmek istiyorum, gerçekten.”

“Barry Lancaster.”

“Barry Lancaster senin erkek arkadaşın mı?”

Sağını sağ omzuna atıp evet dercesine başını salladı, ağzındaki sakız cık-cık-cık diye sesler çıkarmaya devam ediyordu.

“Bazıları çok şanslı oluyor,” dedim, Barry Lancaster’ı ve ilginç bir şekilde kendimi ima ederek.

Otobüsü kaçırdığım için Farrell dayım öğleden sonra gelip beni alacaktı. Doğruca sürücü belgesinin verildiği yere gittik ve üçüncü kez sınava girdim. Bu kez geçtim, dört yanışımlı çıkmıştı. Bir yanlış cevap daha versem yine kalacaktım. Kutlama için dayımı IHOP’a akşam yemeğine götürdüm. Ben meyveli pankek sipariş ettim. Farrell dayım ise bol malzemeli, köfteli tost söyledi. Üzerinde siyah üniforması vardı ve dudaklarını her zamankinden daha sık ıslatıyordu.

“Pekâlâ, neye karar verdin, Alfred?”

“Ne konuda?”

“Bay Myers için yapacağımız operasyon konusunda.”

“Bence bu işi bana yaptırmak için beni koruyucu aile ile tehdit etmen hiç adil değil.”

“Boş ver şimdi adil olmayı falan. Sence tek akrabana yardım etmemen çok mu adil?”



“Hem bana boş ver adil olmayı diyorsun hem de başka bir şeyin adil olup olmadığını soruyorsun.”

“Yani?”

“Yani, bu hiç adil değil.”

“Bazen benimle dalga geçtiğini düşünüyorum, Alfred ve bu senin durumundaki bir çocuğa hiç yakışmıyor. Son kez soruyorum, bu son şansın, ölüm kalım meselesi: Bana bu gece yardım edecek misin?”

“Bu gece mi? Bu gece mi yapacaksın?”

Evet der gibi başını salladı. Üçüncü kahvesini içiyordu ve başını hızlı ve keskin hareketlerle sallarken tıpkı şu kafası sallanan oyuncaklara benziyordu. “Mecburen. Samson şehir dışında ve Bay Myers da kılıcını hemen istiyor. Ya şimdi ya asla. Son çeyrekteyiz ve maçın bitimine on saniye kaldı.”

“Yani ben yardım etsem de etmesem de yapacaksın.”

“Adama yapacağımı söyledim, Alfred. Söz verdim,” dedi benim de verdiğim sözü tutmamı istermiş gibi imalı bir şekilde. Halbuki ben söz verdiğimi falan hatırlamıyordum. “O yüzden geriye tek bir soru kalıyor... Bana yardım edecek misin?”

Cevap vermediğimi görünce bana yaklaştı. “Yapamayacağımı mı sanıyorsun? Seni koruyucu ailenin yanına gönderemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Yanağımı sildiğim peçete sos yüzünden yapış yapış oldu. Yanağımın da yapış yapış olduğunu hissedebiliyordum.

“Böyle bir şeye kalkışırsan ben de polise kılıcı senin çaldığını söylerim.”



“Sessiz olsana! Benim bir şey çaldığım yok. Kurban için o şeyi geri alıyorum. Birisine iyilik yapıyorum, Al. Şimdi son kez soruyorum. Bana yardım edecek misin?”

Yapış yapış peçeteyle yine yanaklarımı sildim ve nedense aklıma Amy Pouchard geldi. Barry Lancaster, kız arkadaşının bana matematik dersi verdiğini öğrendiğinde beni öldürecekti. Sonra ölen annemi ve hiç tanımadığım babamı düşündüm. Ailemden kalan son kişi şu anda karşımda oturmuş kahvesini içiyor, dudaklarını ıslatıyor ve parmaklarıyla masayı dövüyordu.

“Pekâlâ,” dedim. “Ama ben reşit değilim, o yüzden orada başımıza her ne gelecekse bunun için seni suçlayacaklar.”

“Orada başımıza her ne gelecekse,” dedi, “ikimizin de hayatını sonsuza dek değiştirecek.”

Farrell dayım ölmeden önce bana dönüp kulağıma, *Alfred*, diye fısıldadığında bu sözlerini hatırlayacaktım.





5

Arabayla Samson Kuleleri'ne giderken, "Farrell dayı, bunu nasıl yapacağını hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Neyi yapacağımı?"

"Kılıcı almayı diyorum. Güvenlik kameraları ne olacak?"

"Elektriği keseceğiz."

"Bütün binanın elektriğini mi?"

"Hayır, sadece güvenlik sisteminin. Elektrikler arada sırada kesilir."

"Yedek sistem yok mu?"

"Onu da devre dışı bırakabilirsin. Ama on dakikayı geçirirsen, polis merkezlerine otomatik çağrı gidiyor."

Biraz düşündüm. "Tamam, demek ki elektriği kestikten sonra çağrının polise ulaşmasına kadar sadece on dakikamız olacak."



“Evet. Ama polislerin oraya gelmesi de beş-on dakika sürer.”

“Nereden biliyorsun?”

“Daha önce tatbikat yapmıştık, Alfred.” İç geçirip başını iki yana salladı.

“Pekâlâ. O zaman on beş dakikalık bir terminal pence-remiz var.”

“Terminal pencere mi? Çok fazla film seyrediyorsun, Alfred.”

“Peki, ya Samson’ın ofisine girdiğimizde aşağıya birileri gelirse?”

“*Sen* Samson’ın ofisine girdiğinde.”

“Ben mi?”

“Benim yapacak halim yok ya, Alfred. Sen ne sanıyordun? Alt katları kolaçan etmem lazım. Ben seni içeri alacağım, sen kılıcı alacaksın, sonra da birlikte dışarı çıkacağız. Bay Myers’ı arayacağım ve kılıçla yarım milyon doları takas edeceğiz.”

Bir süre hiç sesimizi çıkarmadık. Samson Kuleleri ileride yükseliyor, silueti gökyüzünü kaplıyordu.

“Şimdi arabada kal, Alfred,” dedi Farrell dayım. Yeraltı otoparkına girdi. “Nöbet değişimi olunca gelip seni alacağım.”

Beni orada, ön koltuğa gömülmüş halde bırakıp gittiğinde saatim 22.45’i gösteriyordu. Şunu itiraf etmeliyim ki bu işte bir bityeniği olduğunu hissetmeme rağmen çok heyecanlıydım. Casus filmlerindeki gibi, ama ne biz casustuk ne de bu bir filmdi. Pekâlâ, casus filmi demeyelim de daha ziyade on beşindeki bir çocukla dayısı, kendilerine kamyon dolusu para



verecek bir adama ait olup olmadığını bile bilmedikleri bir kılıç çalacaklardı diyelim.

Farrell dayım alt kattan gelince ben de arabadan indim.

“Her şey yolunda,” dedi. “Sistemin elektriğini kestim bile. Acele et, Alfred.”

Bagaj kapağını açıp içinden haşatı çıkmış eski bir sırt çantası çıkardı.

“Bu ne için?” diye fısıldadım. Garaj boş olmasına rağmen neden fısıldayarak konuştuğumuzu anlamıyordum.

“Kendi evimize giderken elinde kocaman bir kılıçla görölmek istemezsin herhalde, değil mi? Al şunu.” Çantayı elime tutuşturdu.

Asansörle, çeşmenin şırıltıları ile ayak seslerimizin geniş alanda yankılandığı giriş katına çıktık.

Güvenlik monitörlerinin bulunduğu masaya kadar peşinden gittim. Bütün ekranlar kararmıştı. Dayımın alnında biriken ter damlacıklarını gördüm.

“Pekâlâ, Alfred, haydi başlayalım.”

Asansöre bindikten sonra Farrell dayım yönetici katının anahtarını çıkardı. Feci şekilde terlemeye başlamıştı. Ben de terliyordum ve dilim ağzımın içinde şişmiş gibi hissediyordum. Hiç konuşmadık. İçten içe görevimizin başarısızlıkla sonuçlanmasını umuyordum. Böylece Bay Myers’a, muhtemelen ona ait bile olmayan kılıcı bulamadığımızı söyler ve bize ait olmayan bir şeyi çalmadan cebimize yarım milyon doları atardık.

Asansörün kapıları açılınca dışarı çıktık. Kalbimin deliler gibi atıp göğsüme vurduğunu hissedebiliyordum, nefes alıp



vermek neredeyse canımı yakıyordu. Acıyı azaltmak için kesik kesik nefes almaya başladım.

Bay Samson'ın süit ofisine açılan çift kanatlı kapı tam karşımızdaydı. Farrell dayım saatine baktı. Bense benimkine çoktan bakmıştım.

“Tamamdır, dört dakika oldu; iyi gidiyoruz,” dedi.

Anahtarı kilide soktu ve çift kanatlı kapı, sessizce açılıverdi. Işığы açmak için elektrik düğmesini aradım.

“Işık olmaz,” diye tısladı Farrell dayım. Kemerinde asılı duran el fenerini çekti.

“Birileri onun da ışığını görebilir,” dedim.

“Hay aksi, Alfred, gece görüşü gözlüğümü evde unutmuşum ve sanırım bundan başka şansımız yok.”

El fenerini açınca, ışık huzmesi sekreterin koyu ahşap masasının üzerine düştü.

“Nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

“Ama burada olacağını sanmam.”

Cebinden bir çift lastik eldiven çıkardı.

“Bulaşık eldiveni değil mi bu?” diye sordum.

“Hizmetli dolabından aldım. Geçir şunları eline.”

“Seninkiler nerede?”

“Ben burada çalışıyorum, Al,” diye hatırlattı. “Benim parmak izlerimin bir önemi yok.”

“İyi de polis, senin parmak izlerinin Bay Samson'ın ofisinde ne işi olduğunu merak etmeyecek mi?”

Birkaç saniye bana baktı. “Sadece bir çift eldivenimiz var.”



Sol elimdekini çıkarıp ona uzattım.

“Ben sağ elimi kullanırım,” dedi.

“Ben de,” dedim.

Bir an göz göze geldik.

“Ne?” diye sordu. “Her şeyi de ben düşünemem ya.”

Derin bir iç çekip eldiveni taktım. Dayım el fenerini sola çevirince Bay Samson’ın ofis kapısının altın kaplama kulpu parladı.

“Olsa olsa,” dedi soluklanarak, “buradadır. Feneri tut, Al.”

Farrell dayım titreyen parmaklarıyla doğru anahtarı ararken ben de feneri anahtarlığına tutuyordum. Saatileme bakmaya çalıştım ama etraf çok karanlıktı ve o sırada ışık Farrell dayıma lazımdı.

Doğru olduğunu sandığı bir anahtar çıkardı ama yanlış anahtarı seçmişti. Küfredip aramaya devam etti.

Bir anahtar daha denedi. Bu seferki, kapıyı rahatlıkla açınca Bay Samson’ın ofisine girdik. İçeride kapıya bakan devasa bir masa, duvara dayanmış deri bir kanep ve odanın üç duvarını kaplayan kitaplıklar vardı. Oda o kadar büyüktü ki neredeyse Farrell dayımın dairesinin iki misliydi. Masanın solunda kalan karşı duvarda bir kapı daha vardı.

“Pekâlâ,” dedi. “Acaba nerede olabilir?”

Düşünmeye başladım. “Bir kılıç, üstelik oldukça büyük olmalı. Saklayabileceği çok yer olmasa gerek.”

“Belki de şu raflar gizli bir odaya falan açılıyordur,” dedi Farrell dayım. “*Scooby Doo* çizgi filminde görmüştüm.”

“*Scooby Doo* mu seyre diyorsun?”



“Çocukken izlerdim. Al, ayrıca kendimi bildim bileli Scooby Doo var.”

“Şu anda *Scooby Doo* çizgi filminde olsaydık, sen kötü adam olurdun,” dedim. “Kötü adam her zaman ya hizmetlidir ya da gece bekçisi.”

“O zaman iyi ki çizgi filmde değiliz, Alfred.”

Karşı duvar olduğu gibi camdı ve şehir merkezinin manzarasına bakıyordu. Odanın yeteri kadar ışık aldığını görünce Farrell dayım fenerini kapadı. Diğer kapının bulunduğu yere gidip gözden kayboldu. Ardından sesini duydum. “Aman Tanrım!” Geri geldi.

“Banyoymuş. Galiba musluk da som altından yapılmış.”

Saatime baktım. “Pencerenin kapanmasına dokuz dakika kaldı. Acele etmeliyiz.”

Ama bu devasa ofiste nereden başlayacağımı bilmiyordum. Gördüğüm tek şey kitap ve biblolarla dolu raflar, çiçek saksıları, bir koltuk, kahve sehpası, masa ve sandalyeydi. Masadaki çekmecelerden birini açmayı denedim ama kilitliydi. Kocaman bir kılıcı masa çekmecesine sığdıracak değildi. Belki de Farrell dayım haklıydı ve etrafta gizli bir bölme olup olmadığına bakmalıydık. Kanepenin üzerinde asılı duran sulu boya tablonun arkasında bir kasa olabilirdi. Böyle şeyleri filmlerde hep görürsünüz. Farrell dayım kapının ağzında duruyordu, soğukkanlılığını tamamen yitirmişti.

“Ne diye orada dikilip duruyorsun?” diye bağırdı bana.

“Nereye bakacağımı bilmiyorum,” diye kabul ettim. “Belki de Bay Myers yanıliyordur. Belki de burada değildir.”

“Burada,” diye ısrar etti.



“Nereden biliyorsun?”

“Bilmem. Sadece biliyorum işte.”

“Bilmiyorsun ama biliyorsun işte, öyle mi?”

“Kapa çeneni, Alfred. Düşünmeye çalışıyorum.”

Bay Samson’ın masasının arkasındaki deri kaplı koltuğuna oturdum. Daha önce bu kadar rahat bir şeyin üzerine oturmamıştım. Adeta beni kucaklıyordu. Böyle bir koltuğun kaç patlayacağını merak ettim.

“Şimdi ne halt ediyorsun?”

“Düşünüyorum,” dedim.

“Alfred, o kadar vaktimiz yok.”

Bernard Samson masasını temiz tutuyordu. Sümeninin üstü boştu. Köşesindeki bir çerçevede bir adam ve kurt ile Saint Bernard kırması gibi bir köpeğin fotoğrafı vardı. Adamın Bay Samson olup olmadığını merak ettim; belki onun da adı Bernard olduğu için böyle bir köpek almayı tercih etmişti. Fotoğrafın yanında dolma kalemlik ve bir de içeriye giren kişi devasa koltukta oturan adamın adını unuttur diye bir isim plaketi vardı. Tekrar fotoğrafa baktım. Adamın omuzları genişti ve büyükçe bir kafası vardı. Geriye doğru taradığı saçları aslan yelesini andırıyordu.

Sümeni birkaç santim yukarı kaldırdım ama elimde lastik bir eldiven varken hiç kolay değildi; insanlar bazen eşyalarını sümenin altına saklayabiliyordu.

“Farrell dayı, paha biçilmez bir kılıcın olsa nereye saklardın?”



“Paha biçilmez kışıma.” Her an polisin içeri dalmasını bekler gibi gözleri sürekli yan ofisteydi. Farrell dayımın bütün vücudu kasılmıştı.

“Belki de şu kanepenin üzerindeki tablonun arkasındadır,” dedim.

“Belki de şu kanepenin üzerindeki tablonun arkasındadır,” dedi benimle alay ederek ama yine de dizini ortadaki şiltenin üzerine koyup çerçeveyi dikkatle kaldırdı. Daha o ağzını açmadan cevabı biliyordum.

“Hiçbir şey yok.” Kendini kanepenin üzerine bırakıp alnını ovuşturdu.

Koltuğu masaya yaklaştırıp dirseklerimi sümenin üzerine dayadım.

“Sanırım burada değil,” dedim.

“Kapa çeneni. Düşünmeye çalışıyorum, Al.”

“Belki de buradaydı ama Bay Samson yerini değiştirdi.”

“Neden değiştirsin?”

“Belki de birileri Bay Myers’ın kılıcın peşinde olduğunu söylemiştir.”

“Belki, belki, belki,” dedi Farrell dayım. “Belkiler para etseydi çoktan zengin olmuştuk.”

“Belki bizden daha zekidir,” dedim, Bay Samson’ı kast ederek.

“Zeki mi?” Farrell dayım başını kaldırıp odanın diğer ucundan bana baktı.

“Sana bu konuda ne demiştim?” diye sordu. “Zeki olmak insanların sandığı kadar önemli değil. Zekâdan daha önemli şey



nedir, bilmek ister misin? İnatçılık. İnatçılık ve *azim*, Alfred. Seni bu dünyada bir yerlere getirecek olan şeyler bunlar işte.”

Dizlerini yere koyup feneriyle kanepenin altına baktı. Ben de saatime göz attım. Terminal pencere kapanmıştı.

“Farrell dayı, artık gitmeliyiz.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Yakalanacağız.”

“Beş yüz bin dolardan vazgeçecek değilim!”

Ayağa kalkarken kemerimin tokası masanın kenarına takıldı. Öyle bir sıkışmıştı ki benimle birlikte masanın üst kısmı birkaç santim yukarı kalktı. Kemer tokam kurtulunca masanın kapağı yine kapandı.

Odanın diğer ucundaki Farrell dayım dizlerinin üzerinde durmuş bana bakıyordu. “Bak sen şu işe,” diye fısıldadı.





6

“Çok ağır,” dedim. “Şu tarafından tut.” Masanın üzerindeki her şeyi kaldırıp arkamdaki kitaplığa koymuştum.

“Vay canına, gerçekten çok ağırmış.” Kaldırırken yanaklarını şişirdi. “Elini çabuk tut, Alfred. Aşağı inip polisleri karşılamalıyım. Onlar gidene kadar sen burada kalabilirsin.”

Bu beni daha da endişelendirdi. Karanlıkta tek başıma kalmak istemiyordum ama başka çaremiz de yoktu.

Masa kapağının menteşeleri ön taraftaydı, tıpkı kocaman bir müzik kutusuna benziyordu. İkimiz birden içine bakmadan önce Farrell dayım derin bir nefes aldı.

“Vay anasını!” dedi. “Hiç aklına gelir miydi?”

Gizli bölmenin içinde masaya monte edilmiş, bankamatik veya hesap makinelerindeki gibi gümüş renkli bir klavye vardı.

“Şifreli olmalı,” dedim. “Şifreyi girince başka bir şey açılacak.”



“Peki, şifre ne?” diye sordu. Her an ağlayacakmış gibi bir hali vardı.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Elbette bilmiyorsun, Alfred. Bildiğini düşündüğüm için sormadım zaten!” Saatine bakıp kalın altdudağını ısırdı.

“Pekâlâ, Al, sorun yok,” dedi, yetişkinlerin çocuklarla konuşurken kullandığı yapmacık ses tonuyla. “Ben aşağıya, polisleri karşılamaya gidiyorum. Sen burada kal.”

“Burada kalıp ne yapacağım?”

“Şifreyi kırmayı dene.”

Beni cesaretlendirmek için sırtıma pat pat vurdu ve kapıya yöneldi.

“Farrell dayı!” diye seslendim arkasından ama duymazlıktan geldi. Önce asansörden gelen *ding!* sesini, ardından hayatımdaki en gürültülü sessizliği duydum.

Tuşlara baktım. Şifre, Bay Samson’ın doğum günü ya da şirketini kurduğu yıl ya da hiçbir şeyle alakası olmayan bir yığın rakamdan oluşuyordu muhtemelen. O rakamların hiçbirini bilmediğim için düğmelere rasgele basmaya başladım. Hiçbir işe yaramadı, o an aklıma kıyamete kadar tuşlara basabileceğim ama yine de hiçbir şey olmayacağı ihtimali geldi.

Pes edip tekrar koltuğa oturdum ve saatime baktım. Ya polisler bu katı görmek isterse ve dayım şu anda onları buraya çıkarıyorsa, diye düşündüm. Planımıza telsizleri de dahil etmemiz gerekirdi.

Aynı anda hem gergin hem de sıkılmış olmak garip bir kombinasyondur; rahat edemediğim için eğilip gizli bölmenin içine göz attım. Kafamın içinden bir ses, “*telefon*” diye fısıl-



dadı, ardından yine “*telefon*” dedi. Acaba kafamın içindeki o ses niye “*telefon*” diye fısıldıyordu?

Ardından kafama dank etti. “Harfler,” diye fısıldadım ben de.

Bay Samson’ın telefonu şu anda masanın yanında, yerde duruyordu. Birçok telefonda olduğu gibi her bir tuşa üç harf denk geliyordu. Tıpkı ABC’nin 2 olması gibi.

Düğmelere basmaya başladım.

7-2-6-7-6-6 = SAMSON. Hiçbir şey olmadı. 2-3-7-6-2-7-3 = BERNARD. Hiçbir şey olmadı. Şu resimdeki köpeğin adı neydi? İçgüdüsel olarak 5-8-7-8’i (KURT) tuşladım.

Yine bir şey olmadı.

Derin bir iç geçirip saatime baktım. Farrell dayım gideli beş dakika olmuştu. Zeki olmanın önemsizliğinden bahsetmişti ama o anda birazcık zekâ işimize yarayabilirdi. En sonunda çaresizlikten aklıma gelen ilk şeyi tuşladım: 2-5-3-7-3-3.

Ayaklarımın altından, çalışmaya başlayan bir motorun gürültüsünü andıran bir inilti geldi ve yer sarsılmaya başladı. Masanın bir büyücü tarafından yönlendiriliyormuş gibi kendi kendine havaya yükseldiğini görünce tiz bir çığlık atarak uzaklaştım.

Masa, tavana bir iki santim kalana kadar zeminden devasa, gümüş renkli bir direğin üzerinde yükseldi.

Direğin bana bakan yüzünde bir açıklık vardı. İçindeki haznede ise iki küçük çubuğun üzerinde kılıç duruyordu.

Doğru kılıcı bulmak için Bay Myers’ın bıraktığı fotoğrafı yanımda getirmiştım ama bunun doğru kılıç olduğunu anlamak



için fotoğrafa ihtiyacım yoktu. Camdan içeri süzülen mavi şehir ışıklarıyla, puslu bir gündeki göl yüzeyi gibi parlıyordu.

Derin bir nefes alıp kılıcın kabzasını kavradım. Resmen bulunduğu yerden havalanıverdi. Bu kadar da hafif olmasını beklemiyordum. Ağırlığının bir ton falan olacağını hayal etmiştim ama tükenmez kaleminden daha ağır değildi. Kulağa komik gelebilir ama o anda bir parçamış gibi hissetmiştim, kolumun bir buçuk metrelik bir uzantısı gibiydi. Korsancılık oynayan bir çocuk gibi gülümseyip kılıcı birkaç defa havada savurdum. Boşluğu yarıp geçerken tıslıyordu. Sokak lambalarından gelen ışığa doğru tutup çevirdiğimde kenarlarındaki parlıltıyı gördüm.

Sol başparmağımı keskin tarafında gezdirince, açılan yarayla ince bir kan çizgisi oluştu. Hissetmemiştim bile. Ama kan beni kendime getirdi. Kılıcı çantanın içine koydum. Ardından başparmağımı ağızıma sokup emmeye başladım; kaçarken DNA'mı Bay Samson'un ofisine saçmak istemiyordum.

Kapıya yaklaşırken durdum; ya polisler, Bay Samson'un ofisini görmek isterse? Farrell dayım gelene kadar bir yerlere mi saklansaydım? Tereddüt içinde kapının ağzında dururken, bir yandan çantaya sıkıca sarılırken bir yandan da başparmağımı emerken kanımın tadını alıyordum. Masayı yere nasıl indireceğimi bilmediğim için odadan çıkıp koridora yöneldim.

Kapıyı kapayıp kilidi kontrol ettikten sonra Farrell dayımı beklemek üzere asansörün yanına gittim.

Duvara yaslanırken kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Göğsümden ve sırtımdan inen ter damlalarını hissedebiliyordum. Sırt çantası birden ağırlaşmaya başladı. Başparmağımı ağızım-



dan çıkardım. Kanama durmuştu ama parmağım uyuşmuş gibi karıncalanıyordu. Bir an kılıcın zehirli olabileceği ve yarı karanlık bir koridorda ölmek üzere olduğum düşüncesine kapılarak panikledim.

Asansörün yukarı çıktığını duydum. Farrell dayımın polislerden kurtulması uzun sürmüş olmalı, diye düşündüm duvardan uzaklaşırken. Başım biraz dönüyor gibiydi ama çanta deminki kadar ağır gelmiyordu.

Kapılar açılırken ben, “Neden bu kadar geç kaldın, Farrell dayı?” diye söylenirken, kahverengi iki figür asansörden çıkıverdi. Koridora, merdivenlere açılan acil durum kapısına doğru geriledim. Üzerlerinden dökülen kahverengi cüppele-riyle keşişi andıran iki irikıyım adam asansörden çıkarken kapüşonları da suratlarını gizliyordu.

Bir tanesi öne çıkıp neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle, “Canını yakmak istemiyoruz. Sadece kılıcı istiyoruz,” deyip elini uzattı.

Ses tonu o kadar güzel ve makuldü ki az kalsın kılıcı ona veriyordum. Belki de vermem gerekirdi ama tam o anda arkasındaki adam hırlayarak üzerime atıldı. Cüppesinin kat-larının arasından çıkan sağ elinde bilardo istekası inceliğinde iki kenarı da keskin bir kılıç tutuyordu.

Öndeki keşiş ona engel olmak istediye de geç kalmıştı. Hiç düşünmeden elimi sırt çantasının içine atıp kılıcı çektim. Saldırgan keşiş duraksadı ama sadece bir saniyeliğine. Kılı-cımı kafamın üzerinde ısıklar öttürerek çevirirken neredeyse yanıma gelmişti bile. Halbuki kılıcı havaya kaldırdığımı bile



hatırlamıyordum. Ardından kolumun kılıcı indirip adamın alnına nişan alışını izledim.

Keşiş bağırıp son anda kendi kılıcını kaldırdı. İki kılıcın çarpışması daracık koridorda gök gürültüsü gibi yankılanmıştı. Darbenin etkisiyle sersemleyip geriledi.

Başparmağımdaki karıncalanma bütün koluma yayılmıştı. Ben kılıcı sallarken ilk keşiş de uzlaşmayı boş verip üzerime geldi.

Ortağı geri çekilmişti ve kılıç tuttuğu bileğini sıkıyordu. Geri çekildim. Uzun boylu keşiş, arkadaşından daha yavaş hareket ediyordu ama bu ihtiyatlı bir yavaşlıktı. Merdivenlere açılan kapıya kadar geriledim.

“Kılıcı bize teslim et,” dedi kapüşonun ardındaki ses. Solgun bir el bana uzanırken diğer elin tuttuğu siyah kılıcı gördüm.

Sol elimle kapının kulpuna uzanıp iyice abandım ve ayağımla tekmeleyerek kapıyı açtım. Aynı anda kılıcım ısıklık çalarak kulağımın yanından geçti. Adam siyah kılıcıyla bu saldırıyı geçiştirdi. Adamı sol bileğinden yakalayıp hızla çekerken aynı anda sağ ayağımla çelme takınca, herif hızla yanımdan uçarak merdiven boşluğuna çakıldı. Merdivenden yuvarlanırken acı çığlıklarını duyuyordum.

Kendini toparlayan daha ufak keşiş, kılıcını hızla savurarak bana hücum ettiğinde gördüğüm tek şey koyu renkli bir bulanıklıktı ama benim kılıcım, kendi aklıyla hareket edercesine her darbeyi geçiştiriyor, her saldırıyı savuşturuyordu. Kılıç kullanmayı çok iyi bildiği anlaşılan bu adamla nasıl mücadele ettiğimi aklım almıyordu.



Sanki elimdeki kılıcın hiç ağırlığı yoktu ve her şey rüya-daymışım gibi ağır çekimde hareket ediyordu: Üzerime doğru gelen kılıcı daha bir kilometre öteden görebiliyordum.

Bir kez daha umutsuzca bir hamle yaptı. Kılıcını kolaylıkla çevirip sol yumruğumu kafasının yan tarafına indiriverdim. Dizlerinin üzerine düştü.

“Özür dilerim,” dedim. “Kimsenin canını yakmak istemiyorum. Sadece, beni koruyucu aileye göndermesin diye dayıma yardım ediyorum, o kadar. Siz kimsiniz?”

Adam cevap veremeden bir el beni kavrayıp merdiven boşluğuna çekti. İlk konuşan iri adam. Beni çevirdiği gibi üzerime çullanarak sırtımı duvara yasladı. Sağ bileğimi tutup betona bastırdı; elimdeki kılıç betona sürtündükçe çın çın ötüyordu. Siyah kılıcını tutup sivri ucunu âdemelmamın üzerine bastırdı.

“Yaşamak istiyorsan kılıcı bırak,” diye fısıldadı.

“Tamam,” dedim.

Kılıcı bıraktım. Bir an boyunca ikimiz de kımıldamadık; sanırım ikimiz de kılıcı bırakmama şaşırmıştık. Ardından hiç düşünmeden dizimi kaldırıp adamın kasıklarına vurdum. Yere düşüp hareketsiz kaldı.

Üzerinden geçip kılıcı yerden aldım ve kapıdan gelen diğer adamla karşılaştım. Yerdeki ortağını görünce tiz bir çığlık attı. Adamı cüppesinin ön kısmından tuttuğum gibi yana savurdum.

Yerde yatan ve lider olduğu anlaşılan adam, “Durdur onu!” diye bağırdı.

Koridorda koşarken, kılıcın ucu yerdeki halıya sürtüyordu. Asansörün düğmesine bastım. Saldırganlar geldiğinden beri



ALFRED KROPP'UN OLAĞANÜSTÜ MACERALARI

asansörü çağıran olmadıysa şu anda katta beni bekliyor olması gerekiyordu.

Kapılar kayarak açıldı. Farrell dayım, elindeki siyah kılıcı boğazına dayayan kahverengi cüppeli üçüncü bir keşişle asansördeydi.



7

“Alfred!” diye ciyakladı Farrell dayım.

“Kılıcı bırak,” dedi yeni gelen keşiş. “Bırak yoksa adam ölür.”

Arkamdaki merdiven kapısının açıldığını duydum. Omzumun üstünden gözücuyla baktığımda iki keşişin yaklaştığını gördüm. Uzun boylu olan –dizimle vurduğum– topallayarak diğerinin gerisinden geliyordu.

“Kaçış yok,” dedi uzun boylu keşiş. “Kılıcı bize verersen, hayatını kurtarabilirsin.”

“Dayımı öldürürsen,” dedim asansörün içindeki keşişe, “hepinizi öldürürüm.” Sesim tahminimden daha cesur çıkmıştı. Kimseyi öldürecek halim yoktu ama keşişler bunu bilemezdi.

“Kimsenin canını yakmak istemiyoruz,” dedi uzun boylu keşiş. “Sadece kılıcı istiyoruz.”

“Versene, Al,” dedi Farrell. “Dalga geçmeyi bırak!”



Tam o sırada arkamdaki daha ufak keşiş sabrını yitirip bağırarak ileri atılıp kılıcını kafasının üzerinden bana salladı. Uzun keşiş, “Hayır!” diye bağırdı. Yukarıdan inen kılıç darbesini kılıcımınla aparkat yaparak kestim (doğru terim bu mu bilmiyorum; eskrimden anlamam). Çarpışan metallerin sağır edici çıgıllıklarını işitiyordum. Aslında daha ziyade, kaza yapan bir arabanın çıkardığı sesi andırıyordu.

Daha küçük olan kılıç aldığı darbeye paramparça oldu. Adamı bileğinden tutup asansörün içine savururken, siyah kılıcın küçük metal parçaları üzerimize yağıyordu.

Farrell dayımla üçüncü keşişin üzerine düşüp dengelemini bozdu. Asansörün içine uzanıp Farrell dayımı elinden tuttuğum gibi dışarı çektim. Önu merdivene doğru birkaç adım daha sürükledim ama kaçış yolumuzla aramızda hâlâ şu uzun keşiş vardı.

“Şerefim üzerine yemin ederim,” dedi. “Tek istediğimiz kılıç. Lütfen. Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.”

Elini uzattı. “Kılıcı bana verirsen, kılına bile zarar gelmeyecek. Sana söz veriyorum.”

Farrell dayımı da sürükleyerek adama yaklaştım, kılıcımın ucu keşişin karnına nişan almıştı. Ne yaptığımı bilmiyordum ama şu ana kadar çok iyi iş çıkarmıştım.

“Önümden çekil,” dedim. “Biz gidiyoruz.”

“Fazla uzaklaşamazsınız,” dedi.

Kapüşonunun altından gözlerinin parladığını gördüğüme yemin edebilirdim. Öyle şeytani bir kırmızı değil, yumuşak, mavimsi bir parıltıydı; gecenin rengi gibi.



“Ona uzun süre sahip olamazsın,” dedi. “Kim olduğunu biliyoruz.”

Ardından uzun boylu keşiş beni çok şaşırtan bir şey yaptı: Yolumuzdan çekildi.

Arkamdaki keşişlerden biri bağırdı ama başkeşiş elini kaldırdı. Eli solgun, parmakları ise bir kadınlıkler gibi uzun ve narindi.

“Hayır,” dedi alçak bir sesle. Sonra bana döndü. “Yine karşılaşacağız.”

Merdivenden inerken arkamızdan kapanan kapının sesi silah patlaması gibi yankılandı.





8

Farrell dayımı peşimden sürükleyerek basamakları ikişer ikişer iniyordum. İki kat indikten sonra durup kulak kabarttım ama hiç ses yoktu.

“Yirmi yedi kat kaldı,” dedim. “Dayanabilir misin?”

“Yük asansörünü çağırabiliriz,” dedi Farrell dayım nefes nefese.

Merdiven boşluğu kapısını açıp Farrell dayımı yük asansörünün bulunduğu karanlık koridora ittim. Anahtarlarını karıştırırken durmadan bana söyleniyordu. Bir grup kılıçlı keşişe girişirken aklımdan ne geçiyordu ki? Her şeyi, özellikle de hayatını mahvettiğimi söylüyordu. Ben ise Samson’ın ofisinin önünde bıraktığım sırt çantasını düşünüyordum. Sanırım bir yerlerde, polisin kumaş üzerinden parmak izi alabileceğiyle ilgili bir yazı okumuştum.



Farrell dayım haklıydı: Her şeyi mahvetmişim, hem onun hayatını hem de kendiminkini.

Sonunda doğru anahtarı buldu, asansör geldiğinde kendimizi içeri atıp giriş katının düğmesine bastık. Asansörün arka duvarına yaslanıp soluklanmaya çalıştık.

Kapılar lobiye açıldığında, “Bay Myers haklıymış,” dedim. “Bu sıradan bir kılıç değil.”

Asansörden çıktık.

“Böyle kılıç kullanmayı nereden öğrendin?” diye sordu. Cevap beklemiyordu; bu iyi olmuştu çünkü verecek cevabım yoktu.

“Şifreyi kırdın demek?” dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

“Bir sürü gizli yeteneği olan bir delikanlısın, öyle değil mi? Peki, şifre neymiş?”

“İki-beş-üç-yedi-üç-üç.”

“O ne demek?”

“Benim adım,” dedim.

Bana boş boş baktı. “Aslında ‘Alepee’ de olabilir ama bu pek de mantıklı değil.”

“Şu anda sen de mantıklı konuşmuyorsun. Birileri bizi ispiyonladı, Alfred.”

“Belki de masada alarm sistemi vardı,” dedim.

“Tabii ki. Manastırdaki alarm devreye girdi ve akşam duasını yarıda bırakan keşişler üzerimize saldırdı.”

Lobi tuhaf şekilde sessizdi, sadece çeşmedeki suyun sesi duyuluyordu.

“Polislere ne oldu?” diye sordum.



“Ben de onu merak ediyorum,” diye hırladı Farrell dayım. “Gerçekten. İhtiyacın olduğunda bir tanesini bile bulamazsın.” Dedğine göre beni ofise bıraktıktan sonra lobiye indiğinde üçüncü keşiş orada bekliyormuş. Boğazına kılıcını dayayıp Farrell dayımı doğruca çatı katına çıkarmış.

Farrell dayım masasının başına geçip düğmelere basınca ekranlar yine canlandı. En üst katın koridoru boş görünüyordu. Masanın arkasındaki duvarda bulunan ve asansörlerin hangi katlarda olduğunu gösteren kırmızı ışıklara baktım. Ekspres asansör hâlâ en üst kattaydı.

“Merdivenlerden iniyorlar,” dedim.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Farrell dayım. Kılıcı tuttuğum için artık kararları ben veriyordum gibi.

Biraz düşündüm. “Polisi ara.”

“Ha?”

“Keşişler ya da artık onlar her kimse, otomatik acil durum mesajını engellemiş olabilirler. Polisi ara, Farrell dayı.”

“Peki, polise ne diyeceğim?”

“Onlara üç ya da daha fazla herifin ellerinde kılıçlarla etrafta koşuşturduklarını söyle. Yanından uzanıp, üzerinde “Alarm” yazan bir düğmeye bastım. Panelin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

“Pekâlâ, polisleri beklerken de kendim ve keşişler için atıştırmalık bir şeyler hazırlarım. Sen ne saçmalıyorsun, Alfred?”

“Onlar senin peşinde değil,” dedim, kahverengi cüppeli keşişleri kastederek. “Kılıcın peşindeler ve birazdan kılıç burada olmayacak.”

“Gidiyor musun? Öylece çekip gidemezsin, Al.”



“Elbette gidebilirim, Farrell dayı. Bana arabanın anahtarlarını ver.”

“Arabamı alamazsın.”

“Benimle gelersen kovulursun.”

“Alfred, milyoner olmak üzereyim, kovulmak umurumda mı sanıyorsun? Buradan birlikte gideceğiz.”

Garaja inen merdivenleri kullandık. Farrell dayım arabayı kullanırken ben de kucağımda kılıçla arka koltukta oturuyordum. Samson Kuleleri'ne doğru giden üç polis arabası sirenlerini öttürerek yanımızdan geçti.

Yeterince uzaklaştıktan sonra telaşım ve korkum üstün gelmeye başladı. Buz gibi terliyor, gözyaşlarıma hakim olmaya çalışıyordum. “Pekâlâ, Farrell dayı. Bana burada neler döndüğünü anlatman lazım.”

“Bilmiyorum.”

“O herifler nereden çıktılar?”

“Bilmiyorum.”

“Binaya nasıl girdiler?”

“Bilmiyorum.”

“Gizli bölmenin şifresi neden benim adımdı?”

“Bilmiyorum.”

Görünüşe göre Farrell dayımın bilmediği bir sürü şey vardı. Operasyonun beyni olduğum düşünülürse, durumumuz daha da kötüydü.

Doğruca evimize gittik. Dayım arabayı sokağın ortasına park etti. Saat üç olmak üzereydi; peşimizden gelen kimse yoktu. Farrell dayım eve girdi, bense son bir kez koridoru kolağan ettim.



Ardından karanlık daireye girip, “Farrell dayı, her şey yolunda mı?” diye sordum.

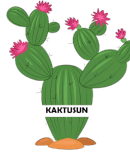
Işığı açtığımda Farrell dayımın nefesi kesildi. Kanepenin üç metre kadar önünde duruyordu. Arkasındaki Arthur Myers’in kolu dayımın boynuna dolanmıştı.

“Elbette her şey yolunda, Bay Kropp,” dedi Arthur Myers.





9



“Alfred,” dedi Farrell dayım hırıltılı bir sesle. “Nefes alamıyorum.”

“Nefes almakta güçlük çekiyor, Bay Kropp,” dedi Bay Myers. “Kılıcı yere bırakıp geri çekilin, lütfen.”

Bıraktığım kılıç yere çarpınca *şling* diye bir ses çıkardı.

“Çok güzel. Pencerenin yanına geçin, lütfen.”

Bay Myers, dayımı kanepeye bırakıp kılıca doğru ilerledi. Yerden alıp elinde şöyle bir çevirdi.

“Pekâlâ,” dedim. “Kılıcı aldınız. Artık gidebilirsiniz, Bay Myers.”

“Bir dakika,” dedi Farrell dayım, boğazını ovuşturarak. “Önce bazı cevaplar istiyorum. Tanrı aşkına bu kılıç da neyin nesi ve kılıcı almaya çalışan o komik cüppeli herifler de kimdi?”

“Kılıcı almaya çalışmıyorlardı,” dedi Bay Myers. Tuhaf bir ifadeyle kılıca bakıyordu. “Sizin almanızı engellemeye



çalışıyorlardı.” Benimle göz göze geldi, suratına bir karanlık çökmüştü adeta.

“Bana çok büyük bir iyilikte bulundunuz, Bay Kropp,” dedi Farrell dayıma ama bana bakmaya devam ediyordu. “Ben de size bir hayli cömert olacağım.”

“Bu iyi işte,” dedi Farrell dayım. “Bir anlaşmamız vardı ve ben de o kılıcı alacağım derken az daha ölüyordum.”

“Ah, evet. O kılıç uğruna sizi kesinlikle öldürebilirlerdi. Ne pahasına olursa olsun kılıcı koruyacaklarına yemin etmişlerdi. Kendileri demir bir iradeye sahip acımasız insanlardır, Bay Kropp. Seneler boyunca acımasızlığın adı çıkmış olabilir ama acımasızlığın onurlu bir yanı da vardır, içinde saflık barındırır. Sizce de öyle değil mi?”

Bay Myers kılıca sahip olmuştu artık, önemli bir şeyler anlatıyordu. Çekip gitmeden önce önemli bir konuyu anlamamızı istiyordu.

“Onlar bir bakıma benim düşmanım çünkü amaçlarımız farklı ama yine de onlara hayranım,” dedi Bay Myers. “İradenin önemi konusunda bize öğretecekleri çok şey var.” Gülümseyerek bana döndü. Kötücül bir gülümsemedeydi bu.

“Görüyorsunuz ya, Bay Kropp, çoğu insan zayıf iradelidir. En ufak zorlanmada eğilip bükülür, biraz dirençle karşılaştı mı tuz buz olur. İhtiyaçların ne olduğuna pek kulak asmazlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz, Bay Kropp?”

“Pek sayılmaz,” dedim. “Kılıcı aldınız, Bay Myers. Biz de parayı alabilir miyiz artık?”

“Size paradan çok daha kıymetli bir şey vereceğim, Bay Kropp. Size çok önemli bir hayat dersi öğreteceğim. İrade-



niz çok daha güçlü bir irade ile karşılaşınca neler olacağını göstereceğim.”

İki adımda kanepenin önüne geldi. Kılıcı, Farrell dayımın göğsüne saplayıp arkasındaki mindere sokana kadar bastırırken olan biteni izlemekten başka hiçbir şey yapamadım. Farrell dayımın bakışları benim bulunduğum yöne kaydı ve ölmeden önce, “*Alfred,*” diye fısıldadı.





10

Myers bana yaklaştı. Donmuş vaziyette kılıcı göğsüme saplamasını bekliyordum ama onun yerine parmağını dudaklarımın üzerine koyup, “Şişşt,” dedi. Tek kelime etmeden çekip gitti.

O anda yetişkinlerin bu olaya dahil olması gerektiğini fark ettim, odada tek yetişkin Farrell dayım olduğundan ve kendisi artık öldüğünden hemen 911’i aradım.

Polisler geldi. Önce iki memur, ardından kırışık ceketli, yamuk kravatlı detektifler. Ölü dayımın fotoğrafını çekmek için bir fotoğrafçı ve adli tıptan bir kadın geldi. Sonra başka bir kadın gelip sosyal hizmetler adına danışmanlık yaptığını söyledi. Danışmanlık yerine şu anda bir bardak suya ihtiyacım olduğunu söyledim. Polisin teki bana bir bardak su getirdi. Onlara her şeyi anlattım; Bay Myers’ın kılıç için Farrell dayıma verdiği kaparoyu, kahverengi cüppeli keşişlerle yaptığım



kılıç dövüşünü, Bay Myers'ın kılıçla dayımı öldürdüğünü ve çenemi kapalı tutmazsan beni öldüreceğine yemin ettiğini.

Hiçbiri bana inanmış gibi davranmıyordu.

Farrell dayımı siyah bir naylona koyup koridorda taşırlarken komşular da boş boş olan biteni seyrediyordu. Dedektiflerden biri Bay Myers'ı tarif etmemi isteyince ben de ettim. Atkuyruğu topladığı saçından ve parlak takım elbisesinden bahsettim.

Dedektiflerden biri çalan telefonunu açtı ve uzunca bir süre telefonda fısır fısır bir şeyler konuştu. Ne kadar vakit geçmişti bilmiyordum ama şafağın sökmesine yakın kapımız açıldı ve aslan yelesine benzeyen sarı saçlarıyla kocaman bir adam içeri girdi. Siyah takım elbiseli iki kişi de onu takip ediyordu.

“İşiniz bitti mi?” diye sordu siyah takım elbiseli adamlardan biri dedektife.

“Bitti.”

Bizi yalnız bıraktıkları zaman, takım elbiseli iki adam kapının yanındaki yerlerini alıp gözlerini boşluğa diktiler.

Altın sarısı saçları olan iri adam pencerenin kenarına gelip yanıma oturdu. Yükselmekte olan güneş camdan içeri girip adamın saçlarının uçlarını aydınlatıyordu. Elini koluma koydu.

“Kim olduğumu biliyor musun?” Sesi çok kalın ve kibardı.

“Bernard Samson mısınız? Fotoğraftaki adama benziyorsunuz.”

“Evet, Alfred, benim adım Bernard Samson,” dedi yumuşak bir sesle.

“Adımı nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

Gülümsedi. “Bildiklerim seni çok şaşırtabilir.”



“Neler olduğunu açıklayacak mısınız, Bay Samson?”

“Evet, Alfred, açıklayacağım,” dedi yine aynı yumuşak ses tonuyla. “İstediğin bir şey var mı?”

“Polislerden biri bana bir bardak su verdi,” dedim. “Onu hallettik. Biraz uyusam iyi olurdu. Yirmi dört saattir uymadım. Ayrıca acıktım ama bir şeyler yersem kusarım diye korkuyorum. Ama en çok istediğim şey cevap alabilmek.”

Gülümsedi. “Sor bakalım.”

“Şu adamlar kim?” diye sordum, başımla kapının sağında ve solunda duran adamları işaret ederek.

“Onlar ajan.”

“Ne ajanı?”

“Daha önce hiç duymadığın bir örgüte mensuplar; çok az insanın bildiği bir örgüt. Özellikle de bunun gibi acil durumlarla ilgilenme konusunda uzmanlaşmış bir örgüt.”

“Bu, acil bir durum mu?”

“Daha ziyade kriz diyebiliriz. Görüyorsun ya, Alfred, kaybedilen şey çok önemliydi.”

“Kılıçtan mı bahsediyorsunuz?”

Başını evet anlamında salladı.

“Aslında Arthur Myers’a ait değildi, değil mi?” diye sordum.

“Hayır, ona ait değildi.”

“Biliyordum,” dedim. “Farrell dayıma anlatmaya çalıştım ama beni bir türlü dinlemedi.”

“Evet,” demekle yetindi.

“Arthur Myers kim?” diye sordum.

“Kendisi birçok şeydir.”



“Sorularımı cevaplıyorsunuz ama bana bir cevap verdiğiniz falan yok, Bay Samson. Sizin Avrupa’da olduğunuzu sanıyordum.”

“Biraz önce uçaktan indim.”

Koluma pat pat vurup ayağa kalktı. Elleri arkasında, odanın içinde gezinmeye başladı.

“Arthur Myers kimdir?” diye sordu. “Daha önce bu ismi hiç duymamıştım. Ama söz konusu adamı tanırım. Birçok farklı yerde, farklı isimlerle ve farklı kılıklarla tanınır. İngiltere’de Bartholomew. Almanya’da Vandenburg. Rusya’da Lutsky. Gerçek adını kimse bilmiyor. Buradaki arkadaşlarım ise,” kapının yanındaki adamları işaret etti, “onu *Ejder* kod adıyla tanıyorlar. Ben ise seneler önce onunla Paris’te ilk karşılaştığımda, onu Mogart olarak tanımıştım. O yüzden benim için hep Mogart olacak sanırım.”

Bay Samson koca kafasını yavaşça iki yana salladıktan sonra acı acı güldü.

“Mogart! Sana Mogart hakkında neler anlatabilirim? Kendisi bir sürü şey olabilir ama aynı zamanda hiçbir şeydir. Paralı asker, provokatör, suikastçı, yok edici ve katil ama bunu sana hatırlatmama gerek yok herhalde. Karanlığa tutkun. Evet! Karanlık. Bir insanı yaptıklarıyla değerlendirirsek, onun bir ajan olduğunu düşünebilirsin, Alfred. Karanlığın ajanı.”

Adamın cep telefonu çaldı. Olduğum yerde irkildim. Benim irkilmemden mi yoksa telefonun çalmasından mı bilemiyorum ama kapının yanında duran adamlardan biri elini ceketinin cebine attı. Sonra Bay Samson’ın konuşmaya başladığını görünce elini cebinden çıkardı.



“Evet... Ne zaman?... Emin misiniz?” Uzunca bir süre dinledi. Sabahın erken saatlerinin ışığında suratı yaşlı ve kırışmış görünüyordu. Bernard Samson’ın kaç yaşında olduğunu, bana gerçekleri söyleyip söylemediğini, ayrıca bana tam olarak ne anlatmaya çalıştığını merak ettim.

“Pekâlâ,” dedi telefona ve kapadı. Tekrar yanıma oturdu.

“Korkarım çok vaktimiz yok, Alfred. Her şey çok hızlı ilerliyor ve zaman şu anda bizim lehimize işlemiyor. Elimizde birçok kaynak var ama zaman onun lehine işliyor. Ağın deliklerinden kurtulması için dünya kadar vakti var. Çabucak diğer sorularını da alayım.”

“Bu kılıç neden bu kadar önemli, onu öğrenmek istiyorum; keşiş gibi giyinmiş üç adam kılıçlarıyla neden beni öldürmeye çalıştılar ve en önemlisi dayım neden öldü?”

“Dayının ölümü bir mesajdı, Alfred. Bana, sana ve dün gece karşılaştığın o adamlara gönderilmiş bir mesaj. Şayet Mogart’a karşı gelecek olursak daha da fazla kişinin öleceğine dair bir uyarı ve tehdit. Korkarım bu mesajın gerçekliğine güvenmemiz gerekiyor, Alfred: Bunlar sona erece kadar bir sürü insan *ölecek*.”

“*Neler* sona erece kadar? Neden benimle açık konuşmuyorsunuz, Bay Samson? Çok yorgunum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Bu anlaşılmayı ilk duyduğumdan beri kendimi çok kötü hissediyorum. Farrell dayımı vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi ve şimdi gerçekten çok kötü durumdayım.”

Yavaşça elime vurdu ve saatine baktı. “Ofisimden aldığın kılıçta, olağandışı bir şey gözüne çarptı mı?”

Hiçbir şey söylemedim.



“Onu kullanarak şu adamlarla dövüştün. Daha önce hiç kılıçla dövüşmüş müydün, Alfred?”

“Gerçek bir kılıçla hayır. Ama çocukken oyuncak bir kılıcım vardı.”

“Ama yine de hiçbir deneyimin olmamasına rağmen, üç usta silahşorun üstesinden gelmeyi başardın, öyle değil mi?”

“Evet. Onlar kimdi peki? Bay Myers için mi çalışıyorlardı ya da Mogart ya da adı her neyse işte?”

“Hayır.”

“O zaman sizin için çalışıyor olmalılar.”



“Onlar kimse için çalışmıyor, Alfred. Onlar kadim ve gizli bir tarikatın üyesiydi. Sahibi gelip onu bulana kadar kılıcı korumaya ant içmiş bir tarikatın. Kılıcı vermeyi reddettiğın için seni öldürmeleri gerekirdi belki de ama onlar ne hırsız ne de katil.”

“Sanırım hırsız ve katil, ben ve Bay Mogart oluyoruz.”

“Onlar şövalyeydi, Alfred ya da en azından ortaçağda onlara öyle diyorduk.”

“Bay Samson, bana her şeyi anlatacak mısınız? Aceleniz var sanıyordum.” Kendimi bir tükenmez kalem ucu kadar küçülmüş hissediyordum. Benim cüssemde biri için bu çok rahatsız edici bir durumdu.

“Uzun zaman önce, Alfred. Çok uzun zaman önce bir adam çıktı ve dünyanın en büyük krallığını kurdu. Bu krallığın geniş toprakları ya da büyük bir ordusu yoktu belki ama adaletliydi, onurluydu, insanlığın ufkunu genişletmişti. Hakikat, biz ölümlü insanların avuçlarının içindeydi. Kral aramızdan ayrıldı ama vizyonu bizimle kaldı. Bizler o vizyo-



nun muhafızlarıyız. Koruduğumuz şey ise o vizyonun vücut bulmuş son parçasıydı.”

“Kılıcı mı kastediyorsunuz?”

“Kılıç bu *dünyada* olabilir ama kesinlikle bu *dünyadan* değil. Yerkürenin temelleri atılmadan önce dövülmüş ama ölümlüler tarafından değil. Gerçek kılıç, Alfred, Kralların Kılıcı. Başka bir zamanda Caliburn adıyla biliniyordu. Ama sen diğer adını biliyor olabilirsin, Excalibur.”

“Kral Arthur’dan bahsediyorsunuz, değil mi?”

“Evet, Kral Arthur.”

“Bu sadece bir efsane, bir hikâyedir, Bay Samson.”

“Seni bir şeylere ikna etmek için vaktim yok, Alfred. Onu tuttun. Senin deneyimsiz ellerinde kılıç, dünyanın en iyi üç kılıç ustasını alt etti. Ancak bu, onun gücünün küçük bir parçası. Kralların Kılıcı, içinde cennetin kudretini taşır, Alfred; yok etme kadar yaratma kudretini de. Ölümlülere ait tüm silahlar onun karşısında yetersizdir. Ama daha da önemlisi, sıradan insanın iradesi onun kudretiyle boy ölçüşemez.”

Kılıcı kaldırıp çekilmesini söylediğimde, uzun boylu keşişin bana ve Farrell dayıma nasıl yol verdiğini hatırladım. *Sıradan insanın iradesi onun kudretiyle boy ölçüşemez.*

Bay Samson’un uzaklara bakan gözleri parlıyordu, sanki benim göremediğim şeyleri görüyordu; parlayan zırhlarıyla at süren adamların savaş alanlarında çarpışmalarının gök gürültüsünü andıran seslerini.

“Binadaki o adamların kim olduğunu sormuştun. Bizden geriye sadece on iki kişi kaldı. Ben, Kral Arthur’un yuvarlak masa şövalyelerinin soyundan geliyorum. Yüzyıllardan beri



kılıca bizler göz kulak oluyorduk, bildiğim kadarıyla ilk defa onun şeytani emelleri olan kişilerin ellerine düşmesine engel olamıyoruz.”

“Siz bir şövalyesiniz,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bana hepinizin, Kral Arthur’un şövalyeleri gibi şövalye olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

“Şu adamlar değil, hayır,” dedi Bay Samson, kapının önünde bekleyen takım elbiselileri işaret ederek. “Onların örgütü bu geceye kadar kılıcın varlığından bile haberdar değildi. Ama içinde bulunduğumuz şartlar bütün kaynaklardan faydalanmamızı gerektiriyor. Gördüğünüz gibi, Mösyö Mogart’ın birçok güçlü arkadaşı var, Alfred. Karşı konulamayacak bir silah için varını yoğunu ortaya koyabilecek arkadaşlar. Ve Mogart’ın bu arkadaşları insanlığın arkadaşları sayılmaz. Onlar silaha sahip olmak için her şeyi yapabilecek despotlar ve diktatörler. Anlamaya başladın mı? İnsan yapımı hiçbir silah, hiçbir ordu ya da ordular topluluğu, ulus ya da uluslar ittifakı, kılıcın kudretine karşı koyamaz.”

“Bay Myers kılıcı çalması için dayıma para ödemişti, böylece bir başkasına satabilecekti.”

“En yüksek parayı teklif edene. Bu tekliflerin ne kadar yüksek olabileceğini tahmin edersin herhalde.”

Tekrar koluma dokundu. Badem gözlerinde parlayan yaşları görünce şaşırdım.

“Ve ne tür insanların tekliflerde bulunabileceğini de,” dedi. “Başında kılıcın bulunduğu bir ordu yenilmez olur.”



11

“Paha biçilemeyecek bir ödöl, Alfred,” dedi Bay Samson. “Ama Mogart onun için milyarlar alacağını düşünüyor. On milyarlar. Ve kılıç kötü insanların eline düşmeden onu bulamazsak, dünya hayal edemeyeceğin bir zulüm ve şiddet çağına girebilir. Nazi Almanyası ile Stalinci Rusya’nın dehşetini hayal et ve bunu onla çarp. İşte o zaman kaybın ne kadar büyük olduğunu anlamaya başlayabilirsin.”

Parlayan güneşin ışıkları pencereden geçip suratının hatlarını belirginleştiriyordu.

“Bunlar olmadan kılıcı geri almalıyız. Kılıcı kendisi kullanmayı da seçebilir ama bunun da sonucu pek hayırlı olmaz.”

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum.

“Nereye gittiğini biliyorum. Uzun zamandır bugüne hazırlanıyordu. Tam şu anda Játiva’ya gitmek için Atlas Okyanusu’nu geçiyor.” Suratımdaki ifadeyi görünce hafifçe güldü. “İspanya,



Alfred.” Bana yine gülümsedi. “Daha binlerce sorun olmalı ama yeterince uzun kaldım. Artık gitmem gerek.”

“Gitmeyin,” dedim. “Beni yalnız bırakmayın.”

Yavaşça elime vururken suratındaki gülümseme silindi. “Bu senin için olduğu kadar, benim için de çok zor bir durum, Alfred.”

Dönüp kapıya yöneldi. Oturduğum yerden fırlayıp peşinden gittim.

“Yapabileceğim bir şeyler olmalı,” dedim. “Beni de yanınıza alın; yardımım dokunabilir. Onu kaybeden benim; geri almanıza yardım etmeliyim.”

“Sen yeterince şey yaptın,” gibi bir şeyler demesini bekledim ama o sadece eğilip, “Dua et,” diye fısıldadı.

Koridorda yürürken arkasından seslendim: “Son bir sorum daha var, Bay Samson. Beni neden öldürmedi?”

Durup bana döndüğünde suratında acıklı bir tebessüm vardı. “Sanırım bunun iki nedeni var. Öncelikle dayını öldürdükten sonra seni sağ bırakması çok daha acımasızca bir şey. İkincisi ise, hırsızların arasındaki onur diye bir şey vardır.”

Peşindeki iki ajanla merdivenden inerek gözden kayboldu. Söyleyebileceği hiçbir şey, bana hırsız demesi kadar kötü olmazdı. Gerçi, duygularımı incitmek için öyle dediğini sanmıyorum. O anda benim duygularımı düşünecek hali yoktu.



12

Farrell dayımın ölmesiyle artık devletin sorumluluğundaydım. Horace ve Betty Tuttle isimli bir çift, birileri beni evlatlık edininceye kadar –pek olası görünmese de– benimle ilgilenmek için gönüllü olmuştu.

Tuttle’lar, Knoxville’in kuzeyindeki küçük bir evde yaşıyorlardı. Beş üvey çocuk daha o küçük evde sıkış tepiş yaşıyordu. Horace Tuttle’in hiç işe gittiğini görmedim. Ama her çocuk için eyaletten ya da federal hükümetten çek aldıklarını biliyordum, sanırım geçimlerini böyle sağlıyorlardı.

Bay Tuttle kısa boylu ve şişmanca bir adamdı, kafam başta olmak üzere vücudumla ilgili sürekli espri yapıp duruyordu. Sanırım onu korkutuyordum ya da bu kadar büyük oluşumdan nefret ediyordu çünkü kendisi küçücüktü. Karısı Betty de onun gibi kısa ve şişmandı. Ayrıca onunkisi gibi konik bir kafası vardı. Kendileri de soyadları gibi bana kaplumbağaları



hatırlatıyordu.¹ Belki de insanlar zamanla isimlerine benzerdi, tıpkı sahip oldukları köpeklere benzemeleri gibi.

Üvey iki çocukla aynı odayı paylaşıyordum. Daha ilk gece, yaşça büyük olan çocuk beni uyandırıp öldürmekle tehdit etti. Canım o kadar sıkkındı ki bunun benim için sorun olmayacağına söyledim.

Okulda zaten konsantrasyon sorunu yaşıyordum ama bir de dayınız gözlerinizin önünde öldürülmüşken ve dünyanın sona ermek üzere olduğunu bilirken konsantre olmayı deneyin. Üçüncü Dünya Savaşı sizin yüzünüzden patlak vermek üzereyken ders çalışsanıza.

Amy Pouchard'la haftada iki kez buluşmaya devam ettik. Geçen bir iki hafta neden gelmediğimi sorunca ona olanları anlattım.

“Dayım öldürüldü.”

“Aman Tanrım!” dedi. “Kim öldürdü?”

Cevabımı düşündüm. “Karanlığın ajanı.”

“Yakalandı mı?”

“Yakalamaya çalışıyorlar.”

“Hey, annen de ölmemiş miydi?”

“Kanserden.”

“Dünyanın en şanssız insanı olmalısın,” deyip benden biraz uzaklaştı. Böyle yaptığını kendi bile fark etmemiş olmalıydı. “Yani, önce annen sonra dayın, ayrıca Barry'ye yaptıkların falan.”

1 İngilizce kaplumbağaya (*turtle*) gönderme yapılıyor. (ç.n.)



“Kendi kendime bütün bu olup bitenlerin benimle bir alakası olmadığını söylüyorum,” dedim. “Ama her şey üst üste biniyor.”

Farrell dayımın tek vârisi bendim, o yüzden her şeyi bana kalmıştı. Ama ben sadece televizyonu ve videoyu alıp yeni odama kurdum. Alamadığım asıl şey beş yüz bin dolardı. Mogart’ın evden deri bir omuz çantasıyla ayrıldığını hatırlamıyordum ama Farrell dayımın onu zulaladığı yatağın altında da yoktu. Hiç bahsetmediğim için polis de bulamamıştı. O kadar nakit paranın açıklamasını yapmak zor olabilirdi, üstelik beni şimdikinden çok daha zor bir duruma sokabilirdi. Ama yine de keşke para kalsaydı diyordum. Onu alıp uzaklara kaçabilirdim. Nereye kaçardım hiç bilemiyorum ama her yer Tuttle’lar ve onlarla birlikte yaşayan çocuk suçlularından daha iyiydi.

Sonraki birkaç gün boyunca Horace’ın gazetesini yanıma alıp okulda derslerle ilgilenmek yerine Bay Samson’ın göreviyle ilgili bir ipucu yakalarım diye baştan sona okudum. Hayal edilemeyecek kadar zulüm ve şiddetle dolu bir dünyada bir milyar doların ne işe yarayacağını merak ettim ama Mogart gibi adamların hayal gücü benimkinden farklı olabilirdi. Mesela Mogart’ın yerinde olsam dünyanın en güçlü silahını çalması için Farrell dayım gibi birini tutmak hayatta aklıma gelmezdi.

Farrell dayımı özlüyordum. Donmuş gıdalarla hazırladığımız akşam yemeklerimizi ve küçük apartman dairemizi özlüyordum. Dudaklarını ıslatışını, hatta dünyada kendine bir yer bulmakla ilgili nutuklarını bile özlemiştim. Sonumun onunki gibi olmaması için bana yardım etmeye çalışıyordu



yalnızca. Benden başka kimsesi olmadığı ve aslında beni çok sevdiği o an kafama dank etmişti.

Zihnimi biraz meşgul etmek için kütüphaneden Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin konu edildiği *The Once and Future King* isimli kitabı aldım. Sonuna kadar okuyamayınca bu sefer adını bile bilmediğim bir sürü İngiliz oyuncunun rol aldığı *Krallar Savaşıyor* isimli filmi kiraladım.

Arthur şapşal herifin tekiydi. Aslında ağabeyi Kay'ın ya-verliğini yapıyor, kılıcını taşıyor, atı ve zırhıyla ilgileniyordu. Hatta şövalye bile değil, alt tarafı uşaktı. Arthur, kılıcı taştan çıkarıp, "Şövalye olup bir kralın peşinden gidecekseniz, benim peşimden gelin!" diyene kadar kimse bunu yapabileceğine inanmamıştı.

Ardından kral olup Camelot'u inşa etmiş ve şövalyelerini yuvarlak masanın etrafında toplamıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Ta ki en iyi şövalyesi Lancelot, Kraliçe Guinevere ile işi pişirip ardından Arthur'un piç oğlu Mordred her şeye sahip olmaya kalkışana kadar.

Filmin sonunda büyük ve kanlı bir savaş oluyordu. Arthur, Mordred'i öldürüyordu ama o da Arthur'u öldürmüştü gibiydi. Bu biraz kafa karıştırıcıydı çünkü Arthur, beyaz cüppeler giymiş meleklerle benzeyen üç kadın tarafından suyun üzerinde taşınmıştı. Şövalyelerden biri Excalibur'u koca göle fırlatmış, Gölün Hanımı ise kılıcı havada yakalamıştı.

Bu son kısım kafamı karıştırmıştı. Arthur'dan sonra Gölün Hanımı aldıysa, Excalibur'un, Bay Samson ve şövalyelerin eline nasıl geçtiğini merak ettim. Bay Samson'ı bir daha görürsem bunu kesinlikle ona soracaktım.



Rüya görmeme neden olan şeyin aynı filmi toplam kırk dokuz kez seyretmem miydi, bilmiyordum. Sondaki yazılar akmaya başladığında hep uyuyakalıyordum. Sonra da rüyamda dağın yamacında beyaz bir kale görüyordum. Surlarında üçgen biçimli siyah, altın sarısı flamalar dalgalanırken surların içinde zırhlarıyla binlerce şövalye toplanmış oluyordu. Uzun siyah kılıçları vardı ve suratlarını siyaha boyamışlardı. Yüzlerinde korkunç bir ifadeyle, duvarları delip içeri dalan suratları çamur kaplı ve kahverengi cüppeli adamlarla savaşıyorlardı. Cüppeli adamlar altın sarısı saçları olan bir adamın peşinden gidiyordu ve ben bu adamın Bay Samson olduğunu biliyordum. Ama rüyamda, hatırladığımdan daha farklıydı. Bin kişiye karşı sadece on kişi kadarlardı ve hiç umutları yoktu. Son şövalye düşene kadar savaşmaya devam ediyorlardı ve bu son adam da altın sarısı saçları olan şövalyeydi.

Uyandığımda, “Játiva,” diye sayıklıyordum. Okulun kütüphanesine gidip atlasta Játiva’yı buldum. İspanya’da bir kasabaydı, tıpkı Bay Samson’ın dediği gibi. Monte Bernisa isimli bir dağın üzerindeydi.

Bir rüya daha gördüm. Bu seferki korkunçtu. Hemen uyanmak isteyeceğiniz türden bir rüya. Büyük bir ovaya veya düzlüğe bakıyor ve yürüyen boş suratlı askerlerden oluşan ve sayısı bir milyonu geçen, ayaklarını yere vurdukça gök gürültüsü gibi sesler çıkaran dizi dizi askerler görüyordum. Tepelerinden savaş uçakları geçiyor, tanklar ovaların üzerinde yol alıyor, gecenin karanlığı uzun menzilli füzelerin ışığıyla aydınlanıyordu. Bu ordunun önünde koyu renkli bir ata binmiş, elinde Excalibur’u tutan ve yüzü gölgelerin içine



gizlenmiş dev gibi bir adam vardı ve jetler tepesinden geçerken o da kılıcını kaldırıyor ve arkasındaki ordudan yükselen haykırışlar düşen bombaların sesini bastırıyordu.

Adam atından inip kılıcı başının üzerine kaldırıyor ve onu yere saplıyordu. Kılıcı sapladığı yerden etrafa muazzam bir ışık saçılıyor ve uçaklar alevler içinde düşmeye başlıyordu. Tanklar havaya uçuyor ve adamın bütün düşmanları ateşler içinde kavruluyor ya da çığlıklar atarak ışık selinden kaçmaya çalışıyordu.

Işık yavaş yavaş kaybolduğunda kendimi yerlerinden sökülmüş ağaçlardan, paramparça olmuş beton bloklardan, dörtlüleri yanıp sönen araba enkazlarından oluşan boş bir arazide yürürken görüyordum. Yağan küller saçıma takılıyor, öksürmemi neden oluyordu. Birini arıyor, ona ismiyle sesleniyordum. Ama kime seslendiğimi duyamadım. Her kimse, onu bulmam gerekiyordu; sanki onu bulsam her şey yoluna girecekti ama her seferinde onu bulamadan uyanıyordum.



13

Mogart kılıcı aldığından beri günlük hayatım hep aynı şekilde geçmeye başlamıştı. Geceleri geç vakte kadar oturup ya haberleri ya da *Krallar Savaşıyor* filmini izliyor, kötü rüyalarla dolu iki üç saatlik uykuyla okula gidiyor, sınıfta gazete okuyor, ardından eve dönüp doğruca odama çıkıyor ve dünyanın sonunun gelmesini bekliyordum.

Akşam yemeklerinde Tuttle'lar benimle uğraşıyordu.

“Şu haline bak!” diye bağırdı Horace bir akşam. “Uyumuyorsun, yemiyorsun, bütün gününü burnunu ya televizyona ya da gazetelere yapıştırarak geçiriyorsun. Senin derdin ne be, koca kafalı hödük?”

“Ah, bilmem,” dedim. “Belki de ölen dayımla bir ilgisi vardır.”

“Tatlım,” dedi Betty, Horace’a. “Konuyu küçük Alfred’in dayısına getirmesen daha iyi olur.”



“Öncelikle, velet küçük falan değil; ikincisi, dayısının konusunu ben açmadım, o açtı.”

Bağırırken suratı öfkeyle kırışıyordu. “Senin en büyük derdin kendine acıman! Şu dünyada bir yakını ölen tek kişi sen misin! Bu dünya ıstırapla dolu, Alfred, ıstırap ve koca eziklerle dolu ve sen de kazanmak istiyorsan aklını başına toplamalısın.”

“Senin gibi mi?” diye sordum.

“Ah,” dedi Betty. “Ah, ah, ah!”



“İşte bu da başka bir sorunun!” dedi Horace. “Minnettarlık nedir bilmiyorsun! En azından başının üstünde bir çatın, önüne gelen bir kap yemeğin var!”

Daha fazla dayanamadım. Onu, sessizce hareket eden kalın dudaklarıyla orada öylece bırakıp kendimi odama kilitledim. Bu da kafası jöleli serserinin teki olan on üç yaşındaki Dexter ile serserimetrede onun kadar yüksek bir skoru olmayan ama kendisi de bir serseri olan on yaşındaki kardeşi Lester'dan oluşan oda arkadaşlarımı hayli kızdırdı. Kapıya vurup oranın kendilerinin de odası olduğunu söylediler. Haberlerin sesini kökleyip onları duymazlıktan geldim. Sonra Dexter, bağıra beni keseceğini söylemeye başladı; hem de fena kesecekti. Bu da aklıma, başparmağımda iki santim uzunluğunda ve diş ipi beyazlığındaki yarayı getirdi. Bazen ağrıyor, bazen yanıyor, bazen zonkluyor, bazen de karıncalanıyordu. İşaret-parmağımyı üzerinde gezdirip etin üzerindeki yarayı kontrol etme alışkanlığı edinmişim, özellikle gergin olduğum ya da kafayı yiyeceğimi düşündüğüm zamanlarda.



Okulu asmaya başladım. Dünyanın sonu yaklaşırken eğitim almak saçma geliyordu. Sabahları servis durağına gider gibi evden çıkıyor, sonra yan yola geçip Knoxville'in merkezindeki tarihi mahallelere kadar yürüyordum. Kafelerde takılıyor, sahaflara giriyor, Jackson Caddesi'nde dolanıyor, evsizlere ya da yol üstündeki kafelerde oturan uzun saçlı üniversite öğrencilerine bakıyordum.

Derken bir öğleden sonra, artık Tuttle'ları çekemeyeceğime karar verdim ve McCallister diye bir yerde erkenden akşam yemeği yedim. Saat henüz beşti ve restoran henüz dolmamıştı, bu yüzden neredeyse içeride yalnız sayılırdım.

Tamamen olmasa da büyük oranda. Mekânın diğer köşesinde uzun boylu, bembeyaz saçlı bir adam oturuyordu. Yemeğini çok yavaş yiyor, incecik kestiği et parçalarını ağır ağır çiğniyordu. Arada bir gözlerini kaldırıp bana bakıyordu. Bir yerlerden tanıdık geliyordu ama onu daha önce nerede gördüğümü çıkaramadım. Şarap kadehini tuttuğu parmakları uzun ve narindi. Elleri bir basketbolcunun ya da piyanistinkiler gibi kocamandı.

Ayağa kalktığı anda ne kadar uzun boylu olduğunu gördüm. Yüksek sesle hapsirmeden önce göğüs cebinden beyaz bir mendil çıkardı. Bana bakmadan yürüyüp dışarı çıkarken, akşam yemeğini yiyen yaşlı bir adamın beni neden bu kadar paranoyaklaştırdığını merak ettim.

Vicdan azabı çekmeye başlamıştım çünkü saat altıyı geçmişti ve muhtemelen Tuttle'lar sofraya oturmuş, Horace, "Şu Kropp nerede kaldı? Nerede şu koca kafalı hödük?" diye bağırıp duruyordu. Ankesörlü telefonda evi aradım.



Betty açtı. “Ah, Alfred, nerelerdeydin? Neredesin? Meraktan öldük! Polisi ya da 911’i aramak üzereydik, gerçi Horace çok acil bir durum olmadıkça 911’i aramamamız gerektiğini söyleyip duruyor. On altı yaşında olduğundan ve kendi başının çaresine bakabildiğinden bunun acil bir durum olmadığını düşünüyor. Ama ben ona iri cüssene rağmen henüz küçük bir çocuk olduğunu söyledim ama gerçekten seni çok merak ettik.”

“Merak etmene gerek yok, Betty,” dedim. “Ben iyiyim.”

“Neredesin?”

“Biraz daha dışarıda takılacağım. Sadece iyi olduğumu haber vermek istedim.”

“Ah, Alfred,” dedi Betty. “Alfred, lütfen eve dön.” Kadın ağlıyordu.

“Benim artık bir evim yok,” deyip telefonu kapadım.

Aramak istediğim biri daha vardı ama bunu yapabilmek için cesaretimi toplamam biraz vaktimi aldı. Numarasını santralden aldım ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir adam telefonu açınca neredeyse suratına kapıyordum. Ama kapamadım.

“Amy orada mı acaba?” diye sordum.

Aradan geçen süre birkaç yıl gibi geldi ama sonunda kızın genizden gelen sesini duydum.

“Alo, kimsiniz?” diye sordu.

“Benim, Alfred. Alfred Kropp.”

“Kim?”

“Matematik dersi verdiğin çocuk.”

“Ha, dayısı ölen çocuk,” dedi.

“Evet,” dedim. “Dayısı ölen çocuk. Bak, sadece şey demek istemiştım...”



“Tanımadığım biri olduğunu anlamıştım,” dedi. “Çünkü bu numaradan arıyorsun. Tanıdığım insanlar beni cep telefonumdan arar.”

“Peki,” dedim. “Aramamın nedenine gelirse. Sanırım yarın özel derse gelmeyeceğim. Belki de bir daha hiç gelmem. Dönmemek üzere buradan gidiyorum.”

Sessizlik. “Bir daha geri dönmeyeceğim dedim,” diyerek sessizliği yine ben böldüm.

“Seni duydum. Bak, kötü günler geçirdiğini biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Ben on iki yaşındayken ağabeyim köpeğimi ezdi. Bir *hafta* boyunca yatağımdan çıkmamıştım.”

Umurunda olacağımı nereden çıkarmıştım ki? Herhangi birinin umurunda olabileceğimi nereden çıkarmıştım? Öz babamın bile umurunda olmamıştım. İnsanların katlanmak zorunda olduğu bir kazaydım ben, tıpkı Barry’nin burkulan bileği gibi.

Amy Pouchard’la vedalaştıktan sonra yürümeye başladım. Hava kararıyordu, etrafta bir sürü insan vardı. Çoğu kol kola yürüyen çiftlerdi. Yoluma devam ederken onları seyrettim. Bir ara durup döndüğümde yarım blok ötede beyaz saçlı uzun adamı gördüm. Gazete bayisinin önünde durmuş, bir şeyler okuyor gibi görünüyordu. Batı ile anacaddenin kesiştiği yerden sola döndüm ve yarım blok ötedeki JFG kahve fabrikasının sonundaki Ye Olde adlı kahveciye girdim.

Kasaya gidip bol sütlü ve şekerli büyük boy kahve aldıktan sonra cam kenarına oturdum ve gelip geçen çiftleri izlemeye koyuldum.



Kahvemin yarısına geldiğimde adamın barın diğer ucunda, hemen tuvaletin yanında oturduğunu gördüm. Kahvemi aldım ve gidip yanına oturdum.

Bir süre sessizce kahvelerimizi içtik. Adamın akan burnu kızarmıştı: Nezleydi. Beyaz mendilini çıkardı, üzerine binici olan bir at işlenmişti. Binici, kırmızı flama taşıyan bir şövalyeydi. Böylece emin olmuştum.

“Bay Samson nasıl?” diye sordum.

“Ölü.”

Gördüğüm rüyayı düşünüp, “Ne zaman oldu?” diye sordum.

“İki gün önce.”

“Bay Mogart öldürdü.”

“O ismi ağzına alma.” Mendilini kare şeklinde katlayıp göğüs cebine geri koydu.

“Sen kimsin?”

“Bana Bennacio de.”

“Ben de Alfred Kropp.”

“Kim olduğunu biliyorum.”

“Daha önce tanışmıştık,” dedim. “Samson Kuleleri’nde. Cüppen olmadığı için başta tanıyamadım ama ellerini ve sesini hatırladım.”

Adam onaylarcasına başını salladı. “Senin Bernard Samson diye tanıdığın adam iki gün önce İspanya’da, Játiva yakınlarındaki Monte Bernisa’nın yamaçlarında öldürüldü.” Kahvesinden bir yudum aldı. Karton bardağının kapağını çıkardığı için kahvesinin sade olduğunu görebiliyordum. “Böyle bir şey olursa seni bulmakla görevlendirilmiştim.”



Biraz düşündüm. Çok mantıklı gelmiyordu ama annem öldükten sonra Farrell dayımın yanına yerleştiğimden beri hiçbir şey mantıklı gelmemeye başlamıştı. “Neden?”

“Onun başına neler geldiğini söylemek için.”

“Bana söylemen bu kadar önemli mi?”

Olup bitenlerden Alfred Kropp’u haberdar etme konusunda bir yargıda bulunamazmış gibi omuz silkti.

“İspanya’da ne oldu?”

Bennacio camdan dışarı bakmaya devam etti. “Öldü. Tarikatımızdan dört kişiyle birlikte. Sana bu haberi vermek için oradan tek başıma kaçtım, Kropp. Son arzusu bunları öğrenmendi.”

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Sivri bir burnu, kırçillı kaşlarının altına gömülmüş koyu renkli gözleri vardı. Beyaz saçları geriye doğru taranmıştı.

“Tarikatın iki üyesi Toronto’da öldü,” dedi Bennacio. “İlk onları kaybettik. Samson onları düşmanın Kuzey Amerika’dan kaçmasını engellemeleri için görevlendirmişti. Biri Londra’da öldü. İkisi Pau’da; geriye sadece biz kaldık.”

Basit bir hesap yaptım. Bay Samson bana sadece on iki şövalyenin kaldığını söylemişti. “O zaman geriye sadece iki kişi kaldınız.”

Bennacio başını iki yana salladı. “Windimar’ı Bayonne yakınlarında kaybettik, biz düşmanın Játiva’da olduğunu öğrenmeden bir gece önce. Tarikattan geriye sadece ben kaldım.”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Kahvelerimizi bitirdik. Sonunda, “Özür dilerim, Bay Bennacio,” dedim.



“Bennacio demen yeterli,” dedi. Gerçi özür dilemem pek de umurunda değildi.

Ben yine de devam ettim: “Ama bu işle ilgilenen daha bir sürü insan var, öyle değil mi? Bay Samson şu gizli teşkilattan bahsetmişti; casuslar mıydı neydi, paralı askerler de olabilir; isimlerinin ne olduğunu söylememiştii...”

“BAPASIFÖ’den bahsediyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?”

Adam başını evet anlamında salladı. “BAPASIFÖ.” Sanki bu kelimeyi söylemek ağzında kötü bir tat bırakmış gibi suratını ekşitti.

“BAPASIFÖ nedir?”

“Daha demin Samson’ın onlardan bahsettiğini söylemedin mi?”

“Sonuçta bana daha bir sürü şey anlattı. Ama çok şey anlatmasına rağmen aslında hiçbir şey anlatmadı. Anlatılanları hemen kavrayan biri değilimdir. BAPASIFÖ tam olarak nedir?”

Adam etrafına bakındı. “BAPASIFÖ’yü burada konuşmamalıyız, Kropp.”

Ayağa kalktı. Neden bilmiyorum ama ben de ayağa kalktım. Kapıya kadar peşinden gidip arkasından dışarı çıktım. İlkbahar havası yumuşak ve ılıktı. Bir kez daha beyaz mendilini çıkarıp burnunu sildi.

“Zügürt tesellisi,” dedi hafifçe gülerek.

“Nedir o?” diye sordum.

Tıpkı Bay Samson gibi o da doğrudan cevap vermiyordu. Belki de şövalye olmanın gerekliliklerinden biriydi bu. “Kılıç elinde olduğu sürece Mogart yenilmez olur. Ama ben hayatta



olduğum sürece onu durdurmaya çalışmak zorundayım.” Durup ilk defa doğrudan bana baktı. Koyu renkli gözlerinde hüznün vardı.

“Vakit geldi,” dedi. “Kıyamet tepemizde.”

Başka hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı, karşıdan karşıya geçişini izledim. Sonra antika dükkânından çıkan iri-yarı iki adam gördüm. Bu kadar sıcak bir hava için fazlasıyla ağır, kapüşonlu gri pelerinleri vardı.

Bennacio onları fark etmiş görünmüyordu; derin düşüncelere dalmış gibi başı önünde yürümeye devam etti. İçimden cılız bir ses, “*Evine dön, Alfred,*” diyordu. Ama artık bir evim yoktu. Bennacio denen herif dışındaki bütün şövalyeler ile Bay Samson ölmüştü ve bunun sorumlusu da bendim. Farrell dayıma, “Hayır, kılıcı almana yardım etmeyeceğim,” diyebilirdim, demeliydim de. O sırada haklı olduğumu biliyordum, biraz daha directsem şu anda herkes hayatta olurdu ve ben de evime dönebilirdim. O küçük apartman dairesinden, içindeki eski mobilyalardan ve çürük balık kokusundan nefret ederdim. Her gün, annemin ölmemiş olmasını, dayımın ise Farrell Kropp yerine Donald Trump gibi bir herif olmasını dilerdim ama o hayat şimdi bana cennet gibi geliyordu. Geri almak için her şeyimi verirdim.

Bennacio, anacaddeden kuzeye ilerlerken adamlar da birkaç adım gerisindeydi.

Hiç anlamadığım bir nedenle onları takip etmeye başladım.

Köşeyi döndüğümde, Bennacio’yu tuttukları gibi duvara yapıştırıp sırayla karnını yumrukladıklarını gördüm. Canına



okumakla o kadar meşgullerdi ki yaklaştığımı fark etmediler bile.

Adamlardan biri arkadaşına dönüp yabancı bir aksanla, “Bitir işini,” dedi. İkinci adam gri pelerininin katlarının arasından uzun ve siyah bir şey çıkardı.

“Hey!” diye bağırdım.

Bana baktılar. Hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık; sonra adam elindeki hançeri Bennacio’nun böğrüne sapladı. Diğeri de onu tutmayı bırakınca Bennacio kayarak yere yığıldı. Rayların yanından doğu yönüne doğru koşmaya başladılar.

Hızla Bennacio’nun yanına geldim. Gözleri açıktı ve soluk alıyordu. İki eliyle beyaz mendilini sıkıca tutmuştu. Elimi böğrüne koyup geri çektiğimde kan içinde olduğunu gördüm.

“Bırak beni,” dedi.

Kolunu omzuma atıp onu ayağa kaldırdım ve neredeyse anacaddeye kadar sürükledim.

“Yaralısın,” dedim. “Seni hastaneye götürüyorum.”

“Hastane olmaz. Hastane olmaz,” dedi.

Köşede park etmiş sarı taksiyi gördüm. Bennacio’yu arka koltuğa yerleştirdim.

“Nereye?” diye sordu şoför.

Ben de, “Nereye?” diye Bennacio’ya sordum.

“Marriott...”

“Bizi Marriott’a götür,” dedim, şoföre.

Bennacio bana yaslanınca elindeki mendili fena halde kanayan yarasının üzerine bastırdım.

“Tanrım,” dedim. “Kanaman çok kötü, Bennacio.”



“Hey,” dedi taksi şoförü, bize dikiz aynasından bakarak.
“Dostun iyi mi, evlat?”

“Hastane olmaz. Hastane olmaz,” diye fısıldıyordu Benna-
cio. Beti benzi atmıştı, bana yaslanırken gözleri yukarı doğru
devriliyordu. Sanırım ölüyordu.





14

Bennacio'yu taksiden indirip üzerime yığılmış vaziyette otelin lobisine kadar getirmeyi başarmıştım. Resepsiyondaki görevli bana tuhaf bir bakış attı.

“Dayım,” dedim. “Şarabı biraz fazla kaçırdı da.”

Bennacio bana oda numarasını söyledi. Asansörle onu altıncı kata çıkarıp odasındaki yatağa yatırdım.

Gözleri kapalıydı ve kesik kesik nefes alırken zorlanıyordu. Yarasına bakmak için ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözdüm. Kesik, tam kaburgalarının altındaydı. Banyodan getirdiğim havluları üzerine bastırınca kıpkırmızı kesildiklerini gördüm. Elimdeki havluyu yere atıp yenisini aldım. Kanaması durmak bilmiyordu.

“Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim. “Seni doktora götürmezsem kanamadan öleceksin.”



Gözlerini açıp bana baktı. “Bıçak zehirliydi,” dedi. “Kanama durmayacak.” Başını yavaşça kaldırıp böğrüne havluyu bastırduğım elime baktı.

Başparmağımdaki yarayı görmüş olacak ki, “Kılıçla yarananmışsın,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim.

“Banyoda,” dedi. “Usturam var. Onu bana getir.”

Usturayı, makyaj masasının üzerinde duran deri çantanın içinde buldum. Bıçak kısmına yerleştirilmiş bir jilet vardı. Artık kimse usturayla tıraş olmuyor sanıyordum. Bennacio’nun yalan söylemediğini nereden bilecektim, belki de Mogart için çalışıyordu ve beni öldürmeye gelmişti. Ama yalan söylüyorsa ve kötü bir adamsa bile, onu kanamadan yavaş yavaş ölmeye bırakamazdım.

Usturayı ona verdim. Acı içinde inleyerek doğrulup oturdu ve bileğimi sıkıca kavradı.

“Hey,” dedim. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Usturayı aldığı gibi yaranın üzerine götürüp küçücük bir kesik attı.

“Ah, Tanrım!” diye bağırdım elimi çekmeye çalışırken.

Diğer eliyle havluyu atıp kanayan başparmağımı yarasının üzerine bastırdı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum.

“Kılıç kesebildiği gibi iyileştirebilir de,” dedi. Birkaç dakika sonra bileğimi bıraktı. Havluyu alıp tekrar yaranın üzerine koydum ama kanama yavaşlamıştı bile.

Bennacio gözlerini kapadı. Soluk alıp vermesi de düzene girdi, bir an uykuya dalacağını sandım.



“O adamlar kimdi, Bennacio?” diye sordum, sızlayan parmağımı tutarak.

“Düşmanın hizmetkârları... Amerika’ya döndüğümden beri peşimdeydiler.”

Bu da benim yüzümden bıçaklandığı anlamına geliyordu. Bay Samson neden onu bana yollamıştı? Alfred Kropp’a haber vermek, kılıcı geri almalarını daha mı kolaylaştıracaktı sanki?

Yanına oturdum, ağlamak üzereydim ama Bennacio’nun yanında ağlamak istemiyordum. Son zamanlarda çevremdeki herkes ölüyordu. Bütün bunların sebebi de bana ait olmayan bir şeyi almaya çalışmamdı. Hañtal, tuhaf, koca kafalı bir Ölüm Meleği gibiydim.

“Bir ihtiyacın var mı, Bennacio?” diye sordum ama cevap vermedi. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Yani şu anda gerçekten ödüm kopuyor. Bay Samson seni buraya neden gönderdi? Bütün şövalyeler öldüğüne göre şimdi ne olacak? Ben de öleceğim, değil mi? Hepimiz öleceğiz. Kıyametin yaklaştığını söylemiştin. Ben susadım. Su içmek ister misin?”

Cevap vermedi. Bu kez gerçekten uyuyakalmıştı.





15



Uzunca bir süre uyumasını izledikten sonra benim de uykum geldi. Ön odadaki kanepeye uzandım ama ona göz kulak olmayacağım için bu fikir beni endişelendirmişti.

Yatak odasına dönüp yatağın kenarına oturdum. Sonunda içim geçmiş olmalı çünkü şafakla birlikte, yatağın ayak ucunda sadık bir köpek gibi uyandım.

Uyandığımda o hâlâ uyuyordu. Oda servisini arayıp sade simit (neli simit sevdiğini bilmiyordum), bol malzemeli simit, kahve ve portakal suyu sipariş ettim.

Yemek gelince kapıyı açtım. Yanına döndüğümde uyanmıştı. Bir şeyler yemesi için doğrulmasına yardım ettim. Bol malzemeli simidi aldı, halbuki onu kendime söylemişim. Ama bıçakla yaralanan o olduğundan sesimi çıkarmadım.

“Játiva’da ne oldu?” diye sordum.



“Samson düşman güçlerine doğrudan saldırmanın tek şansımız olduğunu düşünüyordu. İtiraz etsem de tarikatımızın başı oydu; mecburen kabul ettim. Mogart’ı saklandığı yere, şehri tepeden gören eski bir kaleye kadar takip ettik. Kaleyi böyle günler için baştan inşa ettirmiş ve kuvvetlendirmişti. Samson, İngiliz gazetelerine, yabancı işadamlarıyla ilgili bir konferans için Londra’da olacağını haber vermişti. Mogart’ın bu haberle birlikte tedbiri elden bırakacağını umuyordu.”

“Sanırım işe yaramadı.”

“Kalenin avlusuna kadar girmemizi bekledikten sonra bizi orada tuzağa düşürdüler. En az elli kişi vardı. Önce Bellot’u, sonra Cambon’u kaybettik ama o halimizle bile galip gelebilirdik. Girişteki muhafızları alt ettiğimiz sırada talihimiz tersine döndü ve Mogart elinde kılıçla belirdi.”

Derin bir nefes aldı. “Biz birer birer düşerken, melekler bile inleyip dövünüyordu. Kılıç böyle işlere koşulmak, kendi koruyucularının kanını akıtmak için dövülmemişti. Geri çekildik, yüreklerimiz korkuyla dolmuştu. Ama düşman birlikleri arkamızda belirip kaçış yolumuzu kapadı.”

“Herkesi... herkesi mi öldürdü?”

“Tam bir katliamdı, Kropp. Kapının önünde yaralı bir şekilde yere yığıldım ama yaralarım ölümcül değildi. Böylece Mogart’ın nihai ihanetinin, senin Bernard Samson diye tanıdığın liderimizin katlinin tek tanığı olarak hayatta kaldım. Mogart’ın ona yaptığı şeyi burada söylemeyeceğim ama korkunç bir şeydi, Kropp. Korkunç! Yine de Samson ölmeden önce mesajı sana iletmemi söyledi; kendisi öldü ve kılıç güvende



değil. Kısacası, Kutsal Kılıç Tarikatı Şövalyeleri diye bir şey kalmadı.”

Yarısı bitmiş simidimi bıraktım. Bütün iştahım kaçmıştı. Gri bir kalede az adamla yakalanan cesur adamları ve altın sarısı saçları olan adamın öldüğünü gördüğüm rüyamı hatırladım.

“Saatlerce Mogart’ın saklandığı yerin kanla ıslanmış çamurlarında, yarı ölü vaziyette bekledim,” diye devam etti Bennacio. “Sonunda karanlık çökünce kaçmak için güvenli olduğunu düşündüm ama tabii ki fark edildim ve onları atlatığımı sanırken, peşimden Amerika’ya kadar gelmişler. Demek ki onları atlatamamışım.”

Kahve fincanını ve dokunmadığı simidini tabağıyla birlikte başucundaki sehpa bırakmıştı.

“Ben ölene kadar durmayacaklar. Çünkü ben son şövalyeyim, kılıcı geri almak için tek şansım. Diğerleri, Samson’ın davamıza dışarıdan kattığı şu... BAPASIFÖ, Mogart’a karşı koyamaz. Sadece tarikat şövalyesi kılıcı geri alabilir ve Mogart bunu çok iyi biliyor.”

Böğrünü tutarak yatağın kenarına otururken acıyla irkildi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Gidiyorum.”

“Gidemezsin, Bennacio. Çok fazla kan kaybettin. Dinlenmen lazım, en azından birkaç...”

“Bak!” dedi sert bir ses tonuyla. “Benim peşimi bırakmayacaklar, Kropp. Şu anda biz konuşurken bile bu binanın içinde olabilirler. Samson’ın son dileğini yerine getirdiğime göre musibetler baş göstermeden, o ya da başkası kılıcı şey-



tani amaçları için kullanmadan Avrupa'ya dönüp Mogart'ın peşine düşebilirim.”

Yataktan kalktı, ayakta biraz sallandıktan sonra yine düştü. Ben onu tutup tekrar yatırırken nefes nefese kalmıştı.

“Ben son şövalyeyim,” dedi. “Asla kaybedilmemesi gereken şeyi geri almak için ant içtim.”

Asla kaybedilmemesi gereken şey, lafı bana atılan bir taş mıydı bilmiyordum ama ben yine de öyle olduğunu kabul ettim.

“Ben ne yapabilirim?” diye sordum.

Bana bakıp kalın kaşlarından birini kaldırıncı kendimi yine bir tükenmez kalem ucu kadar küçük hissettim.

“Lütfen, Bennacio, bir şeyler yapayım. Bırak yardım edeyim. Şu ana kadar tam olarak adını koyamamıştım ama evden kaçmış durumdayım. Tuttle'ların yanına bir daha geri dönmeyeceğim. Geri dönmeyeceksem, gidecek yerim de yok o zaman ve şu anda gidecek bir yerim yoksa, başka bir yerlere gitmek zorundayım. Bütün bunlar benim yüzümden oldu. Gerçi biraz da dayımın yüzünden ama en başta hayır deseydim bu noktaya gelinmezdi. Sonuçta bu işi bensiz yapamazdı. Kendisi öldü, o yüzden kılıcı Mogart'ın elinden alma konusunda yardım edebilecek bir tek ben kaldım. Tam olarak ne yapabileceğimi bilmiyorum ama sen oldukça kötü durumdasın; işine yarayabilirim. Lütfen. Lütfen, kullan beni, Bennacio.”

Neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse. İrkilerek böğrünü tuttu. “Araba kullanabilir misin, Kropp?”



16

Ona elbette araba kullanabileceğimi söyledim ama araba kullanmaya yeni başlamıştım ve çok deneyimli değildim. Bunu pek dert etmedi. Giyinmesine yardımcı oldum. Park yerinde yürürken bana yaslanmıştı. Çıkış kapısının yakınına park etmiş gümüş renkli, yepyeni bir Mercedes'e yaklaştık.

“Araban bu mu?” diye sordum.

“Evet.”

“Fiyakalı arabaymış.”

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim. Direksiyona geçtiğimde anahtarları bana verdi.

“Bu gerçekten çok güzel bir araba, Bennacio,” dedim.

“Benim kullanmamı istediğinden emin misin?”

“Odadayken araba kullanabildiğini söylemedin mi?”

“Elbette, ama sürücü belgemi alalı daha altı ay oldu ve direksiyon konusunda çok fazla deneyimim yok.”



Elini hafifçe salladı, bana çok Avrupai bir jest gibi geldi. “Elimizde ne varsa onları değerlendirebilmeliyiz, Kropp.”

“Ah,” dedim. “Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz.”

Motor çalışınca, kafa derimin karıncalandığını hissettim. Vaziyet bu kadar ciddi olmasa, yaptığım şey karşısında çok heyecanlanabilirdim.

Bennacio beni eyaletlerarası yola soktu. Nereye gittiğimizi sorduğumda onu havaalanına bırakacağımı sanıyordum ama Bennacio, “Kuzey,” demekle yetindi. Yani Knoxville havaalanı tam arkamızda kalıyordu. Nereye gittiğimizi bilmediğimden yolun keyfini çıkarmaya çalıştım. Sürekli dikiz aynasına bakıyor, arkamızı yokluyordum. Ama arabalar ve büyük kamyonlardan başka bir şey yoktu. Ayrıca şüpheli bir araba nasıl görünürdü ki? Bu sorunun cevabını bilmediğimden, bir süre sonra bütün arabalar şüpheliymiş gibi gelmeye başladı. Eyaletlerarası yolda yoğun trafiğin içinde ilerlemeye çalışan acemi bir sürücü olmanın zor olduğunu düşünüyorsanız, listeye bir de sözde ortaçağdan kalma heriflerin sizi gizli gizli takip ettiğini ekleyin.

Şehirden ayrıldıktan bir saat kadar sonra Bennacio, “Kılıcı niye aldın?” diye sordu.

“Dayımın fikriydi,” dedim. “Aslında sanırım dolaylı olarak Bay Myers’ın; yani Mogart’ın fikriydi.”

“Peki, dayın onu neden aldı?”

“Mogart ona beş yüz bin dolar verdi.”

“Yani para için yaptın.” Ağzından, *para* kelimesi, sanki kirli bir şeymiş gibi çıkmıştı.



“Hayır. Para için değil, gerçekten. Ben açgözlü biri değilimdir, şayet bunu kastediyorsan.”

“O zaman neden?”

“Bak, Bennacio. Bay Samson’ın gerçekten kim, kılıcın ise ne olduğunu bilmiyordum. Hem, nereden bilebilirdim ki? Ben sadece Farrell dayıma yardım ediyordum. Ayrıca karşı çıkarsam beni koruyucu ailenin yanına göndermekle tehdit etti. Bu işe kalkışmamamız gerektiğini söylemiştim. İçimde kötü bir his olduğunu, yanlış bir şey yaptığınızı söyledim ama o benim dayımdı. Bense sadece bir çocuğum. Gerçi kendimi yine koruyucu ailenin yanında buldum ya.”

Bahane uyduruyordum. On yaşına bastığınızda ya da en fazla on bir, “Ben sadece bir çocuğum,” demek, iyi ile kötü arasında bir seçim yapma gibi çekirdek düşünceler konusunda sizi kurtarmıyordu.

Bir süre hiç konuşmadık. Bana değil, yola bakıyordu.

“Seni nereye götürüyorum, Bennacio?” diye sordum.

Cevap vermedi. Ona baktığımda gözleri hâlâ yoldaydı.

“Avrupa’ya vardığında, Mogart’ı ve kılıcı nasıl bulacaksın?”

Yine cevap vermedi. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Sonra şansımı bir kere daha denedim.

“Bay Samson sizlerin, Yuvarlak Masa Şövalyeleri’nin soyundan geldiğinizi söylemişti,” dedim. “Sen hangisinin soyundansın peki?”

Cevap vermeden önce biraz bekledi. Belki de bunu söylemesine izin yoktu.

“Bedivere,” dedi sonunda.

“Hey, Kutsal Kâse’yi bulan değil miydi o?”



“Hayır, Kâse’yi Galahad bulmuştu.”

“Ah, *Krallar Savaşıyor* denen şu filmde görmüştüm. Sen izledin mi?”

Cevap vermedi.

“Elli kere izlemişimdir. Ama bazı bölümleri kafamı karıştırdı. Mesela sonunda Percival, kılıcı alıp göle atıyor ve Gölün Hanımı onu havada yakalıyor.”

“Arthur kılıcı Percival’a vermedi. Kılıç, Bedivere’e verilmişti.”

“Ama filmde Percival alıyor.”

Bana bakıp kaşını kaldırdı. Genzimi temizledim.

“O zaman... Kılıç senin mi yani?”

“Kılıç hiçbir insana ait değil.” Derin bir iç geçirdi. “Mordred’e karşı verdiği son savaşta Arthur, Salisbury Düzlüğü’nde yenik düştü, ölümcül şekilde yaralanmıştı. Arthur son nefesini vermeden önce, başına şimdi olduğu gibi musibetler gelmesin diye kılıcı ait olduğu yere, sulara götürmesi için benim atama, Bedivere’e emanet etti.”

“Ama filmde Percival onu göle atıyordu. Bu doğruysa, Samson’ın eline nasıl geçti?”

“O bir film, Kropp,” dedi.

“Arthur gerçekten öldü mü?”

“Bütün insanlar ölür.”

“Bay Samson, gerçek efendisi gelene kadar sizlerin kılıca göz kulak olduğunuzu söylemişti. Peki, Arthur öldüyse kılıcın gerçek efendisi kim?”

“Kılıcın efendisi ona sahip çıkandır,” dedi Bennacio.

“Peki, o kim?” diye sordum.



“Kılıcın efendisi,” dedi.

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Bilmeme gerek yok.”

“Neden?”

“Bunu sadece kılıç bilir,” dedi. “Kılıç, Arthur’u seçti.”

“Bir kılıç nasıl olur da seçer?”

Bir şey söylemedi.

“Kılıcın, Mogart’ı seçmediğini nereden biliyorsun?” diye sordum.

Sanırım bana hâlâ kızgın olduğunu anlatmak ya da konuşmak istemediğini göstermek için ya da hâlâ başı ağrıdığından, başını geriye yatırıp gözlerini yumdu.

Öğlene doğru benzin ve yiyecek bir şeyler almak için yolda bir yerde durdum. O saate kadar yediğim tek şey yarım bir simitti, Bennacio ise kahvaltısına dokunmamıştı bile.

Benzinin parasını ödeyip mısır ekmeğine konmuş sosis, iki paket patates cipsi, büyük boy iki meşrubat aldım. Arabaya dönünce sosislerden birini Bennacio’ya verdim.

“Bu ne?” diye sordu.

“Mısırlı sosis.”

“Mısırlı sosis mi?”

“Kızarmış mısır unuyla kaplanmış sosis.”

“Neden şişe geçirilmiş?”

“Tutması kolay olsun diye.”

Elindeki sosise kuşkuyla baktı. Binanın diğer yanına, hava pompasının bulunduğu yere park ettim.

“Ne yapıyorsun, Kropp?”

“Karnına bakmam lazım. Gömleğini sıyr, Bennacio.”



“Karnım iyi durumda. Yola devam etmeliyiz.”

Ona baktım. İç geçirdi, mısırlı sosisi ambalaj kâğıdına sarılı halde kucağında duruyordu; gömleğini kaldırdı. Yaranın çoktan kapandığını gördüm. Doktor değildim ama resmen iyileşmiş görünüyordu.

Gömleğini indirirken, “Haydi gidelim, Kropp,” dedi Bennacio kesin bir şekilde.

Tekrar anayola çıktım. Bennacio sosisini yemiyordu; otuz beş kilometre boyunca dışarıyı seyrederken kucağında durmaya devam etti.

“Sosisin soğuyacak,” dedim. Beni duymazdan geldi. Uzanıp kucağından aldım ve ambalajını açıp yemeye başladım. Bennacio’nun, dün onu restoranda ilk gördüğüm zamandan beri bir şey yemediğini de o an fark ettim.

“Belki de sosis almadan önce sormam gerekirdi,” dedim. “Ama mısırlı sosisi kim sevmez ki?”

“Aç değilim.”

“Bir şeyler yemen lazım, Bennacio. İstedğin bir şeyler olursa söyle, yine dururum.”

“Hayır, hayır. Sen sürmeye devam et.”

“Tam olarak nereye gidiyoruz?”

“Kanada’ya.”

Ona baktım. “Kanada’ya mı?”

İç geçirdi. “Nova Scotia, Halifax’e. Orada dostlarım var.”

“Tanrım, Bennacio, seni Kanada’ya götüreceğimi bilmiyordum. Uçakla İspanya’ya gitsen daha kolay olmaz mıydı?”

“Havaalanlarını gözlüyor olacaktırlar.”



“Halifax’ta de olamazlar mı? Yani onların da aklına gelmez mi?”

Halifax’ın, Nova Scotia’nın neresinde olduğunu merak ettim, sonra da Nova Scotia’nın nerede olduğunu. Ama ona sormadım. Benimle konuşurken aslında hiç de konuşmak istemiyormuş, kibarlıktan konuşuyormuş gibi bir hali vardı.

“Halifax’taki şu dostların kim? Adına ne demiştin, BAPASIFÖ mü?”

“BAPASIFÖ’dekiler benim dostum falan değil,” dedi.

“Peki kim onlar? BAPASIFÖ neyin kısaltması?”

Hiçbir şey söylemeyince, zihnim boşlukları doldurmaya başladı: *Bağımsız Para Sınıflandırma Örgütü*. Ama bu kulağa hiç mantıklı gelmiyordu.

“Kılıcın varlığından haberdar olanlar sadece şövalyeler değildi,” dedi Bennacio. “Bizler onun koruyucularıydık, Kropp, kılıcın başka bir sürü dostu vardır.”

“Ah, bu iyi işte. Dost sahibi olmak iyidir. Ben, benimkini doğduğum yer olan Salina’da bıraktım. Adı Nick’ti. Halifax’e vardığımızda ne olacak? Atlas Okyanusu’nu gemiyle mi geçeceksin?”

Bir şey söylemedi.

“Ne?” dedim. “Çok mu yavaş? Sizin altınızda eminim ses hızında hareket eden jetler falan vardır.”

Bir süre sessizce yol aldıktan sonra –Bennacio böylesini daha çok tercih ediyor gibiydi– yağmur yağmaya başladı. Bennacio içeceği yudumlar alırken pipetin ucunu dudaklarının arasına sıkıştırıp pipeti çenesine bastırıyor, gazozu emmek yerine nazıkçe ağzına dolduruyordu. Kilometreler boyunca



Bennacio'nun içeceğini içmesini ve yağın yağmurun sesini dinledim. Sinirimi bozmaya başlamıştı.

“Merak ediyorum da,” dedim, “Bay Samson kimin soyundan geliyor.”

Bennacio iç geçirdi. “Lancelot,” dedi bıkkın bir tavırla.

Canını sıkıp sıkmadığımı düşünmemeye karar verdim. Eski Dünya daha iyiydi tavırlarından, benimle bir çocuk ya da zihinsel engelliymişim gibi konuşmasından usanmıştım artık. Uykum da geliyordu. Üstelik ne kadar muhteşem bir araba olursa olsun, uzun mesafe gitmeye hiç alışkın değildim. Hatta araba sürmeye bile o kadar alışkın değildim.

“Guinevere’i, Kral Arthur’dan çalan adam,” dedim belki bu küçük ayrıntıyı bilmiyordur diye. “Sanırım kendisine hâkim olabilseydi bunların hiçbiri olmazdı. Sen evli misin, Bennacio?”

“Hayır. Çoğumuz gizlice evleniriz ya da hiç evlenmeyiz, yıllar boyunca sayımız da bu yüzden azaldı.”

“Neden?”

“Unutma, Kropp. Bizler kılıcı korumak için ant içtik. Bir başkasını sevmek, başkasıyla kan bağı kurmak şantaja, hatta daha kötüsü ihanete davetiye çıkarmaktır. Demin Lancelot’tan bahsettin. Samson hiçbir zaman evlenmedi çünkü başka bir insanın hayatını tehlikeye atma fikrine dayanamıyordu.”

“Merak ettiğim bir şey daha var,” dedim. “Mogart, kılıcın varlığından nasıl haberdar oldu?”

“Kutsal Tarikat Şövalyeleri’nin hepsi kılıcı bilir.”

Ona döndüm. Camı döven yağmura bakarken yüzü ifadesizdi.

“Mogart şövalye miydi?”



“Bir zamanlar.”

“Peki ne oldu?”

“Samson onu kovdu.” İç geçirdi. “Tahmin edileceği gibi Mogart sürgün edilmeyi pek de hoş karşılamadı.”

“Peki, Bay Samson onu neden kovdu?”

Bennacio cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. “Bu, Samson ile Mogart arasında.” Bana baktı, sonra yine başını çevirdi. “Aramızdan Mogart gibi birinin çıkması zaten an meselesiydi. Yüzyıllar boyunca şansımız yaver gitmişti ama kadim soylar zamanla bozulmaya başladı. Kanımıza kötü insanların kanı karıştı. Yiğitliğimiz bu dünyanın arzularıyla lekелendi. Meleklerin sesleri duyulmaz olunca bu boşluğa yozlaşmanın sesi akın etti.”

“Ne meleği?”

“Tarikatın bazı mensupları, Kropp, kılıcın Başmelek Mikail’e ait olduğuna, Mikail’in de onu, insanlığı tek bir çatı altında birleştirmesi için Arthur’a verdiği inandır.”

Bay Samson’ın, kılıcın insan elinden çıkmadığını anlattığını hatırladım.

“Bunun da sonucu pek iyi olmadı, değil mi?” diye sordum.

“Bu, cenneti hayal kırıklığına ilk uğratışımız değildi elbette,” diye cevap verdi Bennacio.





17

Bennacio'ya yemesi için sosisten başka bir şeyler almak ve tuvalet ihtiyacımı gidermek için Shenandoah Vadisi'nin hemen dışında Edinburg denen bir köyde durdum. Yağmur iyice yavaşlayıp gri bir pusa dönüşmüş, sıcaklık ise en az on derece düşmüştü. Knoxville'den ayrılırken üzerimdeki kıyafetlerimden başka hiçbir şeyim yoktu. Ne bir ceket ne de bir şemsiye almıştım; bunların Nova Scotia'da çok işime yarayabileceğini düşünüyordum çünkü orası hayalimde yağmurlu, rüzgârlı ve ıssız bir yerd.

Tuttle'ların Knoxville'de beni arayıp aramadıklarını, hatta aramayı düşünüp düşünmediklerini merak ettim. Okuldaki derslerimi kaçıracağımı ve Amy Pouchard'ı düşündüm ve tüm bunlar –Tuttle'lar, okul ve Amy– sanki başka bir çocuğun anılarıylaymış, sanki bunlar benim değil de başkasının başına gelmiş gibi kendimi tuhaf hissetmeme sebep olmuştu. Sanki sahip



olduğum azıcık şeyden daha fazlasını Knoxville'de bırakmışım gibi geliyordu. Beni ben yapan şeyleri geride bırakmıştım.

Bir McDonald's şubesine girdik ve Bennacio kendine Big Mac ve kola söyledi. Plastik yemek takımlarından isteyince, Big Mac'i plastik bir çatalla nasıl yiyeceğini merak ettim. Ben de yolda uyanık kalmak için büyük bir kola ile yanında balık burger sipariş ettim. Yiyeceklerle arabanın içinde beklerken Bennacio restoranın yanındaki ankesörlü telefonla bir görüşme yaptı. Beş dakika boyunca konuştu. Yarası yüzünden garip ve yavaş yürüyordu, sanki her adımı ona bir şeylere mal oluyordu.

Oturup kapısını kapadı ve "Kapıları kilitle, Kropp," dedi.

Tam neden diye soracaktım ki arka kapılar açıldı ve iki adam içeri girdi.

"Çok geç," dedi Bennacio.

Keskin bir şeylerin boynuma dokunduğunu hissettim. Arkamdan bir ses duyuldu. "Sür."

Dikiz aynasına bakarak geri geri manevra yaparken kare biçimli kocaman bir kafa ile boğazıma dayanmış siyah bir hançer gördüm. Vücudum tepeden tırnağa karıncalanmaya başladı. Arka koltukta oturan ikinci kişi, dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Sağa dön."

Otoparktan çıkıp sağa döndüğüm gibi yola çıktım.

"Nereye sürüyorum?" diye sordum.

"Sence nereye?" diye sordu arkamdaki adam. Mezarıma ya da cehenneme gideceğimi ima ettiğini düşündüm. Benim yüzümden ölen onca insandan sonra cehenneme giderim diye tahmin ediyordum.



“Yaptığınız şeyi iyi düşünün. Sizi öldürmek istemiyorum,” dedi Bennacio.

“Kapa çeneni,” dedi onun arkasında oturan adam.

“Çok geç değil,” dedi Bennacio. “Şimdi tövbe ederseniz, cennete kabul edilebilirsiniz.”

Hançeri boğazıma dayayan herif gülmeye başladı.

“Mogart size her ne teklif ettiyse ölümsüz ruhunuzdan daha mı değerli?” diye sordu Bennacio sakince. Havadan sudan konuşurmuş gibi.

Benim arkamda oturan adam arkadaşına bir şeyler söyledi. Kulağa Fransızca gibi geliyordu. Arkadaşı homurdanıp “*Repos!*” dedi.

“Karılarınızı, çocuklarınızı düşünün,” dedi Bennacio. “Onları dul ve yetim bırakmak ister misiniz? Kendi hayatınız umurunuzda değilse, onları düşünün.”

“Bir daha konuşursan, şişman çocuk ölür,” dedi arkamda oturan adam. Dikiz aynasına baktığımda elinin hafifçe titreştiğini gördüm. Bennacio onu kızdırıyordu. Mogart’ın bana, çoğu insanın iradesinin ne kadar zayıf olduğuyla ilgili söyledikleri geldi aklıma. Ayrıca sırf birinin kafası ve vücudu olması gerekenden büyük diye ona şişman denmemeli diye geçirdim içimden.

Birkaç kilometre sonra “George Washington Ulusal Ormanı” yazılı bir tabelanın yanından geçtik. Beni soktukları “Korucular Dışında Girmek Yasaktır” diye işaretlenmiş tali yol daralarak ormanın içine doğru kıvrılıyordu.

“Geldik,” dedi hançeri tutan adam. “Burada dur.”



“İkinizi de öldüreceğim,” dedi Bennacio, tuhaf denecek kadar sakın sesiyle. “Önce seni, hem de kendi bıçağıyla. Elini boğazına doğru bükeceğim ve kendi silahıyla kafanı gövden-den ayıracağım.” Ardından başıyla diğerini işaret etti. “Sana gelince, karnını mezbahadaki bir domuz gibi deşeceğim ve leş kargaları ziyafet çeksın diye bağırsaklarını yerinde bırakacağım.”

Adam, benim arkamdakine bir şeyler dedi. Ne dediğini anlamadım ama ısrar ettiği belliydi. “*Fou!*” diye tısladı bıçağı tutan adam.

“Bennacio’yu dinleseniz iyi olur,” dedim. “Kendisi bir şövalyedir ve şövalyeler yalan söylemez.”

“Dışarı çıkın,” dedi bıçağı tutan adam.

“*Ave maria, gratia plena...*” Bennacio dua etmeye başladı. Arkasında oturan adam inip Bennacio’nun kapısını açtıktan sonra onu dışarı çıkardı.

“Dışarı çık,” dedi arkamdaki adam. Ben de çıktım. Bizi ağaçların arasına götürdüler. *Dominus tecum. Bendicta tu in milieribus...* Zemin çam iğneleri ve çürümüş yapraklarla doluydu. Hava sisliydi ve hiçbir ses duyulmuyordu; kuş cıvıltı-maları bile yoktu. Dizlerinin üzerine çöküp kollarını yanda tutan Bennacio’ya baktım. *Et benedictus fructus ventris tui, Iesus.* Gözleri yarı kapalıydı. Önünde duran adam iriyarı ve geniş omuzluydu, kısa kesilmiş siyah saçları ve çıkık kaşları vardı. Benim yanımdaki ise daha ince ve kısaydı, ben ondan en az beş kilo daha ağırdım. Karman çorman sarı saçları, sağ gözünden çenesine kadar inen çirkin bir yara izi vardı.



Gözücuyla hançere baktım. Altmış santim kadardı ve siyahtı. İki kenarı da keskindi ve kabzasının ucuna ejderha başı gibi bir şey oyulmuştu. Bennacio ve diğer iki şövalyenin Samson Kuleleri'nde kullandığı kılıçların minyatürlerine benziyordu. Bu heriflerin hepsi aynı yerden alışveriş yapıyor olmalıydı.

Santa Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc, et in hora mortis nostrae.

“Ben de dua etmek istiyorum,” dedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama Bennacio şu anda dua ediyordu ve kriz zamanlarında yapılması gerekenin ne olduğunu bilen biri gibi görünüyordu. Dizlerimin üzerine çöküp başımı eğdim ve İngilizce olarak Hail Mary duasını okumaya başladım. Tam sonuna doğru gelirken bir çığlık ve hemen arkasından dal kırılıyormuş gibi bir ses duydum. İşte bu, diye düşündüm. Bennacio harekete geçti.

Başımı sağa çevirdiğimde Bennacio'nun bulanık görüntüsünün önümdeki adama doğru fırladığını gördüm. Adam hançerini kaldırdı.

Ama adam sanki ağır çekimde hareket ediyordu. Bennacio ise normal hızındaydı.

Bennacio adamın bileğini kavrayınca bir kırıлма sesi daha duyuldu ama ilki kadar yüksek değildi. Bennacio boştaki eliyle adamın saçlarını kavrarken hançeri de gırtlığına sapladı. Birazdan olacakları görmek istemediğim için ayağa kalkıp ağaçların arasında yürümeye başladım. Yerde iki büklüm yatan iri adamın yanından geçtim. Arkamdan gelen sesle, Bennacio'nun arabada verdiği ilk sözü tuttuğunu anladım. Ardından



Bennacio ona doğru yürürken iriyarı adamın yalvaran sesini duydum. İkinci sözü de tutmak üzere olduğundan emindim.

Bir ağacın arkasına gidip kustum. Bennacio'nun sakın bir sesle beni çağırdığını duyduğumda hâlâ iki büklüm vaziyetteydim.

“Kropp! Alfred! Haydi!”

Sakın bakma! Sakın bakma; başını dik tut ve Bennacio'nun sesini takip et, diye düşünüyordum arabaya yaklaşırken. Çoktan yolcu koltuğuna geçmişti bile. Büyük eliyle Big Mac'in ekmeğini tutup ısırırken, tabak niyetine kullandığı peçetenin üzerindeki köfteyi de plastik çatalının kenarıyla kesmeye çalışıyordu. *Sakın bakma, sakın bakma,* diyordum hâlâ ama arabaya gidene kadar kimsenin vücut parçalarına takılmak istemediğim için bakmak zorundaydım ve baktığımda gördüm ki Bennacio verdiği sözleri tutmuştu.



18

Anayola doğru sürmeye başladım. Bennacio McDonald's otoparkına geri gitmemi istedi. Önce temizlenmek istediğini düşündüm ama üzerinde hiç kan izi yoktu. Binanın etrafında bir tur attık, ardından yola çıkıp bu kez de yolun yanındaki benzin istasyonunun otopark alanına girdik.

“İşte burada. Dur, Kropp.”

Arabayı benzin istasyonunun arkasına çektim. Bennacio peçetesiyle ağzının kenarlarını silip arabadan inerken ben de ona bakıyordum. Cebinden bir anahtarlık çıkarıp uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve diğer arabanın kapılarını açtı. Ben de arabadan inip onun yanına gittim.

“Hey,” dedim. “Bu, Ferrari Enzo.”

Bennacio cevap vermedi. Arabanın içini arıyordu. Ön panele, güneşliklere, koltukların ve paspasların altına baktı.



Ardından torpido gözünü açıp içinden yepyeni bir siyah cep telefonu çıkardı.

“Aslında çok komik,” dedim. “Zamanında birileri bana bu arabadan alacağını söylemişti.” Birden ağlamaklı oldum.

“Arabayı park et, Kropp,” dedi başıyla Mercedes’i işaret ederek. “Şuraya.” Park alanının en uzak köşesini gösterdi. Park ettikten sonra Ferrari’nin yanına geldiğimde Bennacio bagaja bakıyordu. Ferrari’nin anahtarlarını bana attı.

“Ne yani, bunu mu alıyoruz?” dedim.

“Acele et, Kropp,” dedi. “Nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi biliyorlar. Daha fazlası gelecektir.”

Ferrari’nin şoför koltuğuna geçtim ve “Siz şövalyeler zevkinize düşkünsünüz,” dedim.

“Sür, Kropp,” dedi Bennacio.

Anayola çıktık. Ferrari yüz yirmiye kadar hızlandığı halde sanki mahalle arasında gidiyormuşuz gibi yavaş geliyordu. Bennacio hızlanmamı söyledi. Yüz elliye geldiğimde yine hızlanmamı istedi. Yüz seksende ise daha fazla hızlanamayacağımı, şayet hızlanırsam midemin ağzımdan çıkacağını söyledim. Bunun üzerine daha fazla ısrar etmedi.

Keşke üstümüzü açabilseydim. Hep üstü açık bir arabam olmasını ve reklamlardaki gibi onu üstü açık şekilde saatte yüz altmış kilometre hızla açık bir yolda sürmeyi dilerdim.

Bir saat kadar sonra cep telefonu çaldı. Bennacio kapağını açıp sesini çıkarmadan dinledi ve sonunda, “Artık çok geç. Öldüler,” dedi. Hızlıca kapayıp camdan dışarı fırlattı.

Koltuğuna yaslanıp gözlerini kapadı. “Artık dinlenmeliyim. Yorulduğun zaman uyandır, ben kullanırım,” dedi.



“Anlamıyorum,” dedim. Çok gergindim. Korku filmle-
rindekinden çok daha fazla kan dökülüyordu. Kendimi bir
anda yetişkin filminde bulmuştum, halbuki tek istediğim
çocuk filmiydi. “Anlamadığım bir sürü şey var, Bennacio.
Mesela, neden bu harika arabayla Nova Scotia’ya gidiyoruz?
İnsanlar bizi neden öldürmeye çalışıyor; BAPASIFÖ nedir,
bu işte nasıl bir rolü var; Mogart ya da bir başkası, ne kadar
güçlü olursa olsun tek bir kılıçla nasıl dünyayı ele geçirebilir;
neden bunların hepsi benim başıma geliyor? Ama gerçekten
anlayamadığım şey o adamları neden öyle öldürdüğün?”

“Onlar bizi öldürecekti.”

“O zaman senin onlardan ne farkın var?”

“Onlar düşmanın hizmetkârları...”

“Ne olmuş?”

“Ejder’in köleleri. Hayatımızın sonuna kadar peşimizden
gelmelerini mi tercih ederdin?”

“Anlamıyorum işte. İnsanların kafalarını koparmak, ba-
ğır saklarını deşmek...”

“Onları benim kadar tanısan, sen de acımazdın.”

“Böyle bir şeyi hakedecek kimseyi tanımıyorum.”

“Korkuyorsun. Bunu anlayabiliyorum.” Gözleri hâlâ kapa-
lıydı. Benimle nazik konuşuyordu, tıpkı bir baba gibi. Gerçi
bir babam olmadığı için sadece tahminde bulunuyordum.

“Dilersen kenara çekip en yakın otobüs terminalini bu-
labilirsin, Kropp. Biletinin parasını da veririm. Yolun geri
kalanında araba sürebilecek kadar iyi hissediyorum kendimi.”

Şöyle bir düşündüm. Teklifi baştan çıkarıcıydı ama ne-
reye gidebilirdim ki? Tuttle’larla yaşamak istemiyordum ama



Knoxville'e dönecek olursam bundan başka şansım yoktu. Sonra küçükken annemin beni her yaz götürdüğü Florida'daki küçük sahil kasabası geldi aklıma. Belki oraya gidip bir işe girebilir ve dünyanın sonu gelene kadar orada yaşayabilirdim. Dünyanın sonunu bekleyebileceğiniz çok daha kötü yerler vardı.

Ayrıca gerçekten, ben Alfred Kropp kim oluyordum da yanımda modern zaman şövalyesinin tekiyle Ferrari Enzo'nun içinde saatte yüz altmış kilometre hızla yol alıyordum? Kendimi ne sanıyordum böyle?

"Mogart'ın, Bay Samson'a yaptıkları yüzünden, değil mi?" dedim sonunda. "O herifleri bu yüzden öldürdün."

"Samson benim önderimdi, Kropp," dedi. "Ve ödenmesi gereken bazı borçlar var."



19

Pennsylvania, Harrisburg'un yaklaşık kırk kilometre kadar kuzeyindeyken Bennacio bir sonraki sapaktan dönmemi söyledi. Yola çıkalı on altı saatten fazla olmuştu ve herhalde nasıl esnediğimi ve gözlerimi ovuşturduğumu görmüştü. Tuvalet ve benzin ihtiyaçları dışında Edinburg'dan beri hiç durmamıştık.

Hemen çıkıştaki marketin önünde durmak üzereydim ki Bennacio bana sürmeye devam etmemi söyledi. Swatara Eyalet Parkı'nın kenarından devam eden 501 numaralı karayolu üzerinden batıya yöneldim. Ağaçlar yolun iki tarafını da kaplıyordu ve hiç sokak lambası yoktu. Sanki bir tünelin içinden geçiyor gibiydik. Ormanın içinde bir yere park edeceğimizi ve arabanın içinde uyuyacağımızı düşündüm. "Suedberg 3 km" yazan bir tabelanın önünden geçtik.

Tabeladan bir kilometre kadar sonra Bennacio toprak bir yola girmemi söyledi. Bir tepeyi tırmandıktan sonra yine ağaç-



ların arasından geçtik. Ağaçların sonunda küçük bir derenin üzerinden geçen köprüyü gördük. Köprüden sonra yol iyice daralarak ormanın sonundaki bir evin önünde bitti. *Hansel ile Gratel*'deki cadının evi gibi şu eski ve korkunç çocuk masallarında geçen evleri anımsattı bana.

Belki de burası şövalyelerin güvenli eviydi, macera peşinde koşarken yakınlarda oldukları zaman buraya sığınıyorlardı.

Arabayı durdurunca Bennacio, "Kropp, bir süre arabada beklemen gerekiyor," dedi.

Arabadan indi ama kapıyı kapamadan önce, "İyi de neden?" diye bağırdım.

"Burada nasıl karşılanacağını bilmiyorum."

Basamaklardan çıkarken kapı açıldı ve içeriden gelen ışıkla karanlık bir silüet belirdi. Bu kişi uzun bir elbise giymişti, o yüzden kadın olduğunu tahmin ediyordum. Bennacio'ya sarılıp parmak uçlarında yükseldi ve onu yanaklarından öptü. Bennacio ona bir şeyler fısıldarken başını eğdi. Ardından doğrulup bana baktı.

Bennacio'ya bir şeyler söylemiş olacak ki adam bana dönüp elini salladı. İkisi eve girerek gözden kayboldular.

İnip kapıları kilitledim: Etraf çok ıssızdı ve ormandan neyin çıkacağı hiç belli olmazdı. Mogart'ın yandaşlarıyla Edinburg'daki karşılaşmamızdan beri hâlâ biraz sarsılmış durumdaydım, gördüğüm her gölge sanki kocaman hançerler taşıyordu. Dünyanın sandığımdan daha tehlikeli bir yer olduğunu en zor yoldan öğreniyordum.

Arkalarından kapıyı kapadıkları için bir an tereddüt ettim. Kapıyı çalmam gerekir miydi? Belki de Bennacio'nun elini



sallaması, “*Sen de gel, Kropp,*” anlamına gelmiyordu. Belki de “*Araba kal ve kendini koru,*” demek istemişti. Ama fırından yeni çıkmış ekmek kokusu gelince midem benim yerime karar verdi: Mısırlı sosisten beri hiçbir şey yememiştim.

Kapıyı hafifçe tıkladıp açtım. Tam bir kapı vurma sayılmazdı gerçi ama hemen içeri girdim.

Antre boş olmasına rağmen koridorun ucundan sesler duyuyordum, anladığım kadarıyla ekmek kokusu da oradan geliyordu. Oturma odasına girdim. Küçük bir ateş yakılmıştı, ayrıca köşedeki ahşap sehpanın üzerinde bir mum yanıyordu. Hemen yanında ben yaşlarda birinin fotoğrafı vardı. Mor bir tunik giymişti. Uzun sarı saçları ve kocaman mavi gözleriyle ciddi bir şekilde kameraya bakıyordu, alnında ise gümüş renkli bir bant vardı. Fotoğrafın önüne tek bir gül konmuştu. Kutsal bir ortam hazırlanmış, diye düşündüm. Nasıl olduğunu tam olarak bilemesem de Bay Samson’ın şövalyelerinden birine baktığımdan neredeyse emindim.

“Kropp.”

Bennacio girişte belirmişti. Fotoğrafı işaret ettim.

“O da mı şövalye?” diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. “Windimar.”

“Burası onun evi mi?”

“Burası annesinin evi. Bu gece burada kalacağız.”

“Acelelerimiz var sanıyordum.”

“Evet ama şövalyelerin de yemek yemesi ve dinlenmesi gerek, ayrıca ona danışmam gereken bir şeyler var. Miriam kâhindir, Kropp.”

“Gerçekten mi? Vay canına. Kâhin nedir?”



“Görü yeteneği var.”

“Geleceği mi görüyor yani?”

Cevap vermedi.

Koridoru geçip mutfağa geldik. Alanın büyük kısmını ortadaki dev meşe masa kaplıyordu. Masif ağaçtan yapılan şu sağlam masalara benziyordu; kalın bacaklarının üzerine oturtulmuş üst kısmı yaklaşık on beş santim kalınlığındaydı. Dumanı tüten yiyecekler bizi bekliyordu. Büyükçe bir tencerenin içinde yahni, yanında patates ve salata kâseleri, ahşap bir meyve çanağı, fırından yeni çıkmış beş somun ekmek ve balık şeklinde bir kesme tahtası vardı.

Windimar'ın annesinin masaya dizdiği tabaklar ve devasa kupalar bana korsan filmlerini ve bira fıçılarını hatırlatıyordu. Bennacio olduğu yerde durduğu için ben de bekledim. Kendimi dev bir davetsiz misafir gibi hissediyordum. Açlıktan başım dönüyordu ve biraz da gergindim. Belki de hiç kimse konuşmadığı ve sofra kurulurken herkesin suratı asık olduğu içindi. Miriam uzun, siyah bir elbise giymişti, saçını tepesinde öyle gergin bir topuz yapmıştı ki canı yanıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri tıpkı oğlunkiler gibi gökyüzü mavisiydi; düzgün bir burnu, yaşına göre oldukça dolgun dudakları vardı ama gözlerinin kenarında gördüğüm şişkinliğe bakılırsa ağlamış olmalıydı.

Masanın her iki ucuna birer tabak koydu. Bennacio masanın başına oturunca ben de rahatlayıp diğer ucuna oturdum. Yemek öncesi Latince bir şeyler mırıldandıktan sonra yemeye başladık. Kadın lavaboda bulaşıkları yıkıyordu.



Hayatımda yediğim en güzel yemeklerden biriydi. Yahniyi biftekle yapmıştı, oldukça kalın ve sıcaktı, ekmek ise resmen ağzımda dağılıyordu, içeceğim bile oldukça yoğun ve tatlıydı; balı andırıyordu ama elma şırası gibi sıcaktı da. Gerçi, elma aromalı değildi. Ne olduğunu bilmiyordum ama harikaydı.

Miriam bulaşıkları kurutucuya yerleştirdikten sonra Bennacio'nun yanına oturdu. Anlamadığım bir lisanla ve kısık sesle bir şeyler konuştular. Fransızca'ya ya da İspanyolca'ya benzemiyordu, Almanca olmadığı zaten belliydi. Latince ya da Arthur'un zamanında nece konuşuluyorsa ondandı galiba, Keltçe bile olabilirdi.

Konuşmaları gerginleştiği sırada üçüncü yahni tabağını ve ikinci somun ekmeğimi yiyordum; sanırım bir konuda tartışıyorlardı ve galiba o konu bendim çünkü kadın sürekli bana bakıyordu ve bir ara parmağıyla beni işaret etmişti. Ben karşılarında otururken benim hakkımda konuşmalarından rahatsız olmuştum. Bennacio bunu fark etmiş olacak ki birden İngilizce konuşmaya başladı.

“Unutma,” dedi kadına. “O olmasa şu anda burada olmazdım.”

O da ağır bir aksanla cevap verdi: “Ama sen de şunu unutuyorsun, Lord Bennacio, o olmasaydı oğlum da burada olurdu.”

Demek ki kılıcı almamdan ve bunun sonucunda oğlu dahil bir sürü şövalyenin ölümünden bahsediyorlardı. Kaşığımı tabağıma bıraktım. İştahım kaçmıştı.

“Windimar, Kropp'un yaptığı bir şey yüzünden ölmedi; cennete verdiği sözü yerine getirirken öldü, Miriam.”



“Ama bu çocuk olmasaydı, verdiği söz bu şekilde sınanmayacaktı.” Yine parmağını bana uzatmıştı.

“Belki. En sonunda bizim neslimizin sınavı karşımıza çıktı, tanrısal ya da şeytani olduğuna kim karar verebilir? Yine yüreğimizi ferah tutmalıyız, cennetin daha tuhaf enstrümanlar kullandığı görülmüştür.”

“Bu çocuk yıkım saçan bir alet,” diye parladı birden. “Kritik an geldiğinde seni yolda bırakacak, Bennacio. Sen düşerken o kenara çekilecek.”

“Bu doğru değil işte!” dedim. “Hanımefendi.” Daha fazla sessiz kalamazdım. “Çok kötü çuvalladım ama o zamandan beri doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Belki haberiniz yok ama Mogart, dayımı öldürdü. Kısmen bu felaketten sorumlu olduğum doğrudur; kılıç benim yüzümden çalındı ve bütün şövalyeler... ve şövalyelerin başına gelenler falan. Evet, bu doğru, ama ancak Bennacio'ya yardımcı olarak, yaptıklarımı telafi edebilirim.”

“Hayır,” dedi kadın. “Gördüm. Onu yüz üstü bırakacaksın ve son şövalye de düşecek.” Gözlerini kısınca sanki içinde bulunduğum oda da daralmış gibi geldi. Uzun ve karanlık bir tünelin diğer ucundan bakıyor, çarpık parmağıyla burnumu işaret ediyordu adeta. “Sen de öleceksin, Alfred Kropp, karanlığın içinde yapayalnız, ne şafağın söktüğü ne de gecenin söktüğü yerde. Karanlık Olan kalbini sökecek ve onun buyruğuyla öleceksin.”



20

Yemekten sonra Bennacio ile oturma odasına geçtik. Saat bir buçuktu ve Bennacio, şafakla birlikte yola çıkmamız gerektiğini söylemişti ama ikimizin de uykusu yoktu. Windimar'ın kutsal yerinin hemen yanında otururken, iri mavi gözleri azarlar gibi bana bakıyordu.

Bennacio konuşma havasında değildi. Dirseklerini koltuğun kolçaklarına dayayıp parmaklarını ortada birleştirmiş, yanan ateşe bakıyordu.

Miriam'ın sözleri hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Bennacio'nun sessizliği de içinde bulunduğum tuhaf ruh haline pek yardımcı olmuyordu. "Nasıl şövalye oldun?" diye sordum. "Sonuçta bir şövalyenin soyundan gelmek zorunda olduğunu biliyorum ama doğar doğmaz da kılıç kullanmayı bilmiyorsunuzdur herhalde. Ne yaptınız, şövalyelik okuluna falan mı gittiniz?"



Espriyi anladıysa da çaktırmadı. “Bizi babalarımız eğitti. Babanın müsait olmadığı bazı durumlarda başka bir şövalyenin çırağı da olabiliriz.”

“Peki, ya Windimar’ın babası?” Yanımda duran fotoğraftaki haline bakınca, babasının ölmeyecek kadar genç olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Windimar eğitimini tamamlayamadan babası öldü.”

“Windimar’ın eğitimini sen tamamladın, değil mi Bennacio?”

Bir şey söylemedi. Miriam Bennacio’ya büyükçe bir brendi kadehi getirdi. Bir şey isteyip istemediğimi sormanın ona ne kadar zor geldiğini anlayabiliyordum. Bir şey istemediğimi söyledim.

Kulağa komik gelen lisanı kullanarak bir şeyler söyleyince Bennacio başını iki yana salladı. Ama kadın ısrar etti ve Bennacio sonunda omuz silkip başını salladı ve eliyle, *Fark etmez, tartışamayacak kadar yorgunum*, der gibilerinden bir işaret yapınca kadın odadan çıktı.

“Babası nasıl öldü?” diye sorarken, at üzerinde yapılan mızrak dövüşünün kötü sonuçlanmasıyla ilgili bir hikâye bekliyordum.

“Araba gibi kullanılan dev çim biçme makinesi üzerine devrildi.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Şövalyeler bile tuhaf sonlara karşı bağışık değillerdir, Kropp.”

Miriam elinde, müzik enstrümanı kutusuna benzer siyah bir kutuyla geldi. Belki de Bennacio’nun obuyla bir ağıt çal-



masını bekliyordu. Kutuyu adamın ayaklarının dibine bıraktı ve o tuhaf lisanla bir şeyler söylemeye devam etti. En sonunda Bennacio anlayabileceğim bir dilde, “Pekâlâ, Miriam,” dedi.

“Senin almanı isterdi.” Tartışmayı bırakmaya niyeti yok gibiydi.

“Ben de onun hatırına alacağım. Umarım kullanmak zorunda kalmam.”

“Kullanacaksın, Lord Bennacio. Yarın, günbatımından önce.”

Bizi yalnız bıraktı. Genzimi temizledim. “Gördükleri hep çıkar mı?” diye sordum, sonuçta kim karanlıkta bir başına, şafağın sökmediği ve gecenin çökmediği bir yerde, Karanlık Olan tarafından kalbi sökülerek ölmek isterdi ki?

“Onun yeteneğini hiç sorgulamadım,” dedi. “Ama şunu iyi anlamam lazım, Kropp, kederinin üstesinden çok zor gelebildi ve keder en yetenekli olanın bile görüsünü etkileyebilir. Windimar doğduğu günden beri, Miriam onun kanlı bir şekilde öleceğini biliyordu. Düşünsene.”

“İnsanı allak bullak edebilir. Annemin, kanser yüzünden ölmek üzere olduğunu bana ilk söylediği zamanı hatırladım...” Devam edemedim. Bennacio neden devam edemediğimi anlamış gibi başını salladı ve koluma pat pat vurdu.

Brendisini bitirdikten sonra Bennacio artık uyku vaktinin geldiğini söyledi çünkü buradan sonra Kanada’ya kadar arabayı kendi kullanacaktı. Nerede yatılacağı konusunda aralarında hararetli bir tartışma daha oldu sanırım. Kimin kazandığını tam anlayamamıştım ama kadının öfkeli suratından ve beni kalacağım odaya götürürken topuklarını yere vura vura



koridorda yürümesinden Bennacio'nun bu tartışmadan galip çıktığını tahmin ediyordum.

Burası Windimar'ın yatak odasıydı. Banyo yoktu ama eski bir büfenin üzerinde boş bir kâse, yanında da sıcak su dolu bir sürahi vardı. Sıcak su ile dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra odaya göz gezdirdim.

Yatağın karşısındaki duvarda bulunan küçük şöminenin yanında sallanan bir iskemle vardı. Yatağın başucu tahtasına altın ve gümüşten yapılma bir haç asılmıştı. Duvarda ise çok eski gözüken ama o kadar eski olamayacak bir duvar işlemesi asılıydı. İşlemenin üzerinde beyaz bir ata binmiş Bay Samson vardı, çevresinde ise kalkanlarına atlı binicilerin işlendiği mor kıyafetli on bir adam duruyordu. En azından ben onu Bay Samson'a benzetmiştim çünkü kocaman bir kafası, altın sarısı saçları vardı. Ayrıca Bennacio olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu bir şövalye ile gözleri açık mavi ipliklerle yapılmış biri daha vardı; sanırım o da Windimar'dı. Doğrudan bana bakıyordu ve oldukça da yakışıklıydı. Açık mavi gözleri hariç Brad Pitt'e benziyordu. Kıskançlığın kimseye faydası yoktur, ayrıca ben de çok kıskanç biri sayılmam ama bu herif kılıç kuşanmayı, ata binmeyi öğrenip soylu bir amaç uğruna hayatını feda etmek için ant içerken ben annemin başucunda onun ölümünü izliyor, futbol antrenmanlarında dayak yiyordum.

Elbise odasının kapısını açtığımda ayna gibi parlayan zırhını buldum. Hemen yanında iki metrelik mızrağı da duvara dayanmıştı. Eksiksiz bir şekilde orada duruyordu. Birden tuzağa düşürüldüğümü sanıp kısık bir çığlık atmaktan kendimi alamadım.



Uzunca bir süre zırha baktım. O kadar iyi parlatılmıştı ki metalin üzerine parça parça düşen yansımamı görebiliyordum. Lunaparklardaki ayna evlerinde olduğu gibi yirmi beş tane falan komik görünüşlü Kropp vardı. Dağınık kahverengi saç, kahverengi gözler, normal boyutlarda bir burun, çene, kulaklar ve dişler. Duvar işlemesindeki şövalyelerin paylaştığı tek bir özellik varsa o da hiçbirinin sıradan görünmediğiydi. Hiçbiri Windimar kadar yakışıklı, Samson kadar soylu ya da Bennacio kadar ciddi görünmüyordu belki ama keskin bir çene ve gözlerindeki o ifade hepsinde ortaktı. Acaba o zırhı giysen ben de böyle olur muyum diye merak ettim. Tıpkı okuldaki en inek öğrencinin asker üniforması giydiğinde maço görünmesi gibi. Zırhı alıp giymek için can atıyordum ama bunun, benim yüzümden ölmüş bir şövalyeye yapılabilecek en büyük saygısızlık olacağını düşünüp kapıyı kapadım.

Işığı söndürüp üzerimdekileri çıkarmadan yatağa girdim. İsa tepemde durmuş bana bakarken, *Burada ne halt ediyorsun*, der gibiydi. Uykuya dalmam biraz vakit aldı. Koridordan Miriam'ın ağlama ve iç çekme sesleri de uyku konusunda pek yardımcı olmuyordu. Bir an gidip ondan özür dilemek geldi aklıma, gerçi mutfakta bunu zaten söylemiş kadar olmuşum ama Miriam benim ne kadar üzgün olduğumu duymak istemiyordu; o, oğlunu geri istiyordu. Yanına gidersem muhtemelen odasındaki en ağır cismi alıp kafama geçirirdi.

Ağlaması oldukça uzun sürdü. Annem öldüğünde ben de ağlamıştım ama Miriam'ın, Windimar'ın arkasından ağlamasıyla mukayese bile edilemezdi. Onun ağlamasını dinlediğim sırada Farrell dayım, Bay Samson, şövalyeler, Bennacio ve



Windimar konusunda ne kadar ileri gitmiş olduğumu fark ettim. Miriam gibi tanımadığım insanları, kalın kafalılığımın sonucu, tıpkı Montana büyüklüğünde bir kayanın okyanusa düşmesi ya da milyonlarca yıl önce yerküreye çarparak dinozorların neslini kurutan devasa bir meteor gibi meydana gelen şok dalgalarıyla mahvetmiştim.

Sonunda uyuduğumda, rüyamda taşlı bir yokuşu tırmandığımı gördüm. Tam olarak dağ sayılmazdı, daha ziyade kırılmış bir kayanın parçalarından oluşan bir yığını ve mağaralarda görülen ısıltılı kuvars parçaları ile ay ışığında parlayan büyük, ıslak dişleri andırıyordu. Ben tepeye ulaşmaya çalıştıkça ayağım kayıyor, aşağıya sürükleniyordum. Avuçlarım ve dizlerim kan revan içinde kalmıştı. İki adımda bir geri kayıyordum ama tepeye ulaşmam çok önemli bir şeymiş gibi geliyordu. Tam zirveye yakın bir yerde dev gibi bir kayaya tutunup kendimi yukarı çekiyordum.

Bir süre tepenin altında kalan parlak kaya parçalarını seyredip dinlenirken, buraya kadar gelebildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Ardından ayağa kalkıp son bir sıçrayışla tepe noktasına ulaşıyordum. Yukarısı alabildiğine düzdü ve uzun otlarla kaplıydı. İlerideki porsukağacına doğru yürürken otların ağrıyan bacaklarıma sürtündüğünü hissediyordum.

Ağacın dibinde beyaz elbiseli bir kadın vardı. Saçları uzun ve koyu renkli olmasına rağmen teni neredeyse cüppesi kadar solgundu.

Neden bilmiyorum ama bir yerlerden tanıdık geliyordu. Yanına vardığımda başını kaldırıp bana gülümsedi.



Koyu renkli, kederli gözleriyle beni tanıyormuş gibi bakıyordu, sanki yaptığım ya da yapamadığım bir şey onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonra bana bir soru sordu ve uyanıverdim.

“Rüya görüyordun,” dedi bir ses.

Doğrulduğumda, Bennacio’nun şöminenin yanındaki sallanan sandalyede oturduğunu gördüm.

Yüzüme dokununca yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim. Ağlamıştım.

“Bir... kadın vardı,” dedim genzimi temizleyerek. “Beyazlar giymişti ve saçları koyu renkliydi.”

“Seninle konuştu mu?”

“Evet.”

“Ne dedi?”

“Bana bir soru sordu.” Bunun hakkında konuşmak istemedim. Bennacio’nun yüzünde, rüyamda ne gördüğümü biliyormuş gibi keyifli bir ifade vardı.

“Soru neydi?” diye sordu.

“Bana... bana, kılıcın efendisinin nerede olduğunu sordu...”

“Peki, senin cevabın ne oldu?”

“Cevap veremedim.”

“Hımm.” Bana gülümsüyordu. Öyle geniş bir gülümseme değildi, gizli bir sırıtma gibiydi. Sanki cevabın ne olması gerektiğini, hatta bunu benim de bildiğimi biliyormuş gibi bakıyor ve beni engelleyen şeyin aslında olup biteni enine boyuna düşünme konusundaki isteksizliğim olduğunu fark etmiş görünüyordu.

“O kimdi, Bennacio?”



“Söylemek bana düşmez.”

“Neden?”

“Senin rüyana girdi, Alfred.”

Bennacio'nun melekler hakkında, gerçekten öyle şeyler varmış gibi konuştuğunu hatırladım. Acaba beyazlı kadın da onlardan biri miydi? İyi de bir melek neden benimle konuşsun ki?

“Meleklerle, azizlere hatta Tanrı'ya bile pek inanmam,” dedim Bennacio'ya.

“Bunun pek önemi yok,” dedi Bennacio. “Neyse ki, melekler var olmak için bizim iznimize ihtiyaç duymaz.”

Bennacio'ya dair her şey bana değersizliği hatırlatıyordu. Ama beni küçümsediğini sanmıyordum. Benimle tanışmadan çok önce başka bir kademeye ulaşmıştı. Cüruf yığınının dibinde debelenmem onun hatası değildi.

“Böyle şeylere hiçbir zaman çok kafa yormadım,” dedim. “Sanırım en büyük sorunum olup bitenleri enine boyuna düşünmemem. Düşünseydim kılıç hâlâ Bay Samson'ın masasının altında duruyor olurdu ve Farrell dayım ölmezdi. Herkes hayatta olurdu ve Miriam ağlamak yerine duvar halıları işlerdi. Bunu o mu yaptı? Oldukça vaktini almış olmalı. Windimar'a ne oldu, Bennacio?”

“Anlattım ya. Bayonne yakınlarında öldü.”

“Hayır, yani nasıl oldu?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” Durup bana baktı, bense uyurken neden odama geldiğini merak ediyordum. Sanki ne zaman uyanacağımı biliyor ve tam uyandığım sırada burada olmak istiyordu.



“Pekala. Ejder’in yedi kölesi tarafından tuzağa düşürüldüğü sırada, trenle Mogart’a yapacağımız saldırı için randevu noktası olan Barselona’ya gidiyordu. İstese kaçabilirdi ama o savaşmayı seçti.

“Tarikatın en genciydi, atılgan ve idealist ve elbette mağrurdu. Davamızın başarısız olabileceğine hiç inanmadı. Kibri onun sonunu getirdi, Alfred. Düzgün ve cesurca savaşmasına rağmen, beş kişiyi haklamıştı ama kalan son iki kişi, son nefesini verirken onu parçalara ayırdı.”

Sesi bir fısıltıya dönüştü. Bana değil de kafamın üzerindeki bir noktaya bakıyordu.

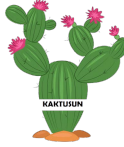
“Bulunduğunda gözleri yoktu, Alfred. Onu öldürüp gözlerini oymuşlardı.”

Bunu söyledikten sonra gri gözlerini bana çevirdi; çok sert bakıyordu. “Düşmanımız son iki senedir, Samson onu kovduğundan beri böyle adamlar topluyor işte. Daha çok gençsin ama böyle adamların varlığı senin de kulağına gelmiştir. Ne yazık ki dünya böyle insanlarla dolu. Vicdanı olmayan insanlar, yürekleri açgözlülük ve iktidar arzusuyla çürümüş insanlar, çarpık zihinleri insanlıktan çıkmış insanlar. Sevgiyi, merhameti, pişmanlığı, namusu, haysiyeti ve nezaketi çoktan unutmuşlar. Bunlar düşmüş insanlar, bir zamanlar oldukları kişilerin basit birer gölgesi; onların insanlığı çok eskide kalmış birer anı artık. Mogart onlara hayallerinin ötesinde zenginlikler vaat etti ve şehvetleriyle hayal gücünün ötesinde bir barbarlığa alçaldılar. Edinburg’da yaptıklarım için beni yargılamadan önce bunları hatırla. Játiva’yı hatırla. Windimar’ın gözlerini hatırla, ancak o zaman beni yargılayabilirsin.”





21



Ertesi sabah güneş doğarken mutfağa girdiğimde Miriam, yaptığı yabanmersinli kekleri ve pamuk şekeri gibi ağızda dağılan hamurışı yiyecekleri masaya koyuyordu. Aslında yemeğe kalmayacaktım; Bennacio ortalıkta yoktu ve Miriam, mutfağında boşa yer kaplayan dev bir balonmuşum gibi davranıyordu ama her şey çok lezzetli ve yabanmersinli kekler yumruğum büyüklüğündeydi. Daha fazla dayanamayarak, “Bennacio nerede?” diye sordum çünkü sabah erken kalkmamızı tembihleyip durmuştu. Sesim çok yüksek çıkmıştı; onun yanında çok geriliyordum ve kadının İngilizcesi çok iyi değildi. Anadilimi konuşmayan birçok insanla yaptığım gibi onunla da yüksek sesle konuşuyordum. Kadın başını lavabonun üzerindeki küçük pencereye çevirince Bennacio’nun dışarı çıktığını anladım ama bir anda aklıma gelen bir düşünceyle, yola bensiz devam etme kararı aldığı sonucuna vardım. Ön



kapıdan dışarı çıkıp Ferrari'nin park ettiğimiz yerde durduğunu görünce rahatladım.

Gece ağır bir sis çökmüştü. Sabah güneşi kırmızı kırmızı parlıyor, Miriam'ın evini ve etrafındaki ağaçların gövdelerinin arasındaki nemli havayı aydınlatıyordu. Sağ taraftan duyduğum sesler o tarafa döndüğümde daha da arttı. Ağaçların arasından çıkmadan önce neyin geldiğini anlamıştım, eve dönme içgüdümü bastırmaya çalıştım.

Bennacio ağaçların arasından beyaz bir atla fırladı. Kocaman boynuna uzanmış ve yularından tutmuştu çünkü atın dizgini yoktu.

Yanıma geldiler. Atın siyah burun delikleri iyice genişlemişti. Kuyruğuyla kalçalarını döverken, Bennacio bana gülümsedi.

“Kanada’ya atla mı gideceğiz?” diye sordum.

“Harika olmaz mıydı?” diye güldü. “Vaktimiz daralıyor, acele etmeliyiz ama son bir at gezintisine çıkmadan edemedim.” Elini bana uzattı.

“Ben attan korkarım,” dedim.

“Neyse ki ben korkmam,” dedi ve omzuna ceketini atarcasına basit bir hareketle kolumdan tuttuğu gibi koca cüssemi atın geniş sırtına fırlatıverdi. Eğilip atın kulaklarına bir şeyler fısıldadıktan sonra harekete geçtik.

Daha birkaç saat önce yüz altmış kilometre hızla eyaletlerarası yolda gidiyorduk ama Pennsylvania kırsalında at sırtında gitmekle kıyaslanınca, sürünme gibi geliyordu. Ağaçlar kulaklarımın yanından ılık çalarak geçerken kollarımı Bennacio'nun göğsüne doladım; yüzümü sırtına gömüp gözlerimi



sımsıkı kapadım. Atın sırtında sağa sola kayıyordum. Dilimi ısırmaya korktuğumdan dişlerimi birbirine kenetledim.

Göğsümdeki baskının azalması ve hafif bir baş dönmesiyle bir anda gözlerimi açıp Bennacio'nun gövdesine ölümüne dolağığım kollarımı çözüp birazcık arkaya yaslandığımda ne kadar zamandır yolda olduğumuzu bilmiyordum. On beş dakika da olabilirdi, iki saat de. Biraz daha geriye yatıp gözlerimi iyice açtım, tatlı bahar havası yüzüme çarpıyor, ağaçların yeşil ve kahverengi bulanık şekilleri yanımdan hızla geçiyor ve atın yere vuran toynaklarının çıkardığı ses, kulağımda gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Bennacio atı mahmuzladıkça ben de atlı karıncaya binen bir çocuk gibi kahkahalarla gülmeye başladım. Yuvarlak Masa'nın Son Şövalyesi Bennacio, beyaz kısırağıyla lanet olası dünyayı kurtarmaya giderken can havliyle arkasına tutunan Alfred Kropp ata bindiğı için çocuklar gibi şen olduğundan neşeli çığlıklar atıp duruyordu.





22

Eve döndüğümüzde, Miriam kapının önünde Bennacio'yla vedalaşırken ben de Ferrari'nin yanında bekledim. Saçları bu kez açıldı ve böyle çok daha genç görünüyordu. Bennacio'nun elini tutmuş bir şeyler söylüyordu. Söyledikleri Bennacio'yu sinirlendiriyor gibiydi. Sürekli başını iki yana sallıyordu: *Hayır, hayır*. Onlarla birlikte çok vakit geçirmemiş olsam da karışık bir ilişkileri olduğunu söyleyebilirdim. Kadın parmak uçlarına yükselip onu yanaklarından öptü ve suratını iki elinin arasına alıp hiçbir şey söylemeden ona baktı.

Bennacio merdivenden inerken bana elini uzattı. "Anahtarlar, Kropp. Şimdi ben süreceğim. Karanlık çökmeden Saint Stephen'daki hudut kapısına ulaşmamız lazım."

Anahtarları ona verip yolcu koltuğuna oturdum. Bennacio, Miriam'ın verdiği siyah kutuyu arka koltuğa bıraktıktan



sonra direksiyonun başına geçti. Dört gözle beklediğim tek şey Ferrari'yi sürmekti ama bu konuda onunla tartışmadım.

“Bu arabanın çalıntı olduğu bildirilmemiş midir sence, yakalanmaz mıyız?” diye sordum anayola çıkınca.

“Bunu hiç düşünmedim.”

“Belki de düşünmelisin.”

“Göreceğiz.”

Zaman kavramımı iyice yitirmiştim ama günlerden cumartesiydi galiba. Yol, dev kamyonlar dışında bomboştu ve Bennacio hızla yanlarından geçerken sanki hiç kıpırdamıyor gibi görünüyorlardı.

Pennsylvania'da, Hazelton ile Scranton arasında bir yerlerdeydik.

“O, Windimar'ın atı mıydı?” diye sordum. Cevap vermedi, sanırım aptalca bir soruydu. Aptalca bir soruyu ciddiye alırsanız diğer aptalca soruların önünü açmış olursunuz. Sormadan önce sorularımın kalitesini sorgulamaya karar verdim.

“Şövalyelik işinde çok seyahat ediyor musun Bennacio?” diye sordum.

“Zaman zaman.”

“Bunu çok merak ediyordum. Yani, esas işin kılıcı korumak, biliyorum ama tek yaptığınız bu mu? Hiç macera yaşadın mı?”

“Muhtemelen senin zannettiğin gibi maceralar değil. Ama biz neticede şövalyeyiz, zayıfı korumaya, masumu savunmaya ant içtik.”

“O zaman bu evet demek oluyor, değil mi?”

“O kadar önemli mi, Kropp? Benim için, Kutsal Kılıç'ı koruma işini üstlenmek her zaman yeterli olmuştu.”



“O zaman sürekli oturduğunu söylüyorsun?”

Cevap vermeyince devam ettim. “Tıpkı benim hayatıma benziyor. Tek farkı benim kutsal bir şeyleri koruduğum falan yoktu. Tek yaptığım oturup çerez yemek, kola içmek ve müzik dinlemektir. Eminim bu bebeğin inanılmaz bir müzik sistemi vardır. Denemek ister misin? Ne tür müzikten hoşlanırsın? İbadet müziği falan seviyorsundur bence. Belki Sinatra. Gerçi Sinatra keşiş değildi. Kılıcı çaldığım gece binada karşılaştığımızda senin keşiş olduğunu sanmıştım. Annem Sinatra’ya bayılırdı. Çok mu konuşuyorum? Sanırım beynim şu anda çok dolu, her şeyi düşünmeye çalışıyor. Ve düşünülecek çok şey var. Kutsal kılıçlar, modern zaman şövalyeleri, yok olmanın eşiğine gelen bir dünya. Bütün bunlar göz önüne alındığında bence gayet iyi iş çıkarıyorum.

“Annem öldüğünden beri ben de pek yolculuk etmedim. Beni her yaz Florida sahillerine götürürdü. Yiyecek bir şeyler bulmak için altı kilometrelik yolu kat etmemiz gerekirdi. Bu arada, arkadaki kutuda ne var?”

“Bir hediye.”



“Leydi Miriam bize yol için birkaç sandviç hazırlamıştır diye umuyordum. Her neyse, yol kenarındaki büfelerde satılan cevizli sucuğu ve haşlanmış yer fıstığını da severim.”

“Cevizli sucuk da nedir?”

“Bilirsin işte, etrafı pekmez ve unla sarılan ceviz. Florida yolculukları sırasında annem Stuckey’s adındaki bu büfelerin önünde dururdu. Cevizli sucuk ve kaplumbağa alırdık; gerçek kaplumbağa değil elbette, cevizli sucuklu çikolatalara bu isim verilirdi. Sucuğun tam olarak neden yapıldığını bilmiyorum;



şeker ya da pekmez ve unla bir şeyler karıştırılarak muhtemelen. Vanilyayı andırıyordu ama çok tatlıydı. Çıtır çıtır cevizi üzerine koyduğunda harika oluyordu.”

“Mısır ununa bulanmış sosisin yanında yiyebilirsin.”

“Mısırlı sosis.”

“Mısırlı sosis, evet.”

Gözleri yol, dikiz aynası ve benim aramda mekik dokuyordu.

Birden gazı kökleyince kafam koltuğa yapışiverdi. Birkaç saniye içinde yüz doksan kilometre hıza çıkınca hız sabitleme düğmesine bastı ve “Direksiyonu tut, Alfred,” dedi.

“Ha?”

“Direksiyona geç.”

Bıraktığı direksiyonu sol elimle tuttum. O ise dönüp siyah kutunun kilidini açmaya koyuldu.

“Bennacio!..”

Tekrar koltuğuna geçti. “Direksiyonu sıkı tut. Bu hızla yoldan çıkarsak sağ kalamayız.”

Siyah kutunun içinden eğimli iki tahta parçası çıkarıp birbirlerine geçirdi. Eğimler aynı yöne doğru kıvrılıyordu. Parçalar birbirine geçince biraz zorlanmaya başladı çünkü boyu bir buçuk metre kadar oldu. Dikiz aynasına baktığımda iki şeritten hızla yaklaşmakta olan siyah ve krom renkli cisimlerin farlarının parıltısını gördüm.

“Arkamızdaki şeyler de ne, Bennacio?”

“Suzuki Hayabusa’lar.”

“Arayı kapatıyorlar.”

“Hiç şaşırımmam,” dedi. “Dünyanın en hızlı motosikletleri.”



Kutudan şimdi de beyaz bir şerit çıkarıyordu. Her iki ucunda birer kanca vardı. Kancalardan birini tahta çubuğun ucundaki metal göze geçirdi. Çubuğu çevirip ikinci kancayı takmak için bütün ağırlığını çubuğun diğer ucuna verdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Gayet sakın bir ses tonuyla, “Yayımı hazırlıyorum,” dedi. Penceresini indirince içeri hücum eden rüzgar saçını dalgalandırdı.

Dikiz aynasına bakınca motosikletlileri gördüm; Bennacio onlara *Ejder'in köleleri* diyordu. Birbirlerinden ayrılmış ve hızla üzerimize geliyorlardı. Altı tane saydım. Gerçi çok hızlı saymak zorunda kalmıştım yoksa yoldan çıkma tehlikemiz vardı.

“Şeridinde kal, Alfred!” diye bağırdı Bennacio. “Direksiyonu sağ elinle tutarken, sol elinle de sarkmama yardım et!” Tekrar arkaya uzanıp siyah kutudan içi okla dolu bir sadak çıkardı.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Başka seçeneğin yok!”

Sadağı sırtına atıp kapının üstünde oturur pozisyona gelene kadar dışarı sarktı. Kışının yarısı ve bacakları arabanın içinde kalmıştı. Sol elimle pantolonundan sıkıca kavradım.

Beş motosiklet öfkeli eşek arıları gibi yanımızdan geçerken motorlarının attığı çığlıkları duydum. Altıncısı bir araba boyu kadar gerimizden gelmeye devam ediyordu.

Sürücülerinin hepsi siyah giyinmişti. Kasklarının vizörleri bile siyahtı. Yanımızdan geçerlerken Bennacio okları atmaya başladı. Yaydan fırlayan okların sesiyle birlikte en önde giden motosikletin kontrolden çıktığını gördüm: Bennacio, sürü-



cüyü boynunun sağ tarafından vurmıştu. Saatte yüz doksan kilometre hızla giden bir Ferrari'den rüzgâra karşı yapılan bir atış olduğu düşünülürse gayet başarılıydı. Liderleri yere çakılırken arkadan gelen iki tanesi ona çarpmaktan kurtulamadı. Ön lastikleriyle çarptıktan sonra sustalı bıçaklar gibi havaya fırladılar. Asfalta yapıştıklarında vücutları oyuncak bebekler gibi gevşemişti.

Önümüzdeki iki motosikletli ile arkamızdan gelen kalmıştı geriye ama şimdiden sol taraftan patlama sesleri duyuyordum. Ateş ettikleri silahlar oldukça büyüktü ama ne tür olduklarını göremiyordum çünkü Bennacio görüşümü engelliyordu, ayrıca gözlerimi yoldan da ayırmamam gerekiyordu.

Sol çamurluğun yakınlarından vurulduk. Lastiklere ya da benzin deposuna ya da ikisine birden nişan aldıklarını anladım. Darbe bizi biraz sağa savurduğunda az daha kontrolü kaybediyordum. Kaymanın aksi yönüne direksiyonu çevirip orta çizgiye yanaştım.

Aklıma bir fikir gelince arabayı sola kaydırmaya devam ettim. Bu sırada Bennacio inanılmaz bir hızla okları atmaya devam ediyor, bir tanesini attıktan sonra hemen yenisini dolduruyordu (ya da okçular bu işleme ne diyorsa işte). Sol şeride kaymaya devam ettikçe, motosikletliler refüje düşmemek için ya arkamıza ya da önümüze geçmek zorunda kaldılar.

Gözücüyla Suzuki'lerden birinin inanılmaz bir patlamayla havaya uçtuğunu gördüm. Bennacio lastiğine nişan almış olmalıydı. Yüz doksan kilometre hızla gittiğinde okla tekerde minicik bir delik açınca sonuç böyle oluyordu demek.



Sol tarafımızda kalan motosikletli de ön çamurluğumuzla aynı hizaya gelince, bize kısa namlulu pompalı tüfeklerle ateş ettiklerini gördüm. Bennacio arkaya doğru dönerken, pompalı tüfeklerle üzerimize gelen Suzuki Hayabusa'lı adamlara neden bir avuç okla karşılık verdiğimizizi merak ettim.

Dikiz aynasından baktığımda bize yaklaşan son motosikletlinin kucağında, güneşten parlayan siyah namlusu yukarı kalkmış pompalının kabzasını gördüm.

Yanımızdaki herif yoldan çıkmamayı başararak ateş etmek için sağına döndü. Turuncu bir parlama gördüm ve ön camımız tuzla buz olup üzerimize yağdı. Sanırım çığlık atmaya çalıştım ama rüzgâr, sesimi bastırıyordu.

Ansızın kendimi çok küçük ama kuvvetli bir rüzgâr tünelinin içinde buldum ve gözlerimden akan yaşlar doğruca kulağıma giriyordu.

Solumuzdaki motosikletli gazı kesip üzerimize doğru gelmeye başladı. Ben daha karşılık veremedim sıçrayıp Ferrari'nin kaputuna atlayınca motosikleti soldaki refüje düştü. Siyah kıyafeti rüzgarda vücudunu dövüyordu ama silahı hâlâ sağ elindeydi.

Bennacio, herif benim kafamı patlatmadan onu vurmak için dönerken tuttuğum bacağının nasıl gerildiğini fark ettim. Çok geç kalmıştı. Turuncu bir parlama daha gördüm ve arka camımız parçalandı.

Direksiyonu aniden sağa kırınca kaputun üzerindeki adamı gafil avladım. Kaputun üzerinden fırlarken attığı çığlık, asfalta çarpar çarpamaz kesiliverdi.



Bennacio sürücü koltuğuna oturduğunda elleri boştu; yayını yola atmış olmalıydı. Belki de sadağı boşalmıştı ya da ateşli silahlara karşı yay ve ok kullanmak onu yeterince zorlamamıştı. Koltuğuma yaslanıp soluklanmaya çalıştım ama böyle bir şey mümkün değildi çünkü altıma işeyip işemediğimi merak ediyordum. Her taraf cam kırıklarıyla doluydu; kucağım, tişörtümün içi, saçım. Sola dönerek arkaya bakmaya çalıştım.

“Sonuncuya ne oldu?” diye sordum Bennacio’ya.

“Kropp, eğil.”

Ben ona aval aval bakarken o hızla elini uzatıp kafamı yere eğdi. Yanımdaki cam içeri doğru kırılınca sırtıma ve bacaklarıma yine cam kırıkları yağdı. Daha ne olduğunu anlayamadan yine arkama yaslandım ve döndüğümde pompalı tüfeğin namlusunun sadece otuz santim ötemde olduğunu gördüm.

Tüfeği iki elimle tuttum ve sol tarafta kalan motosikletliye bütün gücümle, “Bırak!” diye bağırdım. Bırakmadı.

İkinci kez tetiğe basmadan tüfeği bütün gücümle tutup çektim; ya tüfeği bırakacaktı ya da dengesini kaybedecekti. Tüfeği bırakıp emniyet şeridine doğru gözden kayboldu.

“Arkana yaslan, Kropp,” dedi Bennacio. Sesi yüksek ama hâlâ mısırlı sosisi tartışıyormuşuz gibi sakın çıkmıştı. Kucağımdaki silahı alıp camdan motosikletliye doğrulttu. Küçük bir çıglık atıp arkama yaslandığımda, silah resmen burnumun dibinde patladı.

Fişek camdan çıkıp Suzuki Hayabusa’nın benzin deposuna isabet etti. Ateş topunun sıcaklığını suratımda hissetmiştim. Patlamanın yarattığı etkiyle araba öyle bir sarsıldı ki Bennacio



kontrolü kaybetmemek için pompalı tüfeği kucağıma bırakıp direksiyonu iki eliyle tutmak zorunda kaldı.

“Sanırım kusacağım,” diye bağırdım sesimi duyurmak için.

Hiçbir şey söylemedi. Gülüyordu ve kusacağımı söylediğim için güldüğünü hiç sanmıyordum.





23

Bennacio hızımızı yüz otuza kadar düşürdü ama rüzgâr öyle bir çarpmaya devam ediyordu ki oturduğum yerde büzülüp gözlerimi kapadım. Destek kuvvetlerin ne zaman geleceğini merak ediyordum.

O şekilde ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum ama soğuk hava dalgası yüzünden donuyordum; dizlerim titriyor, dişlerim birbirlerine çarpıyordu ve zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Motorun yavaşladığını, rüzgârın dinmeye başladığını fark ettim. Elimi çekip baktığımda Bennacio'nun emniyet şeridine girdiğini gördüm. Arkamızdan hızla gelen kamyon, kornasına bastı ve yanımızdan geçerken Bennacio adama eliyle selam verdi.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Benzin bitti,” derken araba iyice yavaşlayıp durdu.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”



“Yapmıyorum. Haydi, Kropp, yürüyerek devam etmemiz gerekiyor.”

“Yürümek mi?”

“Başka seçeneğimiz yok.”

“Sürekli aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Nasıl olur da başka seçeneğimiz olmaz?”

İnip bir süre arabaya baktık. Şimdi hiç de o kadar havalı görünmüyordu. Camdan uzanıp pompalı tüfeği aldım.

“Hayır, bırak onu, Kropp.”

İç geçirip tüfeği koltuğa bıraktım.

“Sana bir şey soracağım, Bennacio. Kılıç, hançer, yay ve oklar da neyin nesi? Siz şövalyelerin ateşli silah taşımaya izin yok mu?”

“Bu konuda bir yasak yok.”

“O zaman neden taşıyorsunuz?”

“Bu daha çok gurur meselesi. Sen farklı düşünüyor olabilirsin ama ateşli silahlar kılıçlardan çok daha barbarca. Zarafetten tamamen yoksunlar, Alfred.”

Gülümsedi. “Ayrıca bizimkiler çok daha eğlenceli.”

Yürümeye başladık. Çok gitmemiştik ki durdum. Bennacio geride kaldığımı fark etmeden düşüncelere dalmış halde başını öne eğerek bir süre daha yürümeye devam etti. Durup bana baktığı sırada ben de yere oturup kollarımı dizlerime sardım.

Hafif bulutlu ve güneyden gelen esintiyle güzel bir gün oluyordu. Yüzümü güneşe çevirdim. Bennacio yanıma gelip oturdu.

“Sana dürüst olacağım, Bennacio. Şu anda biraz sarsılmış durumdayım. Bu tür şeylerin bir şövalye için sıradan olduğunu



biliyorum ama az önceki olaylar yüzünden keçileri kaçırmak üzereyim. Hayır. Üzere değilim. Kaçırdım bile. Gittiğin filmlerde araba kovalama ve çatışma sahnelerindeki adamları görünce,, hey, bunu ben de yapabilirim, diye düşünürsün. Sinema salonunun karanlığında oturur, oraya çıkıp kötü adamları alt edenin kendin olmasını dilersin. Ama işler gerçek hayatta hiç de öyle değil, gerçi yaşadıklarımız gerçek hayattan ziyade sinema filmine benzemeye başladı. Bu da komik aslında çünkü ne kadar boktan olsa da kendi hayatımı özlemeye başladım. Daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum.”

“Anlıyorum.” İç geçirdi. Gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı. “Ne yazık ki burada uzun süre oturmaya devam edemeyiz. Polis ya da daha kötüsü gelmek üzere olabilir.”

“Daha fazla KA mı?”

“KA?”

“Karanlığın Ajanları?”

Gülümsedi. “Evet. KA.”

“Seni tutmak istemiyorum, Bennacio. Yapacak önemli işlerin var. Dünyayı kurtarmak falan, peşine takılmam bana çok bencilce geliyor. Özellikle de gerçekten peşine takılmak *istediğimden* emin değilken.”

“Kendine haksızlık etme, Alfred. Sen olmasan bu sabaha çıkamazdım.”

Belli ki kendimi kötü hissetmemem için böyle söylüyordu ama buna gerçekten inanmadığını da düşünmüyordum.

“Broadway,” dedi birden.

“Ha?”

Gülümsüyordu. “Bana ne tür müziklerden hoşlandığımı sormuştun. Müzikal severim ben.”



Neden bilmiyorum ama o an bir kahkaha patlattım.

“Özellikle de Lerner ve Loewe’ün işlerine bayılırım. *Camelot*. Hiç duydun mu?” Mırıldanmaya başladı. “Uzun lafın kısıası/yoktur daha uygun bir yer/sonsuz dek mutlu yaşamak için/Camelot’tan başka!’ Biliyorum, hiç şaşırtıcı değil.”

Gülmeye başladım. Bu iyi gelmişti. “Bir araç bulmamız lazım, Bennacio,” dedim soluklandıktan sonra. “Halifax’e yayan gidemeyiz.”

Bennacio ayağa kalktı. “Evet, haklısın. Ayağa kalk, Kropp, ellerini iki yanında tut.”

Yola bakıyordu. Ben de ayağa kalkıp onun baktığı yere döndüm. Arabayı ve yanıp sönen ışıklarını görmeden önce siren sesini duydum.

“Harika,” dedim. “Polisler.”

Devriye arabası emniyet şeridine girince sireni sustu ama kırmızılı mavili tepe lambası dönmeye devam ediyordu. Polis memuru arabasından inerken eli de silahının kabzasında hazır bekliyordu.

“Dizlerinizin üzerine çöküp ellerinizi başınızın arkasına koyun!” diye bağırdı. “Derhal!”

Bennacio, “Dediğini yap,” dedikten sonra asfaltın üzerine diz çöküp parmaklarımı kafamın arkasında kenetledim. Polis memuru bize yaklaşırken ayakkabısının beton yolda çıkardığı *gırç-gırç* seslerini duyabiliyordum.

“Beyler, yolun gerisinde olup bitenler hakkında bir şeyler biliyor musunuz?” diye sordu.

“Benzinimiz bitti,” dedi Bennacio.



“Görünüşe bakılırsa bundan daha fazlası olmuş,” dedi polis. Bennacio’nun birkaç adım ötesinde durdu. Silahını çekmiş, Bennacio’nun alnına nişan almıştı.

“Silahım var,” dedi Bennacio sakince, havadan sudan bahsedermiş gibi. “Arkamda.”

“Kımıldama!” dedi polis, ardından diliyle dudaklarını ıslattı. Benden çok büyük değildi; on dokuz, yirmi yaşlarındaydı ama kocaman kahverengi şapkasıyla oldukça komik görünüyor, kostüm giymiş küçük bir çocuğa benziyordu. Eğilirken silahının namlusu Bennacio’nun burnunun on santim uzağındaydı. Bennacio’nun arkasına uzanıp silahı aradı ama silah falan olmadığı için bir şey bulamadı.

Bennacio’nun sağ yumruğu hızla yukarı kalktı, işaret ve ortaparmakları yumruktan çözülüp çocuğun boynuna dokundu. Delikanlı yere yığılıp öylece kalakaldı.

“Onu öldürdün,” dedim. “Tanrım, Bennacio!”

“Ölmedi,” dedi. “Haydi, Alfred.”

Ayağa kalkıp hızla devriye arabasına yöneldi.

“Onun arabasını mı alacağız?”

“Evet.”

“Çünkü başka seçeneğimiz yok.”

“Evet.”

“Ben eve dönmek istiyorum, Bennacio.”

Kapının yanında bana döndü. “Ne evi, Alfred?”

Kabalık yapmaya çalışmıyordu. “Ev” derken neyi kastettiğimi merak ediyordu. Gerçekten neyi kastetmişim? Tuttle’ları mı? Knoxville’i mi? O da bilmiyordu, ben de bilmiyordum. Gerçekten artık bir evim yoktu.

Arabaya bindim.





24

Bennacio, kırmızı-mavi tepe lambasını kapayıp gaza bastı, araba kısa süre içinde saatte yüz yetmiş kilometre hıza çıkmıştı bile. Çok önemli bir polis işinin peşindeymişiz gibi, biz yaklaştıkça bütün arabalar kenara çekiliyorlardı. Ön koltukta, polisin pompalı tüfeğinin hemen yanında oturuyordum. Tekrar saldırıya uğrarsak bütün iş bana kalacaktı çünkü okumuz ve yayımız yoktu ve pompalı tüfek gibi bir şey Bennacio için yeterince zarif değildi.

Wyoming Vadisi'nden geçiyorduk, sağımda Poconos Dağları'nı görebiliyordum. Annemle Florida'ya gidişlerimizi saymazsak, ki o da aileyle yapıldığı için sayılmaz, daha önce hiç uzun yolda arabayla seyahat etmemiştim. Gerçi bu da araba seyahati sayılmazdı çünkü araba seyahatlerinin tek bir ortak yanı vardı, o da eğlenceli olmalarıydı.



Bennacio telsizi açıp konuşmaları dinledi ama çalıntı bir polis arabasıyla ilgili hiçbir şey yoktu. En azından şimdilik. Ne var ki ikimiz de bunun böyle devam etmeyeceğini biliyorduk.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Başka bir ulaşım aracı bulmalıyız.”

“Dur tahmin edeyim,” dedim. “Beyaz atlar gibi mi?”

“Benim aklımda daha çok hızlı bir kedi vardı,” dedi ve kırmızı-mavi tepe lambasını yaktı. Önümüzdeki araba hemen şerit değiştirdi ama Bennacio onun peşinden gidip tampo-
nunun dibine girdi.

“Jaguar,” dedim. “Hızlı kedi, şimdi çaktım, çok komik ama araba çalmak şövalyeliğin şanına yakışır mı?”

Cevap vermedi ama uzanıp sirenleri çalıştıran düğmeye bastı.

“Hey, ben de yapabilir miyim?” diye sordum.

“Madem istiyorsun.”

Düğmeye basınca sirenler ötmeye başladı. Bennacio, Jaguar’a selektör yapmaya başladı. Araç, emniyet şeridine girdi. Biz de on metre kadar gerisinde durduk. Pompalı tüfeği alıp elime tutuşturdum.

“Bunların barbarca olduğunu sanıyordum.”

“Kesinlikle, neyse ki sen şövalye değilsin.”

“Kimseye ateş etmeyeceğim, Bennacio.”

“Buna gerek kalacağını sanmıyorum.”

Göğüs cebine uzanıp deri kaplı bir defter çıkardı. Bir çek defteri. En üstteki sayfanın üzerinde altın harflerle “Samson Sanayi” yazıyordu. Defteri açıp boş bir çeki imzaladı.



“Soruna gelecek olursak: Hayır, çalmıyoruz ya da araba kaçırmıyoruz ama bazen arabasını satmak istemeyenler çıkabiliyor. Haydi, Kropp.”

Ben daha bir şey diyemeden arabadan inip Jaguar’a yürümeye başlamıştı bile. Polis arabasından inip tüfekle peşinden gittim. Küçük spor arabanın direksiyonunda haki ceketli iriyarı bir adam vardı. Karayolu devriyesi tarafından durdurulduktan sonra, suratındaki ifadeye bakılırsa, karşısında Bennacio ile beni görmeyi beklemiyordu.

“Neler oluyor?” dedi.

“Panik yapma,” dedi Bennacio. Yaklaşmamı işaret etti. Yanına gelir gelmez elimdeki tüfeği alıp adamın burnuna doğrulttu.

“Belli ki paniklemem gerekiyormuş!” diye bağırdı adam, içgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırırken.

“Lütfen arabadan in,” dedi Bennacio.

“Elbette. Nasıl istersen. Lütfen, ateş etme.”

İri cüssesini arabadan çıkarmakta biraz güçlük çekti. Eminim bu kadar gergin olmak koordinasyonunu bozmuştu.

“Bunu zahmetlerinin karşılığı olarak kabul et,” dedi Bennacio, çeki adamın eline tutuştururken. “Makul miktarı yazacağına inanıyorum. Haydi, Kropp,” dedi tüfeği bana geri fırlatırken. Havada yakalayıp istemeyerek de olsa iri cüsseli adama doğrulttum. Adam neye bakacağına şaşırmıştı: Jaguar’ın direksiyonuna geçen Bennacio’ya mı pompalı tüfeği tutan bana mı yoksa titreyen elinde tuttuğu boş çeke mi? Yolcu tarafına geçerken ona yardımcı olmak için, “Anahtarları



kontağın üzerinde bıraktık,” deyip polis arabasını işaret ettim. “Ama bizi takip etmek o kadar iyi bir fikir olmayacaktır.”

Arabaya bindikten sonra daha ben emniyet kemerimi takamadan Bennacio gazı kökledi.

“İnsanlara çok kolay güveniyorsun, Bennacio,” dedim birkaç kilometre sonra, adamın bizi polis arabasıyla takip etmeyeceği garantiydi. “Çeke bir milyon dolar yazmayacağını nereden biliyorsun?”

“İnsanların çoğu dürüştür, Kropp. Çoğu iyidir ve kendilerine seçenek sunulduğunda doğru olanı seçerler. Buna inanmasaydık, şövalye olmanın ne anlamı kalırdı?”

Uzanıp yanımdaki pompalı tüfeği aldı ve camdan dışarı attı.



25

Pennsylvania'yı geçip Massachusetts'e, oradan 95 numaralı eyalet yolu ile New England kıyılarını takip ederek New Hampshire'a geldik. Eyalet sınırını geçtikten sonra artık Maine'deydik. Sadece tuvalet ihtiyacımızı gidermek ve benzin almak için –Jaguar su gibi benzin tüketiyordu–, bir kere de McDonald's'ta satılan ıstakozlu sandvilerden almak için durduk. McDonald's'ın ıstakozlu sandviç sattığını hiç bilmiyordum. Arkamızda düzinelerce polis –ya da daha fazla KA– grecekmişiz kaygısıyla sürekli arkama bakıyordum. Belki de Karanlığın Ajanları, bu kez hız yerine gücü tercih edip Harley'lerle gelirlerdi.

Kanada sınırına otuz beş kilometre kala 9 numaralı eyalet yolunda saatte yüz seksen beş kilometre hızla gidiyorduk.



Kuzeye giden yolun bomboş, güneye giden yolunsa tıklım tıklım olduğunu fark ettim.

“Bir terslik var,” dedim. “İnsanlar Kanada’dan kaçıyor.” Gerçi Kıyamet’in Kanada’da kopacağını hayal etmek çok zordu.

“Büyük ihtimalle hudut kapısını kapamışlardır.”

“Ne yapacağız?”

“Başka seçeneğimiz yok, sınırı geçmek zorundayız.”

Saatte yüz seksen kilometre hızla barikatları aşarken peşimize takılan atlı Kanada polislerini hayal etmeye çalıştım. Tam ben bunu hayal ederken, karanlıkta peşimize takılan ilk kırmızılı mavili ışıkları gördüm. Derken üç dört araba daha eklendi, siren seslerini duyabiliyordum. Bennacio hızlanarak karşılık verdi, ibre iki yüze geliyordu. “Sınır Kapalıdır” yazan bir tabelanın yanından süratle geçtik.

“Bak, bu hiç iyi değil, Bennacio,” dedim. “Jaguar’dan kurtulup sınırı yayan geçebileceğimiz bir yol bulmalıyız.” Ma-ine’de yarım düzine polis arabası tarafından kovalanırken bu o kadar da parlak bir fikir değildi.

Bennacio cevap vermedi. Otomatik tüfekli Ulusal Muhafızlar’ın durduğu sınır noktasına gelinceye kadar gazlamaya devam etti. İlk sıradaki askerler çoktan dizlerinin üzerine çöküp bize nişan almışlardı bile.

Fren pedalına asılınca, duramadan on beş metre kadar kaydık. “Arabadan in, Alfred. Ellerini onların görebileceği şekilde tut.”

Ellerim havada arabadan inerken biri megafona konuşmaya başladı. “ARABADAN DERHAL İN! ELLERİNİ GÖREBİLECEĞİMİZ ŞEKİLDE HAVAYA KALDIR!”



Arkamızdaki polis arabaları da durup kahverengi üniformalı bir düzine kadar adam açık kapılarının arkasında mevzilendi. Bennacio'nun bu durumdan nasıl kurtulacağını merak ediyordum.

“YÜZ ÜSTÜ YERE YAT VE ELLERİNİ BAŞININ ARKASINDA BİRLEŞTİR!”

Bennacio tamam der gibi başını salladı ve yan yana yere yattık. Amerika'nın bu tarafları oldukça soğuktu. Biri gelip tepemizde dikildi. Cilalanmış siyah ayakkabılarının üzerinde kendi yansımamı görebiliyordum.

“Merhaba. Şimdi size, bu gece Kanada’da ne işiniz olduğunu soracağım noktaya gelmiş bulunuyoruz,” dedi cilalı ayakkabıların sahibi.

“Ceketimin cebinde bir kart var,” dedi Bennacio. “Bir düşüncesizlik etmeden önce, kartta adı yazan kişiyle irtibata geçmenizi tavsiye ederim.”

Bay Cilalı Ayakkabı'nın kartı alıp almadığını göremedim ama yanımdan ayrıldıktan sonra uzunca bir süre geri gelmedi.

“Neler oluyor, Bennacio?” diye fısıldadım.

“Birinden iyilik istiyorum.”

“Üşüdüm,” dedim. Bennacio bir şey söylemedi.

Birileri beni yakamdan tutup ayağa kaldırdı. Mavi rüzgârlığı olan biri, cilalı ayakkabıların sahibi, kartı Bennacio'ya geri verdi. “Bugün şanslı gününüzdesiniz.”

“Şans değil,” diye cevap verdi Bennacio. “Zorunluluk.”

Jaguar'a bindik. Mavi rüzgârlıklı ve cilalı ayakkabılı adam sınır görevlisine el etti. Görevli şifreyi girerek sınır kapısını



açtı. Mavi rüzgârlıklı adam bir adım geri çekilip geçmemizi işaret etti.

“Bol şans!” dedi biz sınırdan geçip Kanada’ya ilerlerken. Bennacio, “Zorunluluk,” diye mırıldandı.



26

Daha önce Kanada'ya hiç gelmemiştim ama etraf karanlık olduğu ve Bennacio da iki şeritli yan yola girdiği için neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Arkamızdan atlı kovalıyormuş gibi hızla gecenin içinde yol alıyorduk. Halifax'ın deniz kenarında olduğunu biliyordum, belki de Bennacio'nun ayarladığı bir uçak bizi bekliyor olacaktı ama ya tüm uçuşlar iptal edildiyse o zaman ne yapacaktık? Uyumaya çalıştım ama kolaysa, saatte iki yüz kilometre hızla giden bir Jaguar'ın içinde hem de yabancı bir ülkede uyumayı deneyin.

Sabaha karşı saat üçte uzun bir köprüden geçtik ve Bennacio, Nova Scotia'ya geldiğimizi söyledi. Şu anda ayın karanlık yüzünde olduğumuzu söylese ona bile inanırdım. Ufukta soluk turuncu bir ışık belirene kadar sesimizi çıkarmadan yol almaya devam ettik. Önce güneş doğuyor sandım ama sonra saatin daha üç olduğunu hatırladım.



“Çok geç kalmış olabiliriz,” dedi Bennacio.

Hızımız yüz otuz kilometreye düştü ve büyükçe bir ateşe yaklaştık. Özel bir havaalanına gelmiştik ve pistte bir şeyler yanıyordu.

Doğrudan havaalanına giden yola saptık. Yolun sonunda üç adam, haki bir pikabın yanında dikiliyordu. Bennacio'yla ilk karşılaşmamızda üzerinde gördüğüm kahverengi cüppe-lerden giymişlerdi.

“Senin son şövalye olduğunu sanıyordum,” dedim.

“Öyleyim,” dedi. “Ama sana kılıcın birçok dostu olduğunu söylediğimi de hatırlıyorum, Alfred.”

Bennacio arabayı durdurdu, indik. Hafif ama dondurucu bir yağmur yağıyordu. Okyanusun sesini duyuyor, tuzlu suyunu dilimde hissediyordum. Bennacio farları açık bırakmıştı, arabanın önünde bir araya geldik. Minik yağmur damlaları ışıkla dans ederken hava aydınlanıyordu.

Adamlardan biri Bennacio'ya yaklaştı. Yanak yanağa öpüştiler; adam onu kucakladıktan sonra dönüp bana baktı.

“Cabiri, bu Kropp,” dedi Bennacio.

“Dost mu?” diye sordu Cabiri, beni süzerek.

“Hem Dost hem de Kullanan.”

Cabiri, “Öyleyse, benim de dostumdur,” diyerek beni de yanağımdan öpüp kucakladı.

Bennacio'ya döndü. “Gördüğün gibi küçük bir sorunuz var.” Başıyla, yanan enkazı işaret etti. “Yayan geldiler, haliyle hazırlıksız yakalandık. Hava saldırısı bekliyorduk. Bunu kullandılar.”



Arkasındaki adamlardan birini işaret etti. Bazukaya benzeyen bir şey taşıyordu ama bunun alt tarafı bir roket atar olduğunu fark ettim.

“Derieux?”

“Uçağın içindeydi, Lord Bennacio.”

Bennacio gözlerini kapadı. Kahverengi cüppeli iki adamın bana baktıklarını görünce gözlerimi kaçırdım.

“*Diabli!*” diye mırıldandı Bennacio. “Kaçtılar mı?”

Cabiri sinsi sinsi sırıttı. Başını, yanmaya devam eden uçak enkazına çevirdi. “Gel de göstereyim sana.”

Düşen yağmur damlalarının tısladığı uçak enkazının yanından geçerken hâlâ dumanlar yükseliyordu. Pistin diğer tarafına vardığımızda, yerde siyah cüppeli üç ceset vardı. Boş gözlerle yağan yağmura bakıyorlardı. Bennacio kapüşonlarını geriye atıp hepsinin suratına tek tek baktı. Ortada yatan iri-yarı adamı işaret etti. Burnu dümdüzdü ve gözlerinin olması gereken yerde incecik birer çizgi vardı.

“Bu Kaczmarczyk,” dedi. “Diğer ikisini tanımıyorum.”

Cabiri başını çevirip tükürdü. “Kaczmarczyk’in ayarttığı yerel balıkçılar olduğunu sanıyorum.”

“Olabilir.” Bennacio dönüp yanan uçağa baktı. Alevlerin ışığı gri gözlerinde dans ediyordu.

“Burada kalamayız, Bennacio,” dedi Cabiri. “Kaczmarczyk’ten haber alamayınca daha fazlası gelecektir. Dördümüzün üstesinden gelebileceğinden çok daha fazlası hem de.” Aslında toplam beş kişiydik ama sanırım Cabiri beni saymamıştı. “Gelin, evim buradan çok uzakta değil. Siz dinlenirken, ne yapacağımıza karar veririz.”



“Pilotumuz Derieux öldü,” dedi Bennacio. “Başka bir uçak bulsak bile onu uçuracak pilotumuz yok.”

Cabiri büyük elini Bennacio’nun omzuna koydu. “Gel, Lord Bennacio,” dedi nazikçe. Gözlerine yaşlar dolmuştu ama sesi neşeli çıkıyordu. “Sıcak bir yemek ve sıcak bir yataktan sonra, sabah her şeyi çok daha sakın kafayla değerlendiririz.”

Diğer iki adama baktı. “Ve seni görmeyi çok isteyen biri var.”



27

Cesetleri orada bıraktık. Bennacio tanımadığı adamların yüzünü kapadı ama Kaczmarczyk'in suratını açıkta bıraktı. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama sembolik bir anlamı olduğunu tahmin ediyordum.

Pikaba bindik. Jaguarı orada, yolun ortasında bırakmıştık ama kimse bir şey demedi.

Bennacio, ben ve bazukalı adam arkaya, Cabiri ve Milo isimli diğer adam öne geçtiler. Jules'un meyankökünü andıran komik bir kokusu ve aşağı doğru kıvrılan uzun bir burnu, Milo'nun ise atkuyruğu bağladığı uzun sarı saçları ve tıpkı Windimar'ın kiler gibi bakan mavi gözleri vardı. Windimar'ı düşünmek, benim Windimar olmadığım acı gerçeğini hatırlattı; ben Alfred Kropp'tum ve bazuka taşıyan bu savaşçıların yanında olmayı hiç hak etmiyordum.



Bir süre hiç ses çıkarmadan gittikten sonra Cabiri, “Hariciler, Mogart’ın Játiva’daki sığınağına dün saldırdılar. Tabii ki hiçbir şey bulamamışlar,” dedi.

“Mogart şu anda nerede?” diye sordu Bennacio.

Cabiri başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Kulağımıza herhangi bir bilgi gelmedi, Lord Bennacio.”

Bennacio’ya tavırları, sanki onun yanında bulunmak bile büyük bir onurmuş gibi oldukça nazik ve saygılıydı. Bütün bunların benim yüzümden olduğunu bilseydi eminim Jules’a elindeki bazukayla işimi bitirmesini buyururdu.

“Ve artık Atlas Okyanusu’nu geçmemizin hiçbir yolu yok,” diye devam etti Bennacio.

“Sınırları da kapadılar ama siz yine de geçmeyi başardınız. Umutsuzluğa kapılmayın, Lord Bennacio. Onlardan tiksindiğinizi biliyorum ama başka bir seçenek göremiyorum. Elimizdekilerle yetinmek zorundayız.”

Bennacio iç geçirdi. “Bunu düşüneneğim.”

Bennacio’nun kimlerden tiksindiğini merak ettim.

“Hariciler kim?” diye sordum. “BAPASIFÖ mü?”

“BAPASIFÖ!” dedi Cabiri, hor gören bir sesle. Tükürür gibi bir ses çıkardı.

“BAPASIFÖ nedir bu arada?” diye sordum. “Aklıma ‘Başkasının Parasını Sıfırlama Örgütü’nden daha iyisi gelmiyor.”

“Ha ha!” diye güldü Cabiri. “Zeki birini bulmuşsun, Lord Bennacio.”

Yarım saatlik yolculuk boyunca kimse bir daha ağzını açmadı. Cape Cod tarzı evlerin dar ve çarpık sokaklarda sıralandığı küçük bir köye geldik. Burası Halifax olabilirdi de



olmayabilirdi de; Halifax'ın ne kadar büyük bir yer olduğunu ya da havaalanına mesafesini bilmiyordum.

Mavi boyalı, beyaz panjurlu bir eve girdik. Şöminede çıtır çıtır bir ateş yanıyordu ve masanın üzerinde gaz lambaları vardı, neden elektrik kullanmadıklarını merak ettim. Belki de kılıcın hizmetkârları çok kısıtlı bir bütçeyle iş görmeye çalışıyorlardı. Oysa Bennacio yoldaki adama Samson Sanayi'ye ait boş bir çek vermişti. Belki de şövalyelerin hesabı sınırsızken dostlarınıninki pek öyle değildi. Belki de yaşam tarzı tercihleri böyleydi, tıpkı televizyonda gördüğünüz yeniden canlandırma sanatçıları gibi.

“Burada güvendeyiz, Lord Bennacio,” dedi Cabiri. “En azından birkaç saatliğine. Jules, Lord Bennacio için yiyecek bir şeyler getir.” Ama Jules’a, benim için yiyecek bir şeyler getirmesini söylememişti. “Milo, hanımefendiye Lord Bennacio’nun geldiğini haber ver.” Bennacio’ya gülümsedi. “Kendisi biraz endişelenmişti.”

Bennacio cevap vermedi. Şömineye en yakın koltuğa oturdu ve parmaklarını gözkapaklarının üzerine bastırdı. Bense ne yapacağımı bilmiyordum; Bennacio’nun yanındaki bir tabureye otururken, keşke kuru çoraplarım olsaydı diyordum. Ayaklarımın altı kaşınmaya başlamıştı. Ayakkabılarımı çıkarmanın saygısızlık olup olmayacağını merak ettim.

Cabiri kahverengi cüppesini çıkardı. Altına kareli gömlek ve kot pantolon giymişti. Kısa kesilmiş kıvrırcık saçlarıyla bir fino köpeğini andırıyordu. Brawny markasının logosundaki adama benziyordu.



Jules'un getirdiği tepside füme somon, peynir, bir salkım üzüm ve ince krakerlerin üzerine sürülmüş, havyar olduğunu tahmin ettiğim yağlı, siyah, küçük toplar vardı. Hayatımda hiç havyar yememiştım ama boş karnına yeni şeyler denemek istemiyordum. O yüzden kendime biraz somon ve peynir aldım. Üzümler çok güzeldi, sert olmasına rağmen dişlerimi geçirdiğimde suları ağzıma fışkırıyordu. Jules tekrar gözden kayboldu. Geri geldiğinde bir şişe şarap ve bardak da getirmişti. Bütün paralarını havyara ve pahalı Fransız şarabına yatırmaları elektrikleri olabilirmiş, diye düşündüm. Cabiri benim gibi iri ve iştahına düşkün bir adamdı, aramızda duran tepsi kısa sürede boşaldı.

“Onları aramalısınız,” dedi Cabiri, Bennacio’ya.

“Düşüncesi bile midemi bulandırıyor,” dedi Bennacio.

Ardından odaya bir kız girdi. Cabiri ve Jules kalkınca ben de kalktım. Kucağımdaki bütün kırıntılar bir anda halının üzerine saçıldı. Uzun boyluydu, neredeyse bir seksen vardı. Ayakları çıplaktı ve yere kadar uzanan, kolsuz, yeşil bir elbise giymişti. Kumral saçlarını arkadan toplamıştı ve solgun cildi şömine ateşinde parlıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı.

Doğruca, geldiğini görünce ayağa kalkan Bennacio’nun yanına gitti, elini tutup öptükten sonra yanağına bastırdı. “Lordum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Bennacio boştaki eliyle kızın diğer yanağına dokundu, “Natalia, burada olmaman gerekirdi.”

“Sizin de Lordum,” dedi kız.



Bennacio sırtını kısmen ateşe döndüğünden suratı gölgede kalmıştı. “Başka seçeneğim yoktu,” derkenki ifadesini göremedim. Ama Knoxville’de, “Kıyamet tepemizde,” derken de aynı ses tonunu kullanmıştı.

Bana dönüp, “Bu, Alfred Kropp,” dedi.

“Kropp’un kim olduğunu biliyorum,” dedi Natalia ama bana bakmadı bile. Sesinin çok net bir tonu vardı, uzaktan gelen çan seslerine benziyordu. Ne kadar yumuşak konuşursa konuşsun, odanın diğer ucundan onu duyabilirdiniz.

“Hayatımı kurtardı,” diye ekledi Bennacio. Nedenini tam olarak bilmiyordum. Belki benden hoşlanmasını sağlamak için. Bunun hiç de kolay olmayacağını görebiliyordum.

“Feda etmek zorunda kalabileceğin hayatını,” dedi kız, Bennacio’ya.

“Tutmam gereken bir söz var.”

Şarap kadehinin üzerinde dans eden ışığı izleyen Cabiri’ye, bir asker gibi kapıda nöbet tutan Milo’ya baktım. Jules’a ne olduğunu bilmiyordum. Bennacio ve Natalia, odada sadece ikisi varmış gibi konuşuyorlardı. Bu durumdan biraz rahatsız olmuştum.

“Söz mü?” dedi Natalia. “Hayır, söz vermiş falan değilsiniz, Lordum. Bir başkasının, bir efsanenin verdiği söz. Kemikleri toza dönüşmüş birinin bin yıl önce verdiği bir söz. Yaşayanların yerine ölülerin sözünü ciddiye alıyorsunuz.”

“Ben Tarikat’ın saflığına inanıyorum.”

“Kıymetli tarikatınız sona erdi, Lordum. Şövalyeler öldü.”

“Bir tanesi hariç.”

“Yakında siz de öleceksiniz ve ben bir başıma kalacağım.”



“Bu yüzden mi geldin?” diye sordu Bennacio. “Bana bu şekilde eziyet etmek için mi? Hiçbir insan evladı için sözüm-den geri dönemem, her kim olursa olsun. Bir kişi için bütün dünyayı boş veremem.”

“Bir kişinin hayrına olmayacaksa, dünyayı kurtarmaya değmez,” dedi kız.

Bennacio kızın yanağını okşadı. “Seni her şeyden çok seviyorum. Acı çekeceğini görmektense ölmeyi yeğlerim. Ama benden ne istediğinin farkında değilsin, Natalia. Cennete sırtımı dönemem. Aşk için bile olsa kendimi lanetleyemem.”

“Asıl anlamayan sizsiniz,” dedi kız. Omuzları çöktü, daha fazla mücadele edemedi. Kız ona yaslanınca Bennacio ona sarıldı. Kız ise başını adamın omzuna koyup ağlamaya başladı. Bennacio adını kulağına fısıldarken bana bakıyordu. Göz göze geldiğimiz anda gözlerimi kaçırdım. O gözlere bakmaya dayanamazdım.



28



“Vakit geçiyor,” dedi Cabiri. “Bir karar vermelisin, Bennacio. Hem uçağı hem de pilotu kaybettik. Sınırı geçmek için Hariciler’i kullanmaktan imtina etme. Onları hemen *çağır*malısın.”

Bennacio cevap veremeden, “Biri geldi,” dedi Milo.

Yanındaki cam içeri doğru kırıldı. Bir şey yere düştü ve yuvarlanarak Cabiri’nin bacağına çarptıktan sonra nihayet durdu.

Jules’un kafasıydı bu.

“Işıklar!” diye bağırdı Cabiri. Milo ile birlikte koşturup gaz lambalarını söndürmeye başladılar. Bennacio, Natalia’yı bana doğru ittikten sonra şöminenin yanındaki kovayı alıp yanan odunların üzerine su döktü. Öfkeli bir tıslamayla birlikte beyaz bir duman yükseldi.

“Koridordan devam et, Alfred,” dedi Bennacio. “Soldaki son kapı. Acele et!”



Natalia'yı tuttuğum gibi koridor boyunca sürüklemeye başladım. Zifiri karanlığın içinde benden kurtulmaya çalışması işimi daha da zorlaştırıyordu. Uzun boyluydu ve ince yapısına göre oldukça kuvvetliydi. Arkamızdaki kavganın seslerini duyabiliyordum; kırılan camlar, yere vuran ayaklar ve parçalanan mobilyalar.

Koridorun sonuna gelince odayı bulur bulmaz Natalia'yi içeri sokup arkamızdan kapıyı kapadım. Şimdi ne yapmamız gerekiyordu? Dolaba mı saklanacaktık? Yoksa yatağın altına mı girecektik? Tepemizden sağır edici bir helikopter sesinin ardından silah sesleri ve adamların bağırışmaları duyuldu.

Bileğini bıraktım. "Belki de biz..." diye lafa başladıysam da devamını getirmeme izin vermedi. Karanlığın içinde kasıklarımın bir diz darbesi yedim ve yere yığılıp top gibi büzüldüm. Böyle bir darbe aldığınızda yerde kıvrılıp acının geçmesini beklemekten başka bir şey yapamazsınız.

"Bu, kılıcı aldığın ve onu ölüme mahkûm ettiğin için," diye tısladı. Gözyaşlarımın arasından kapının açıldığını ve silüetinin yarı karanlık koridora çıktığını gördüm. Elinde iki kenarı keskin bir hançer vardı. Sonra da gözden kayboldu, geriye sadece ben ve kasıklarımıdaki acı kaldık.

Yatağın kenarına tutunup kendimi yukarı çektim. Ben yatağın ayağının yanında sallanıp, kasıklarımıdaki zonklama da kalp atışlarımla aynı tempoyu tutturmuşken, bir el fenerinden çıkan ışık huzmesi karanlığı bıçak gibi yardı. Hiç düşünmeden adamın üzerine atıldım; omzumu düşürüp göğsüne vurarak herifi koridora çıkardım. Ona çarptığım anda el fenerini düşürdü. Ben iki elimle karnını yumruklarken, o



da sağ bileğimi kavrayıp sırtıma doğru bük-tü. Beni çevirip yere sermişti; dizini sırtıma dayarken kolumu öyle bir bük-müştü ki parmaklarım neredeyse boynuma değecekti. Kolumu omzumdan çıkarmak üzereydi. Sonra kulağımda soğuk bir baskı hissettim.

Bir anda her şey sessizliğe gömüldü. Beni yerde tutan adamın hızlı hızlı nefes alıp vermesi ve dışarıdaki helikopterin pervanesinden çıkan gürültü dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Derken Bennacio'nun sesini duydum: "Hayır! O bizimle!"

Adam üzerimden kalkıp fenerini aldı. Beni sırtüstü çevirip ışığı gözlerime doğru tuttu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Alfred Kropp!"

"Alfred Kropp! Hey, kusura bakma ama beni gafil avladın."

Karanlıkta uzanan bir el beni tutup ayağa kaldırdı. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum ayrıca sakız çiğniyordu. Bennacio elindeki gaz lambasıyla yanımıza geldi.

El fenerli adam elimi tutup iki kere sıktı. Dockers marka pantolonu ve mavi rüzgârlığının altında da polo gömleği vardı. Yaşı yirmi beş ya da otuzdan fazla olamazdı. Uzun saçlarını jöleyle geriye doğru yatırmıştı.

"Mike Arnold," dedi. "Merhabalar." Bennacio'ya döndü. "Tam zamanında, Benny. Bana daha sonra da teşekkür edebilirsiniz. Şimdi burayı hemen terk etmeliyiz. Daha fazlası gelecektir."

Bizi koridordan geçirip büyük salona götürdü. Cabiri şö-minenin yanında duruyordu, ayağının dibinde de siyah cüppeli iki ceset vardı. Siyah cüppeli bir başkası da mutfakta, yerde



yüzükoyun yatıyordu. Başının hemen altında bir kan gölü oluşmuştu. Natalia elinde parlayan hançeriyle derin derin soluyarak yerde yatan adamın başında dikiliyordu.

“Milo mu?” diye sordu Bennacio, cesedi yavaşça sallayıp kanepeyi işaret eden Cabiri'ye. Milo'ya bakmak istemiyordum ama baktım ve baktığıma pişman oldum.

“Herkes burada mı?” diye sordu Mike Arnold. “Yoklama tamam mı? Harika. Şahane. Hemen çıkalım, ortalığı temizlemesi için birilerini yollarız.”

“Bizi nasıl buldun?” diye sordu Bennacio.

“Şimdi zamanı değil. Ne kadar eşyanız varsa alın da gidelim buradan.” Mike gidip ön kapıyı açtı. Sokağın ortasında duran helikopter eve doğru soğuk hava üflüyordu.

Cabiri, Bennacio'ya yaklaştı, Mike'in onu duymasını istemiyor gibiydi. “Gelin, Lord Bennacio. Çoktan bizim yerimize karar verildi. Talihin bizden yana dönmesinde bir hayır vardır.”

“Ah evet, talihin dönüyorsa bir hayır vardır,” dedi Mike, sakızını patlatarak. Bense Mike'ın kim olduğunu merak ediyordum.



29

Dokuz kişilik askeri helikopterin içine doluştuk. Bennacio ve Natalia'yla birlikte arka koltuğa oturdum. Kıçımın yarısı dışarıda kalmıştı. Helikopter yükselip sola doğru ani bir manevra yaptığı sırada midemdeki ekşimiş peynirin ağzıma geldiğini hissettim. Natalia'nın ayakları hâlâ çıplaktı ve açık kabindeki soğuk hava yüzünden donduğunu düşünüyordum. Cabiri ve Mike Arnold karşımızda oturuyorlardı. Mike, bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle bana bakıyordu, çiğnediği sakız yüzünden kocaman beyaz dişlerini görmemek imkânsızdı.

Öne doğru eğilip suratıma bağırdı: "Demek sen Alfred Kropp'sun, öyle mi? Kılıcı o şekilde alman ne büyük aptallık. Çağımızın Pandora'sı oldun! Okulda Yunan mitolojisi gördün mü hiç? Pandora'nın kutusu falan? Eminim şu anda 'Vay canına, ben ne yaptım böyle?' diye düşünüyorsundur." Güldü,



sakızla *cak-cak* sesler çıkarmaya devam ediyordu. Sakıza garezi varmış gibi çiğniyordu.

Natalia'ya döndü. “Sanırım tanışmadık. Mike Arnold, n’aber?”

Natalia ona ters ters bakmakla yetindi. Ama bu bakışlar Mike’i korkutmadı. Kıza göz kırıp Bennacio’ya döndü.

“Her neyse, sizi nasıl bulduğumu sormuştun. Tabii ki sınırı nerede ve ne zaman geçtiğini biliyorduk. Sonra, bir iki saat önce Kaczmarczyk’e çektiğiniz küçük numara hakkında bir istihbarat aldık ve elbette Cabiri’nin yanında saklanacağını anlamak için beyin cerrahı olmaya gerek yoktu.”

“Yani, gelişiniz tesadüf değildi,” dedi Bennacio.

“Süvari birlikleri gibi, değil mi?”

“Bizi nereye götürüyorsun?” diye sordu Bennacio.

“Seni okyanusun üzerinden geçiriyoruz, Benny. Bir gelişme oldu.”

“Nasıl bir gelişme?”

Mike bana bakarak Bennacio’ya, “Bu gizli bilgi,” dedi.

“Mogart sizinle irtibata geçti,” dedi. Bu bir soru değildi.

“Bu çok gizli, Benny. Çok Giz-li.” Bana doğru anlamsız bir şekilde gülümsedi.

“Siz kılıcı almak için teklifte bulundunuz ve o da kabul etti.”

“Bir iletişim sorunumuz olduğunu düşünmeye başlayacağım,” diye bağırdı Mike, motorun sesi yüzünden kendini duyurabilmek için. “Bu küçük mesele artık bizim yetki alanımıza giriyor ve sana daha fazlasını söyleme yetkim yok!”



Cabiri başını çevirip tükürür gibi yaptı. Bunu yaptığını bir kere daha görmüştüm. Mike Arnold'a döndüğümde bir BAPASIFÖ ajanına baktığım kafama dank etti.

Yirmi dakikalık bir uçuştan sonra helikopter geniş bir daire çizerek alçalmaya başladı. Mike saatine bakıp mavi rüzgârlığının cebinden bir tabanca çıkardı ve kucağına koydu. O an silahına baktığımı fark etti.

“Dokuz milimetrelik Glock. Tutmak ister misin?” diye sordu. Başımı iki yana salladım. Gülümseyip sakızını çiğnemeye devam etti. Mike Arnold, Bennacio'nun, ateşli silahların barbarca olduğu kanısını paylaşmıyordu anlaşılan. Mike Arnold'ın silahları fazlaca sevdiğini anlamıştım.

Biz yere inerken sabah güneşi de gökyüzünü kaplayan bulutların arasında belirdi. Hava kar yağacak kadar soğuktu ve rüzgâr hızını artırıyordu. Şimdi de başka bir havaalanına gelmiştik. Yaklaşık yüz metre kadar ileride, pistin üzerinde askeri tip bir kargo uçağı vardı. Büyük kapıları karanlık boşluğa doğru bir ağız gibi açılmıştı.

Cabiri ile Mike'ın ardından helikopterden indim ama Bennacio Natalia'yla birlikte içeride kalmıştı. Sanki bir şeyler tartışıyorlardı, Natalia'nın gözleri dolmuştu. Bennacio ayağa kalkınca, Natalia onun kolunu tuttu. Gitmesini istemediği ortadaydı. Bennacio başını iki yana sallayıp onu yanağından öptükten sonra, helikopterin dönen pervanelerinin altında bize katıldı.

“Her şey hazır mı?” diye sordu Mike. “Harika!” Kargo uçağına doğru yürümeye başladı ama kimse peşinden gitmedi. Bennacio, Cabiri'ye döndü.



“Ben de sizinle geliyorum!” diye bağırdı Cabiri.

“Hayır. Sen Natalia’yla kalmalısın. Ben yaşadığım sürece onun hayatı tehlikede olacak. Onu koru, Cabiri!”

Bana döndü. “Artık seninle vedalaşmam gerekiyor, Kropp. Kendisi bir şövalye olmasa da kılıcın dostudur. Eve dönmek istersen sana yardımcı olacaktır.”

Ağzının ve gri gözlerinin kenarlarında derin gölgeler vardı. Gözüme çok yaşlı ve yorgun görünmüştü. “Önümdeki yol çok karanlık ve beni nereye götüreceğini sadece Tanrı biliyor. Benim için dua et, Alfred. Hoşça kal.”

Omzumu sıktı, dönüp kargo uçağının yanında bekleyen Mike’a doğru yürümeye başladı. Bennacio uçağın yanına gidene kadar arkasından baktım, sonra bağırarak koşmaya başladım. “Bennacio! Bennacio! Bekle! Beni bekle, Bennacio!”

“Bennacio!” Açılan rampanın önünde durup soluklanmaya çalıştım. Benim için çok zor bir koşu olmuştu; çok iriydim ve böyle koşmaya hiç alışık değildim, ayrıca kasıklarımın diz yiyeli çok olmamıştı. “Beni de götür.”

“Benden ne istediğini bilmiyorsun,” dedi Bennacio.

“Yardım edebilirim. Yapabilirim...” Ama ne yapabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Yaverin, uçağın ya da adı her neyse o olurum. Lütfen beni burada bırakma, Bennacio. Yaptıklarımı telafi etmem için bana bir şans vermek zorundasın.”

Bir Buda heykeli gibi sırttan Mike’a baktı. Sonra da usulca, “Peki, ne yaptın ki, Alfred?” diye sordu.

“Kılıcı aldım,” dedim kekeleyerek. Yine katı bir baba gibiydi, bense eli kurabiye kavanozunun içindeyken suçüstü



yakalanan küçük bir çocuktum. “Benim yüzümden Farrell dayım ve Bay Samson’la diğer şövalyeler, demin de Jules ve Milo öldü. Koruyucu ailenin yanıma verilmek istemediğim için daha kimlerin öleceğini Tanrı bilir. O yüzden şimdi geri dönemem, Bennacio, anlamıyor musun? Geri dönemem.”

“Olabilir,” dedi Mike Arnold. “Ama bizimle gelemezsin. Geçiş iznin yok ve buna izin verme yetkim yok.”

Onu duymazdan geldim. “Bana borçlusun,” dedim Bennacio’ya. “Hayatını kurtardım ve bana borçlusun.”

“Ben de seninkini kurtardım,” diye hatırlattı Bennacio.

“Bak, Bay Samson olup bitenleri bana haber vermen için yolladı seni,” dedim. “Sence neden böyle bir şey yapsın? İyi bir nedeni olmalı. Henüz bilmiyorum ama önemli olduğunu düşünmüş olacak ki bütün işini gücünü bırakıp yanıma geldin. Burada olsa gelmemi sorun etmeyeceğini sen de iyi biliyorsun, Bennacio.”

Hiçbir şey söylemedi. Dönüp rampadan çıkmaya başladı.

“Tanrım, ne talihsizlik, Al,” dedi Mike. “Ama buraya kadar gelebildiğin için kendini şanslı saymalısın.”

Bir düğmeye bastı ve rampa kalkmaya başladı. Omzumun üzerinden bir yere bakakaldı ve aniden, “Harika! Misafirlerimiz var!” dedi.

Uzanıp beni bileğimden tuttuğu gibi kargo bölmesine fırlattı. Dönüp baktığımda gökyüzünde bize doğru hızla yaklaşan üç siyah cisim gördüm, ya helikopter ya da alçaktan uçan uçaklardı. Mike beni kenara itip uçağın ön kısmına koşarken telsizine, “Burası Anne Kaz, yumurtalarımızı bıraktık ama şu anda yuvaya doğru yaklaşan üç yavru ejderha var. Tekrar



ediyorum, hâlâ yuvanın içindeyiz! Derhal hava desteği talep ediyoruz!” diye bağırdı. Uçağın kokpitine daldı. Uçak harekete geçerken, rampa yukarı kalkmaya devam ediyordu. Dengemi kaybettim, Bennacio olmasa yere düşecektim. Siyah cisimler yaklaşırken ikimiz de kapı aralığından onlara bakıyorduk; bizi buraya getiren taarruz helikopterine benziyorlardı. Diğer tarafa baktığımda bizimkinin yükseldiğini gördüm. Mike’ın tabiriyle yavru ejderhalardan biri gruptan ayrılıp onun peşine düştü.

Rampa kapanınca başka bir şey göremez olduk. Bennacio uzanıp kilit sistemini devreye soktu. “O zaman geliyorsun, Alfred.” Uçak kalkışa geçerken gövdeye sabitlenmiş küçük bir bankın üzerine oturduk.

“Emniyet kemeri yok!” Motorların sesini bastırmak için bağıırıyordum. Beni duymazdan gelip arkamızdaki küçük pencerenin plastik gölgeliğini kaldırdı. Başını eğip dışarı baktıysa da bir şey göremediği için homurdandı.

Havalandığımız anda sağa doğru keskin bir dönüş yaptık. Bennacio önüne dönmüştü ve gözleri kapalıydı. Belki onun da benimki gibi uçuş korkusu vardı. Camdan dışarı baktığımda kovalamaca halindeki iki helikopteri gördüm. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki hangisinin bizimki, hangisinin onlarınki olduğunu anlayamıyordum. Arkadan takip edenden parlak ışıklar çıkmaya başladı. Öndeki ise açılan ateşten kaçınmak için yükseliyor, alçalıyor, sağa ve sola manevralar yapıyordu. Onlar altımızda birer nokta haline gelinceye kadar yükselmeye devam ettik. Sonra dev bir ateş topu ve yükselen siyah dumanı gördüm. Diğer iki ejderha yavrusunun nerede olduğunu,



uçağımızın zırhlı olup olmadığını, değilse bile mutlaka bir şeyler olup olmadığını merak ettim.

Bennacio'ya baktığımda gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Başımı tekrar cama çevirdiğimde bu sefer birkaç bin fit altımızdaki savaş uçaklarını fark ettim; F-16 ya da onların Kanada muadili. Uçaklar, helikopterlerin peşindeydi. Üçüncü helikopteri göremiyordum, belki de demin havaya uçan Cabiri ve Natalia'nın helikopteri değil de oydu. En azından öyle umuyordum. Gördüklerimi anlatmak için tekrar Bennacio'ya baktım ama çoktan uyumuştı.





30

Bennacio'yla kargo bölümünde yalnızdık. Gözleri hâlâ kapalıydı. Benim bilmediğim bir şeyler biliyor olmalı, diye geçirdim aklımdan. Bana kalsa çok endişelenirdim. Cabiri ve Natalia hayatta mıydı? Başarabilmişler miydi? Kucağında birleştirdiği ince parmaklarına baktım. Nikâh yüzüğü yoktu ama bu evli olmadığı anlamına gelmezdi. Yine de Natalia onun için çok gençti. Bu eski kafalı tiplerin kendilerine çok genç eşler seçtiği izlenimine kapılmıştım ama diğer bütün izlenimlerim gibi bu da birinci elden ve güvenilir bir izlenim değildi. Bennacio şövalyeydi ve geleneklere çok bağlıydı, belki de anlaşmalı bir evlilikti. Ama Natalia'nın onu çok sevdiği belli oluyordu. Öyle olmasa kasıklarımı tekmelemezdi.

Başımı uçağın sert gövdesine yasladım. Motorların gürültüsü ve Bennacio'nun horultusuyla kısa sürede uyuyakaldım.



Rüyamda aynı cüruf tepesindeki platoda, bir porsukağacının altında olduğumu gördüm. Başımı, beyazlar giymiş kadının kucağına koymuştum. Alnımı okşarken, hafif bir esinti koyu saçlarının uçlarını havalandırıyordu. Bir şarkı mırıldanıyordu ama sözlerini seçemiyordum; belki de başka bir dildeydi. Nerede olduğumu sormak için şarkısını yarıda kestim.

Bilmiyor musun? diye sordu. *Daha önce buraya gelmedin mi?*

“Sadece bir kere ama o zaman da buranın neresi olduğunu bilmiyordum?”

Neresi olduğunu düşünüyorsun, Alfred?

“Cennet mi?”

Sanki çok şirin bir şey söylemişim gibi güldü.

Peki, ben neyim?

“Bir melek mi?”

Ben bekleyenim. Burası da bekleme yeri.

“Neyi bekliyorsun?”

Neyi beklediğimi biliyorsun.

Arthur hikâyelerindeki Gölün Hanımı olduğunu ve biz insanların Excalibur’la oyun oynamayı bırakıp ona geri vermemizi beklediğini tahmin ediyordum ama bu rüyanın hiçbir yerinde göl falan yoktu.

Başım onun kucağında, porsukağacına bakmaya devam ettim. Yaprakları hissedemediğim bir rüzgârla titriyordu ve o an tuhaf bir şey fark ettim: Ağacın yaprakları farklı renklerdeydi; kırmızı, siyah ve beyaz. Sonra da aslında dallardakilerin yaprak değil, her birinin gümüş iğnelerle ağaca tutturulmuş, çaresizce kanat çırpıp binlerce kelebek olduğunu gördüm.



Bu beni biraz korkutsa da onları özgür kılmak için iğneleri sökmeye başladığım sırada, beyazlı kadın elimi yavaşça indirdi.

Vakti değil.

“Neyin vakti değil?”

Saçları gibi koyu renkli gözlerinde kederli bir ifade vardı.

Her an ağlayacakmış gibi parlıyorlardı.

Efendi geldiğinde, onları serbest bırakacak.

“Efendi,” dedim. “Efendi de kim?”

Hatırlayan.

“Neyi hatırlayan?”

Unutulamı.

Tepemde çaresizce çırpınan kelebeklere bakarken sorunun bu olduğunu düşündüm: Her şeyi unutmak istiyordum. Unutmak istiyordum ama bir türlü unutamıyordum.

Eğilip serin dudaklarını alnıma değdirdi. Burnuma yasemin kokusu geldi.

Vakti gelince hatırlayacaksın.





31

Uyanıp boynumu ovdum. Şu askeri kargo uçakları o kadar konforlu değildi. Bennacio da uyanmış, camdan dışarı bakıyordu.

“Rüyada yine onu görüyordun, değil mi?” diye sordu.

“Yoksa o Gölün Hanımı mı?”

“Bilmiyorum. Şayet yalnızca sana görünüyorsa, oldukça önemli biri olmalı.”

“Hiç bitmesin dediğim rüyalardan biriydi. Sence annemin hayaleti olamaz, değil mi? Hatırlarsan annem ölmüştü.”

“Buna cevap veremem, Kropp.”

“Tek farkı annem o kadar güzel değildi, hatta gençken bile. Ayrıca rüyamdaki yerin cennet olduğunu da sanmıyorum. Cenneti cüruf yığınının tepesi olarak hayal etmezsin sonuçta. Şu anda neredeyiz?”

“Tahminimce varmamız gereken yere bir saatlik mesafedeyiz. Uzun zamandır uyuyorsun.”



“Nereye gidiyoruz?”

“Fransa’ya.”

“Daha önce hiç Fransa’ya gitmemiştim,” dedim. “Vizem ya da pasaportum falan da yok.”

“Önemli değil.”

“Mogart şu anda Fransa’da mı?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Anlaşılan Mogart, kılıcı BAPASIFÖ’ye satmaya karar vermiş. BAPASIFÖ’nün Fransa’da güvenli bir evi var, paranın gönderilmesiyle ilgili son talimatları orada bekleyeceğiz.”

“Bennacio, üzerime vazife değil ama bu uçak kimin? Ve şu Mike denen herif kimin nesi?”

“Çoktan anladığınızı sanıyordum, Kropp.”

Göğüs cebine uzandı, sınırdaki görevliye verdiği kartı çıkarıp bana uzattı. Kartın üzerinde Mike Arnold yazıyordu. İsmi hemen üzerinde BAPASIFÖ kısaltması, altında da 800’lü bir telefon numarası vardı.

“Bennacio, bana BAPASIFÖ’nün ne olduğunu söyleyecek misin?”

Gülümsedi. “Sen ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Bay Samson onların süper gizli bir casusluk birimi olduğunu söylemişti. Onlara güvenmiyorsun, değil mi?”

“Nihai silahın baştan çıkarıcılığı karşısında hiçbir hariciye güvenmiyorum.”

“Demek anlaşma böyle? Mogart, kılıcı BAPASIFÖ’ye satıyor.”

“Belki.”



“Bu konuda inanılamayacak kadar sakın görünüyorsun, Bennacio.”

“Ben bir inanç adamıyım, Alfred.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?”

“Her şeyin bir nedeni vardır.”

“Belki,” dedim. “Ama anlamıyorum.”

“Çoğu kişi sınava tabi tutulduğunu anlamaz.”

“Sanırım ben bu sınavdan kaldım.”

“Öyle mi dersin? Belki de kalmışsındır. Yine de gerçek sınavın henüz başlamamış olması da ihtimal dahilinde. Kim bilir? Halifax’te söylediklerin üzerine biraz kafa yordum. Gerçekten de Samson, başımıza gelenleri bilmenin önemli olduğunu düşünmüştü.”

“Belki de sadece neden olduğum felaketin boyutlarını bilmemi istiyordu.”

“Bizi hiç mi tanımadın, Kropp, buna nasıl inanırsın? Senin felaket dediğin bu şey, ne senin ne de benim suçum. Suçluluk ve pişmanlıkla kendini yiyip bitirme, Alfred. Hiçbir savaş, hiçbir başarı suçluluk ve pişmanlık içinde debelenerek kazanılmadı.”

Elime pat pat vurup ayağa kalktı. “İzninle, Bay Arnold’la biraz konuşmalıyım.”

Kokpite girip gözden kayboldu. Esneyerek küçük camdan dışarı baktığımda gökyüzü ve denizden başka bir şey göremedim. Ayrıca kanadımızın tepesindeki bir parıltı ilişti gözüme. Muhtemelen bir F-16 uçağıydı. Yine esnedim. Saatlerce uyumuş olmama rağmen hâlâ uykum vardı.



Bennacio gideli uzun zaman olmuştu. Geri döndüğünde gülümsüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Sadece, “Yaşıyor,” dedi ve yanıma oturdu.

“Bu harika,” dedim. “Bu arada özür dilemem lazım, Bennacio. Onu arkadaki odada tutmam gerekiyordu ama kasıklarım tekme attı.” Bunu anlatırken suratım kızardı. Ne kadar da başarılı bir uşaktım.

Elini boş ver der gibi salladı. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum.

“Kendisi eşin mi?” dedim.

“Kızım.”



“Ah.” Ne diyeceğimi bilemediğim için, “Güzelmış,” diye ekledim.

Cevap vermedi. Yine camdan dışarı bakıyordu. “Sanırım yaklaşıyoruz, Kropp. Mike’a kılıç hakkında hiçbir şey söyleme.”

“Çok şey bilmediğim için bu oldukça kolay olacak.”

“Bu görevde bizim yandaşımız olabilir ama kendisiyle tuhaf bir ilişkimiz vardır.”

“O nasıl oluyor?”

“Tahmin edebileceğin gibi, kötü adamlar kılıcın peşinde koştururken yalnız değillerdir. Sonuçta o nihai silah. Ona karşı koyabilecek hiçbir şey yok.”

“Ben de onu düşünüyordum,” dedim. “Bay Samson bana, başında kılıcın bulunduğu bir ordunun yenilmez olacağını söylemişti. Peki ya biri ona nükleer bomba atarsa ne olur?”

“İnsan elinden çıkma her şeye karşı dayanıklıdır,” dedi Bennacio. “Ne kadar korkunç olursa olsun. Tam olarak ne



olur, bilmiyorum, Alfred. Tek bildiğim kılıcın yenilmez ve yok edilemez olduğu.”

“Farrell dayım öldükten sonra bir rüya görmüştüm. Gerçi, rüyadan çok kâbustu.” Yüzü olmayan askerlerden oluşan orduyu ve siyah ata binmiş süvariye, kılıcı dumanlar tüten yere nasıl sapladığını, uçakların düşüp tankların havaya uçtuğunu, askerlerin çığlıklar içinde kılıcın kör edici ışığından nasıl kaçtıklarını anlattım.

Lafım bittikten sonra Bennacio uzun süre bana baktı.

“Ne kadar ilginç rüyalar görüyorsun, Alfred Kropp,” dedi. “Dua edelim de gelecekte haber vermiyor olsunlar.”





32

Fransa'ya indiğimizde, özel havaalanının yanında bizi bekleyen iki tane araç vardı. Arabaların yanında ise siyah takım elbiseli, güneş gözlüklü üç adam bizi bekliyordu. Uçağın merdivenlerinden inerken kafamı kaldırdığımda, tepemizden geçen iki F-16'yı gördüm.

“Yorulmuş olmalısınız,” dedi Mike. “Haydi. Gideceğimiz yer çok uzakta değil.”

Siyah arabalardan birinin arka kapısını açtı. Bennacio'ya baktım. Başını evet der gibi sallayınca bindim. O da yanıma oturdu. Siyah takım elbiseli adamlardan biri direksiyonun başına geçmişti. Mike ön taraftaki yolcu koltuğuna oturunca hareket ettik. Diğer iki adam bizi kendi arabalarıyla takip ediyorlardı.

Mike torpido gözünü açıp siyah bir şey çıkardı. Kumaş parçasına benziyordu.



“Al,” deyip bana döndü. “Bunu yapmak istemezdim ama gizli bir yere gidiyoruz. Anlarsın ya.”

Koltuğundan uzanıp, ben daha ellerimi kaldıramadan kumaş parçasını kafama geçirdi. Hiçbir şey göremiyordum. Çuvalı çıkarmaya çalışırken, kolumda bir el hissettim. Bennacio’ydu. *Her şey yoluna girecek*, der gibi koluma vurdu.

“Umarım açsınızdır,” dedi Mike. “Jeff, İstanbul’dan dün döndü ve kendisi harika bir aşçıdır. Bir şeyler yedikten sonra duş alır ve üstünüzü başınızı değiştirirsiniz. Al, özellikle sen, sanki biri seni çiğneyip sonra da geri tükürmüş gibi görünüyorsun.”

“Mogart nerede?” diye sordu Bennacio.

“Hiçbir fikrim yok, adamım.” Sesi de hiç merak ediyormuş gibi çıkmamıştı ama ağızındaki sakız yüzünden de bana öyle gelmiş olabilirdi. “Ama Játiva’da olmadığını biliyoruz. Bizimkiler dün oraya girip bütün yerleşkeyi taradılar, o ve adamları çoktan çıkıp gitmiş olmalı. Samson’ı bulduk. Ya da ondan geriye kalanları. Adamım, çok tuhaftı. Siz gerçekten de başka türlü iş görüyorsunuz, değil mi? O şey de neydi öyle?”

Bennacio bir şey söylemedi. Mike’ın neden bahsettiğini merak ettim. Mogart, Samson’a bu kadar “acayip” ne yapmış olabilirdi?

Kafama geçirilen şeyin içinde nefes almakta güçlük çekmeye başladım. Kafamdan çıkarıp atmamak için kendimi zor tutuyordum. Öyle bir şey olsa Mike ne yapardı acaba? Belki de beni vururdu. Ama o kadar rahat konuşuyor ve sakızını çiğniyordu ki sanki sıcak bir öğleden sonra beyzbol maçı seyrediyor gibiydi. Sesim kumaş yüzünden boğuk çıktı:



“Samson, Bennacio’nun komutanıydı; onun hakkında böyle konuşmamalısın.”

Beni duymazdan geldi. “Fas’a ya da Cezayir’e kaçmış olabileceğinden şüpheleniyoruz. Her neyse, şu anda dünyadaki bütün sınırlar kapatılmış durumda. Ama yine de araştırılacak bir sürü yer var ve herkesin hakikatin, adaletin ve Amerikan tarzının dostu olduğu söylenemez; ne demek istediğimi anlamışsındır. Dün, anlaşılmaya hazır olduğuna dair bir telefon aldık. Hazır olmamızı, son fiyat ve ödemenin nerede yapılacağıyla ilgili telefonu beklememizi söylediler. Nerede olacağını ve etiketin üzerindeki fiyatı bilmiyoruz, bizim seviyemizdekilere söylemezler ama katılmak istersen kendi aramızda küçük bir iddia düzenledik. Onaylanmamış ama gizli dedikodulara göre yüz milyar dolar. *Milyar* diyorum, sakın milyonla karıştırma, adamım. Şahsi fikrimi bilmek ister misin? Bence bütün bunları sadece Forbes listesine girebilmek için yaptı.”

Bir cep telefonu sesi duydum ve Mike açıp alçak sesle konuşmaya başladı. Uzun zamandır yoldaydık ama kafama geçirilen kumaş yüzünden emin olamıyordum; insan görmeyince zaman daha değişik geçiyordu. Hızlandık, ardından yavaşladık ve yine hızlandık. Sanki anayola çıkıp ardından yine tali yollara giriyorduk. Ardından dik bir yokuş tırmanırken motorun devri arttı. Düzlüğe ulaştığımızda motor sustu ve kapım açıldı. Bir el uzanıp beni sağ kolumdan kavradığı gibi arabadan çıkardı.

Birisi, “Başına dikkat et,” deyip taşlı yolda yürürken dirseğimden tutarak yardımcı oldu. Taş ve çakıllar ayaklarımın altında gıcırdarken, tırmandığım cüruf tepesindeki siyah saçlı,



koyu renk gözlü, efendiyi bekleyen beyazlı kadınla karşılaştığımı gördüğüm rüyayı hatırladım.

“Basamak var,” dedi aynı ses ve ahşabın üzerine adım attım. Soğuktan ürpermiştim ama çevremdeki hava bir anda ısınıverdi. İçeri girmiştim. Biri kafamdaki kumaşı çıkardı. İçerisi o kadar aydınlık olmamasına rağmen gözlerimi kıstım.

Bir dağ evinin girişindeydik ya da Fransa’da dedikleri gibi, bir şatonun. Ahşap zemin, yüksek tavan ve kocaman bir şömine. İçeride bir düzine kadar adam vardı ve kızaran pastırmanın kokusunu alıyordum. Hayatımda hiç bu kadar acıktığımı hatırlamıyordum. Dizlerimde derman kalmamıştı.

“Pekala, önce hangisini istersiniz? Duş mu yoksa kahvaltı mı?”

“Alfred’in bir şeyler yemesi lazım,” dedi Bennacio.

“Sadece peynir ve üzüm yemiştım,” dedim ortaya ama kimsenin beni dinlediği yoktu.



33

Jeff isimli bir ajan önüne salam, pastırma, kraker, yumurta ve birilerinin *beignet* dediği (yağda kızartılmış bir börek türüydü, altı tane yedim) şeylerden, iki tane biftek, kahve, meyve suyu, sıcak çay ve yeni yapılmış sıcak çikolata koydu. Mike büyük bir Cubs taraftarı olmalıydı, Paul adında biriyle bu seneki şampiyonluk şanslarını ve hiç değişmeyen yedek kulübesi sorunlarından bahsediyorlardı. Bennacio yanıma oturup çilek reçelli kızarmış ekmek yiyip kahveden aldı ama hiç konuşmadı.

Kahvaltıdan sonra Mike bizi ikinci kata çıkarıp yıkanabileceğimiz banyoları gösterdi. Üzerimdekileri çıkarıp Mike'ın dediği gibi kapının önüne bıraktım, böylece Bennacio ve ben yıkanırken onlar da temizleneceklerdi.

Uzunca bir süre sıcak duşun altında kaldım. Sanırım uçuş sersemliği yaşıyordum çünkü sürekli sabunu düşürüyordum



ve bir şeyleri becermem, gereğinden fazla vaktimi alıyordu; saçımı yıkamam bile en az bir iki saat sürmüştü.

Parmak uçlarım büzüşene kadar suyun altında kaldım; ardından çıkıp kurulandım ve duşun yanındaki kancada asılı duran bornozu üzerime geçirdim. Banyo o kadar dardı ki durmadan dirseklerimi lavaboya vurup duvarlara çarpıyordum ama tok karınla ve temizlendikten sonra her şey çok daha iyi gelmişti. Dişlerimi fırçalarken annemi düşündüm çünkü ağız sağlığına çok önem verirdi; hayatımda hiç çürük dişim olmamıştı.

Aşağı inmek için geç kalmıştım. Toplantı bensiz başlamıştı. Mike, Jeff ve Paul büyük salondaki kanepeye, Bennacio ise şöminenin yanındaki yontma taş koltuğa oturmuştu.

Mike'in yanında bir kadın oturuyordu. Şöminenin ateşinde kırmızı ve ıslak görünen kocaman dudakları vardı. Açık sarı saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Üzerinde ince çizgili bir takım elbise, ayağında da yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Girişteki ahşap kirişe yaslanırken çıplak ayaklarım ve ıslak saçlarımla kendimi aptal gibi hissediyordum. Bennacio tamamen giyinikti. Kimse geldiğimi fark etmedi bile. Mike konuşmaya devam ediyordu.

"Her şey ayarlandı," diyordu. "Dün gece karargâhtan son onayı da aldım. Ne kadar olduğunu söyleyemem, bu gizli bilgi ama iddiadaki en yüksek fiyatı en az yarım milyar kadar geçmiş bulunuyoruz."

Bennacio'dan cevap bekliyormuş gibi durdu. Beklediği cevap gelmedi. Bennacio hiçbir şey söylemedi. Şöminede yanan ateşe bakıyordu.



Mike cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı, sakızını ona sarıp cebine koydu. Ardından ağzına yeni bir sakız atıp yeni kâğıdı da dikkatle katlayıp cebine attı.

Parlak sarı saçlı kadın konuşmaya başladı. İngiliz aksanı vardı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, en başından beri bunu planladığını düşünüyoruz; kılıcı bize satmak.”

“Gerçekten mi?” dedi Bennacio. “Fazla iyimsersiniz.”

“Başka kime gidebilir ki?” diye sordu kadın. “Dünyadaki en zengin ülkeleri temsil ediyoruz. Ayrıca bize güvenebilir. Ejder bile dünyanın alevler içinde kalmasını istemez.”

“Evet, sevgili Benny, bu doğru!” dedi Mike. “Hem nükleer atıklarla dolu bir yerde o kadar paranın keyfini nasıl sürebilir ki? En başından beri kılıcı iyi adamlara satması *gerektiğini* tahmin ediyorduk.”

“Başından beri aynı şeyi söylüyorum,” dedi Bennacio. “Mogart’ın, size kılıcı vermeye niyeti yok. Ondan vazgeçmez.”

“Neden?” Mike, Bennacio’ya hiç de dostane olmayan bir ifadeyle gülümsüyordu.

“Sen vazgeçer miydin?”

“Hey, haydi ama, Benny. Biz iyi adamlarız, unuttun mu? Hepimiz aynı taraftayız, değil mi?”

“Paranızı alacak ama kılıcı size vermeyecek.”

“Dünyaya hükmedecek, öyle mi? Kral Mogart. Eh, o zaman bu durumda şansımızı denemek zorundayız, Benny.”

“Aptalın tekisin,” dedi Bennacio, başını ateşten çevirip Mike’a döndü. “Sana ihanet edecek.”

“Biz de seni bu toplantıya tam olarak bu nedenle davet ettik.” Mike, İngiliz kadına döndü. “Öyle değil mi, Abby?”



“Sen, kılıcın gerçek olup olmadığını onaylayana kadar ödeme yapmayacağız,” dedi Abby.

“Sonra da BAPASIFÖ, Doğruluk Kılıcı’nı biz dostlarına geri verecek,” dedi Bennacio. Şimdi alaycı gülme sırası Bennacio’ya gelmişti.

“Seninle açık konuşacağım, Benny. Böyle bir niyetimiz yok,” dedi Mike. “Sonuçta çok da iyi koruyamadığınız ortada.”

“Biz kılıca bin yıldır göz kulak oluyoruz,” dedi Bennacio. “Anlamsız bir kaza sonucu kaybettik, o kadar.”

Mike omzunun üzerinden bana, anlamsız kazaya baktı. Bennacio’ya döndü, gülümseyip omuz silkti. *Baksana dostum, kılıcı şu koca ezikten bile koruyamadınız*, der gibi bir hali vardı.

“Bennacio,” dedi Abby nazik bir sesle. “Tarikatınızın yaptıklarını takdir ediyoruz. Ama belki de artık kılıcı başka koruyuculara teslim etme vakti gelmiştir. Yoksa, Samson neden bizi bu işin içine katsın?”

“Abby, bu iş için varını yoğunu ortaya koymuş durumda,” dedi Mike. “Dünya üzerinde, kılıcı ondan daha iyi koruyacak donanıma sahip kimse yoktur.”

Bennacio söylenelere kanmıyordu. “Kılıcın bana geri döneceğine dair güvence vermediğiniz sürece, istediğiniz şeyi yapmayacağım.”

“Dediğim gibi, Benny, buna söz veremeyiz,” dedi Mike. “Sana karşı hep dürüst oldum, ayrıca sana ve şövalye dostlarına müthiş saygım var. İşinize çomak sokmayı aklımızın ucundan bile geçirmeyiz. Ancak sizi bizzat temin ederim ki Şirket kesinlikle ve hiçbir şekilde kılıcı kullanmayacak. İkimiz



de aynı şeyi istiyoruz: Yeter ki kötü insanların ve kaçıkların eline geçmesin.”

“Bir ant içtim,” dedi Bennacio. “Hayatım pahasına onu koruyacağıma söz verdim. Bundan daha azı bana yakışmaz. Mogart kılıcı gerçekten geri verirse, onu almanız için beni öldürmeniz gerekir.”

“Kimse bunu yapmak istemez,” dedi Abby ama onu öldürmeyeceklerini söylemedi.

“Benny,” dedi Mike. “Sen gelsen de gelmesen de biz bu işi yapacağız. Beklediğimiz tek şey Ejder’in teslimat yerini ve zamanını bildirmesi. Biz –Ben– yanımızda olmanı istiyoruz, kılıcı geri aldığımızda her şey pazarlığa tabidir. Olaya adım adım yaklaşalım.”

Bennacio iç geçirdi. Uzunca bir süre kimse tek kelime etmedi. Paul şeytantiRNAğıyla uğraşıyordu. Jeff ise pantolonundaki göremediğim kırıksıklıkları düzeltiyordu. Mike sakız çiğnemeye devam ediyordu. Bir tek Abby, Bennacio’ya bakıyordu.

Bennacio sonunda koltuğunda kıpırdandı. “Bir şartla gelirim.”

“Ne istersen.”

“İntikamımı almama izin vereceksiniz.”

“Böyle buyurdu Lordumuz,” diye bir espri yaptı Mike ama kimse gülmedi.





34

Yukarı çıktığımda kıyafetlerimi yatak odamda buldum. Birileri onları yıkamış, ardından pencerenin yanındaki küçük yatağın üzerine koymuştu. Dışarı bakmak için perdeyi çektim ama görececek bir şey yoktu. Pencereleler, tahta çekilerek kapatılmıştı. *Gizli yer.* Sanki görsem, Fransa'nın neresinde olduğumu anlayabilirmişim gibi. Fransa'da olduğumu, ancak arka bahçede Eiffel Kulesi'ni görürsem anlayabilirdim.

Giyinip yatağa oturdum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Tekrar aşağı inmek istemiyordum. Mike ve casus dostlarının yanında olmak beni işkillendiriyordu.

Kapımın usulca tıklatıldığını duydum ve Bennacio içeri girdi. Kapıyı kapadı ve gelip yanıma oturdu.

“Onlara güveniyor musun?” diye sordum.

“Sen güvenir miydin?”

Biraz düşündüm. “Başka seçeneğimiz var mı?”



“Elimizdeki olanakları değerlendirmeliyiz, iki ucu boklu değnek olsa bile.”

“Bu durumdan nasıl haberdar oldular?”

“Kılıç kaybolduğunda, Samson onların yardımına ihtiyacımız olacağını düşündü. Ben buna karşı çıkmıştım ama şimdi gerekliliğini anlıyorum. Gerçi Tarikat'ın kuruluşundan beri gördüğümüz en büyük kayba mal olacak.”

“O işi ben hallettim sanıyordum.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Kılıçtan bahsetmiyorum.”

“Sende kalmasına izin vermeyecekler, değil mi?”

“Sanmam.”

“Onlara nasıl engel olacaksın?”

“Her zaman ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım: Kılıcı korumak için ne gerekiyorsa onu.”

“Bennacio, onları öldüremezsin.”

İç geçirdi. “Uzun zaman önce, Alfred, yerçekimi kadar geçerli bir ant içtim. Başka türlü bir şey bilmiyorum.”

“Tam olarak neden bahsettiğini bilmiyorum, Bennacio. Belki de hayatımda hiç böyle bir ant içmediğimdendir. Hatta hayatımda hiç ant içmedim galiba.”

O çukur ve ciddi gözleriyle bana baktı.

“Neden?”

“Hiç öyle bir şansım olmadı galiba.”

“Hepimizin bir şansımız vardır. Ama karşımıza çıktığında ya onu değerlendirmemeyi seçeriz ya da farkına bile varmayız. Uçaktayken sana her şeyin bir nedeni olduğuna inandığımı söylediğimde, aklına dayının ölümü geldi. Belli ki sen de bu kadar lüzumsuz bir şeyin nasıl amacı olabileceğini merak



ettin. Geçmişte, Alfred, insanlar inanmak için nedenler arayıp durmuşlardır. Günümüzde ise *inanmamak* için neden arıyoruz.”

“Ne demek istediğini anlayamıyorum, Bennacio.”

“İnsan ırkının kibri de büyüdü ve bu kibir yüzünden hiçbir şeyin kendi aklından daha güçlü olmadığını sanıyor. Bir amaç göremiyorsak o zaman bir amaç yoktur diye düşünüyoruz. Zamanımızın en büyük yanılgısı bu işte.”

“Bennacio,” dedim. “Onları öylece öldüremezsin. Öldürdüğün her kişi için, peşinden bir düzine adam gönderecekler. Kılıç ne kadar güçlü olursa olsun, er ya da geç seni bulup onu bir şekilde geri alacaklar. Sonra da seni öldürecekler.”

“Belki,” dedi. “Ne var ki merhamet bize çok şeye mal oldu. Kılıcı aldığın gece seni öldürseydim, senin dostların da benimkiler de belki hâlâ hayatta ve kılıç da güvenli bir yerde olurdu.”

“Evet, ama ben ölmüş olurdum.”

Gülüp dostane bir şekilde dizime vurduktan sonra ayağa kalktı.

“Bütün bunlar sona erince, Alferd Kropp, sanırım seni özleyeceğim.”

Beni odada tek başıma bıraktı. Orada oturup biraz düşündüm. Aklımda daha çok savaş sırasında tahtalıköyü boylayacak son şövalye vardı. Ya Mogart öldürecekti onu ya da BAPASIFÖ ajanları.

Mike’in planının, kılıcı alana kadar Bennacio’yu kullanmak, sonra da onu (ve muhtemelen beni de) öldürmek olduğundan emindim. Sanırım Natalia, Bennacio’yu ölüme mahkûm ettiğimi söylerken bunu kastediyordu.



Neden bilmiyorum ama Natalia'yı düşünürken kendimi daha da çürümüş hissettim. Herhangi birinin sizden nefret etmesi zaten hoş bir şey değildir ama sizden nefret eden kişi hayatınızda gördüğünüz en güzel kızsaa daha da kötü oluyordu.



35

Öğleden sonra yatağımda uzanırken, giderek yaklaşan helikopterlerin sesini duydum. Aşağıdan gelen seslere bakılırsa ajanlar etrafta panik içinde koşturuyor, birbirlerine bağırıp silahlarını arıyorlardı.

Mike'ın sesini duydum. “Güvenlik ihlali! Güvenliği geçtiler!”

Yataktan fırladığım gibi koridora koştum ve Bennacio'ya çarptım. Kahverengi cüppesini giymişti, elinde de siyah kılıcı vardı.

“Mogart mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Korkarım çok daha kötüsü.”

Mogart'tan daha kötü bir şey hayal etmeye çalıştım. Aşağıdaki büyük salona kadar Bennacio'yu takip ettim. Paul ve Jeff etrafımızı sarıp geride durmamızı söylediler. Mike ve Abby gidip ön kapıyı açtılar. Omuzlarının üzerinden evin



bahçesine iniş yapmakta olan taarruz helikopterini görebiliyordum. Siyah kazaklı irikıyım bir adam indi ve helikopterin içine uzanıp daha ufak tefek birinin inmesine yardımcı oldu. İkili, çakıllı yoldan kapıya doğru gelirken Mike'ın omuzları gevşedi ve silahını rüzgârlığının içine geri koydu.

Abby, Bennacio'ya baktı. "Bunun için bir açıklaman var mı?" diye sordu.

Mike geri çekildi ve Cabiri hemen arkasında Natalia'yla birlikte içeri girdi. Kız, Mike ile Abby'yi görmezden gelerek doğruca Bennacio'ya koştu. Yanımdan geçerken saçının kokusunu aldım; şeftali.

"Merhaba!" dedi Cabiri ortaya. "Selamlar, saygılar! Herkes nasılmış bakalım? Gizli ajan dostlarım nasıllar?"

Mike kapıyı kapayıp sürgüyü çektiği gibi soluğu Bennacio'nun yanında aldı.

"Bunun için bir açıklaman var mı?" diye bağırdı.

"Ben çoktan sordum, Michael," dedi Abby soğuk bir sesle.

"Lütfen, Lord Bennacio'yu suçlamayın," dedi Cabiri. "Hepsi benim başımın altından çıktı." Özür dilercesine güldü. "*Scusi*."

"Özrünü kendine sakla, dostum," dedi Mike, helikopterin gürültüsü dinerken. "Bizi nasıl buldunuz?"

"Ah," dedi Cabiri. "Tilkiler tavukları nasıl bulur? Kuşlar solucanları nasıl bulur?" Bennacio'ya gülümsedi.

"Onları sen mi aradın?" dedi Mike, Bennacio'ya dönerek.

"Nasıl arayabilirim ki?" dedi Bennacio. "Telefonum bile yok."



“Ben, Kılıcın Dostu’yum,” dedi Cabiri, sesindeki esprili ton giderek kayboluyordu. “Ve Kılıcın Dostları’nı tanıyanların tanıdıkları vardır. Saint Étienne’de kimsenin sizi fark etmeyeceğini mi sandınız?”

Mike onu dinlemedi bile. Cabiri’nin yanından geçip üst kata çıkarken cep telefonundan birini aradı. Yukarıda bir kapının çarpıldığını, ardından Mike’ın telefondaki kişiye bağırıldığını duydum ama kelimeleri tam olarak seçemiyordum. Abby iç geçirdi.

Cabiri, Bennacio’ya dönüp, “Beni affedin, lordum. Buraya gelmek benim kararım değildi,” dedi Natalia’ya bakarak.

Natalia da Bennacio’ya bakıyordu.

“Ben de seninle geleceğim,” dedi meydan okurcasına çenesini kaldırarak.

“Gelemeyeceğini sen de biliyorsun,” dedi Bennacio ama sesi sert değildi.

“Ben de geliyorum,” dedi Cabiri.

“Hayır.”

“Sınanma vaktin geldiğinde yanında kim olacak?” diye sordu Natalia. “Şu kadın mı?” dedi başıyla Abby’yi işaret ederek.

“Benim adım Abigail,” dedi kadın. “Peki, siz kimsiniz?”

“Yoksa o mu?” Natalia bu kez de beni işaret etti.

“Dostum Alfred Kropp’u hafife alma,” dedi Bennacio. “Kendisi, görüldüğünden çok daha fazlasıdır.”

“Gerçekten öyle!” dedi Cabiri içten bir sesle, sonra da sırtımı sıvazladı. “Baksanıza kocaman!”

Mike hışımla aşağı inip parmağını Cabiri’nin burnunun dibine soktu.



“Uluslararası güvenlikle ilgili bir şeye müdahale ediyorsunuz, bayım!”

“Belki de beni vurmalsın.”

Bennacio, “Yeter!” deyince herkes susup ona baktı. “Buraya gelmemeliydiler ama geldiler işte. Bu durumdan azami biçimde yararlanmalıyız. Mogart aradığında, Cabiri burada kızımla birlikte kalacak. Kılıç elimize geçtiğinde onlar için buraya geri geleceğim.”

Tartışma böylece sona ermiş oldu. BAPASIFÖ'nün adamlarının pek hoşuna gitmemişti ama Cabiri ile Natalia'yı geri göndermek için yeteri kadar iyi bahaneler bulamamışlardı. Bütün odalar paylaşıldığı için kimin nerede uyuyacağı baştan konuşuldu. Jeff odasını Natalia'ya verip kanepede uyumaya gönüllü oldu. Cabiri ise benim odamda kalacaktı.

“Çünkü sen ve ben Dost'uz,” demişti bana. “Harika olacak, Alfred Kropp! Ama seni uyarmam lazım, horlarım ve gaz çıkarırım!”

Odayı Cabiri ile paylaşmak hiç de harika olmamıştı. Horlaması ve osurması konusunda oldukça ciddiymi.

Natalia uzun süre Bennacio'nun odasından çıkmadı. Tartışırken duvarlardan seslerini duyuyordum. Natalia bazen ağlıyordu.

Kendi odasında olmadığı zamanlar, salondaki şöminenin yanındaki sallanan sandalyeye oturuyor, dizlerini göğsüne kadar çekip koyu gözleriyle yanan ateşi seyrediyordu. Koridorda ya da yemek sırasında mutfakta yanımdan her geçişinde şeftali kokusu alıyordum. Dondurma makinesinin kolunu çevirirken annemin içine attığı taze şeftaliler geliyordu aklıma.



Natalia benimle neredeyse hiç konuşmuyordu, bazen bana baktığını yakaladığımda hemen kafasını çeviriyordu.

Bir gece Cabiri'nin osurmaları yüzünden odadan kaçmak zorunda kaldım (osuruğu örtülerin altında birikiyor ve ne zaman dönüp yorganı kaldırırsam saldırıya geçiyordu). Aşağı inerken, Jeff'i uyandırıp biraz bilardo ya da poker oynarız diye umuyordum. Ama kanepede Jeff değil Natalia vardı; battaniyeye sarılmış uyanık vaziyette şöminede sönmeye yüz tutmuş közlere bakıyordu.

Bir süre merdivenin dibinde bekledim. Atıştırmalık bir şeyler için mutfağa gitmeyi düşündüm. Gerçi bu da hiç havalı olmazdı, onu rahatsız etmekten kaçınıyor gibi gözükürdüm.

"Merhaba," demeye karar verdim sonunda.

Karşılık vermedi.

"Ben, şey, uyuyamadım da. Cabiri durmadan osuruyor."

Yine bir şey söylemedi.

"Bak," dedim, salona yönelerek, "Halifax'te olanlar... sorun değil."

Koyu gözlerini bana çevirdi. Bana baktığında kendimi iğneye geçirilmiş bir böcek gibi hissettim.

"Neymiş sorun olmayan?"

"Bilirsin işte, kasıklarına diz geçirmen."

"Seni bıçaklamam gerekirdi."

"Bunu anlayışla karşılıyorum." Karşısındaki sallanan sandalyeye oturdum.

Tekrar ateşe dönmüştü.

"Kimsin sen?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Bana dönerken, saçları sağ omzunun üzerinde havalandı.



“Kim oluyorsun da böyle bir işe kalkışıyorsun?”

“Dayısına yardımcı olmaya çalışan bir çocuktum.”

“Sen bir hırsızısın.”

“Evet, orası öyle.”

“Kılıcı aldığında babam seni öldürmeliydi. Asıl *ben* seni öldürmeliydim.”

“Hayat sence de çok tuhaf değil mi?” diye sordum. Anlamadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi bakıyordu bana. “Demek istediğim, burada yapacak çok şey olmadığını fark etmişsindir. Ne kadardır buradayım bilmiyorum ama çok uzunmuş gibi geliyor. İnsan burada yemek yiyip düşünmekten başka bir şey yapamıyor. Buraya gelmem için ne kadar çok şeyin gerçekleşmesi gerektiğini düşündüm ben de. Babam annemi terk etmeseydi. Annem kanserden ölmeseydi. Farrell dayım beni büyütmek için gönüllü olmasaydı. Bay Samson gece bekçisi olarak bir başkasını işe alsaydı. Farrell dayım, Mogart’a en başında hayır deseydi. Ya da ben Farrell dayıma hayır diyebilseydim. Devam edebilirim ama ne demek istediğimi anlamışsındır. Baban kaderden ve başımıza gelebilecek felaketlerden bahsedip duruyor ve söyledikleri pek de inanabileceğim şeyler değil ama şimdi düşünüyorum da belki gerçekten bize yol gösteren ya da daha büyük bir şey için kullanan bir güç vardır... Sence?”

“Bence mi?” diye sordu. “Bence sen aptalın tekisin.”

“Bunu söyleyen ilk kişi değilsin,” diye itiraf ettim.

“Babamı bu konuda desteklemen beni iğrendiriyor.”

“Şey,” dedim. “Belki de bana bu kadar yüklenmemelisin, Natalia. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.”



“*Neyin* nasıl bir his olduğunu biliyorsun?”

“Ebeveynini kaybetmenin.”

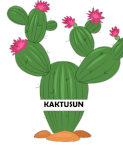
Uzunca bir süre bana baktı. O kadar uzun baktı ki rahatsız olmaya başladım. Normalde olduğumdan daha da rahatsız.

“En azından onun ölmeme ihtimali var,” diye devam ettim.
“Annemin böyle bir şansı bile yoktu.”





36



O geceden sonra Natalia'yla işler değişti. Aramızın daha iyi olduğunu söyleyemezdim ama bir şekilde uzlaştığımızı görebiliyordum. Yine de bazen onu bana bakarken yakalıyordum ve bir iki defa Mike'ın da bunu fark ettiğini görmüştüm. Akşam yemeklerinden birinde kafamı tabağımdan kaldırdığım sırada Natalia'nın bana baktığını gördüm. Mike'a döndüğümde, adamın da Natalia'nın bana bakışını fark ettiğine ve gülümsediğine tanık oldum.

Bir sabah duştan çıkıp Bennacio'nun kapısının önünden geçerken önce Natalia'nın sesini, ardından da Bennacio'nun homurdandığını duydum. Hararetli bir tartışma var gibiydi; Mogart'la gerçekleşecek randevuya Natalia'nın da gidip gitmemesiyle ilgili tartıştıklarını anladım. Odama gidip kapımı kapadım. Bir süre sonra kapının çarpıldığını ve Natalia'nın koridordaki ayak seslerini duydum.



Bennacio'nın odasına gidip yavaşça kapısını tıklattım. Cevap gelmeyince, kapının kulpunu çevirdim. Kilitli değildi.

İçeri girdim. Işıklar kapalıydı ama küçük masanın üzerindeki mumların karşı duvara vuran ışığını görebiliyordum. Mumların arasında çerçeveli bir resim vardı. Beyaz cüppeli bir adam, karanlık bir fonun önünde havada süzülüyordu. İki yana açılan beyaz kanatları ve sağ eliyle tuttuğu bir de kılıcı vardı.

Bennacio resmin önünde diz çökmüştü. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı, yerinden bile kıpırdamadı. Bir an, onu odasında çıplakken basmış kadar utandım. Ama beni asıl rahatsız eden şey, gözüme ne kadar küçük göründüğüydü. O resmin önünde diz çökmüş haliyle küçük ve yalnız görünüyordu.

"Efendim, Kropp?" dedi arkasına dönmeden ya da ayağa kalkmadan.

"Onu da götürmelisin," dedim.

Kımıldamadı.

"Onu da yanında götür, Bennacio," dedim.

"Nasıl bir şey istediğini bilmiyorsun," dedi en sonunda.

"Olabilir," dedim. "Zaten anlamadığım bir sürü şey oluyor. Bazılarını hiçbir zaman da anlayamayacağım ama bu konuda eminim, Bennacio."

Omuzları düşerken başını göğsüne indirdi. Ayağa kalktığı anda ilk defa ne kadar yaşlı olduğunu fark ettim, büyükbaba olacak yaşıydı. Dönüp bana sert sert baktı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Kropp?"

"Bak, Bennacio. Annem hastalandığında sürekli hastaneye gidip onu ziyaret etmem konusunda sorun çıkarıp duruyordu. Okulumu, uykumu ve yemekleri aksatmamı istemiyordu ama



sonuçta ölüyordu. Onun için hiçbir umut yoktu. Ama benim umurumda olmadı. Bir aydan uzun bir süre her gün gidip saatlerce yanı başında oturdum, çoğu zaman o bunu fark etmese de.” Birden annemin hastane yatağında bir pigme kadar küçülüşünü, kemoterapi yüzünden kel kalışını ve gözlerinin etrafında oluşan siyah halkaları hatırladım. Çöken avurtları ve incecik kalan dudakları yüzünden dişleri kocaman görünüyordu. İnildeyişini hatırladım: *Lütfen, lütfen Alfred. Dindir. Acımı dindir.*

“Belki orada bulunmamın hiçbir yararı yoktu. Belki yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama başka nereye gidebilirdim ki? Başka seçeneğin olmadığını söylüyorsun ama kızının bir şansı olduğunu biliyorsun. Şey, belki onun da başka seçeneği yoktur. Bana sorarsan, kendin için başka seçenek göremezken kızının bir seçeneği olduğunu söylemen biraz ikiyüzlülük oluyor.”

Söylediklerimin kulağa mantıklı gelip gelmediğini bilmiyordum. Ama dinledi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerini bana dikti ve beni dinledi, galiba.

“Pekala,” dedim. “Hepsi bu kadar. İçimdekileri döktüm.”

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım. Natalia birkaç adım ötede bekliyordu.

Yanağıma dökülen yaşları silip hızla yanından geçerken, “Kaza diye bir şey yoktur,” diye geveledim. Neden bunu söylediğimi bilmiyordum.





37

Odama döndükten bir süre sonra –tam olarak ne kadar zaman sonra olduğunu bilmiyordum, muhtemelen bir iki saat sonra– kapım çaldı ve Bennacio, hâlâ üzerinde olan kahverengi cüppesiyle içeri girdi. Yanında uzunca bir kutu getirmişti. Yanıma oturdu ve elindeki kutuyu arkamıza, yatağın üzerine bıraktı.

“Kropp,” dedi.

“Bennacio,” dedim.

“Onu yanımda götüremem.”

“Şey,” dedim. “Bence götürmelisin.”

“Belki bir gün, çocuğun olduğunda anlarsın.”

“Her neyse,” dedim.

“Aklına benim hakkımda kötü bir şey gelmesin.”

“Peki,” dedim, sanki benim Lord Bennacio, Kutsal Kılıç Tarikatı’nın Son Şövalyesi hakkında düşündüklerimin bir



önemi varmış gibi. Bennacio yatağımın üzerinde otururken oldukça kederli görünüyordu, sanki omuzlarında görünmez bir matem pelerini vardı.

“Odandaki şu resim,” dedim. “Aziz Mikail’in mi?”

“Evet, Başmelek Mikail.”

“Biliyor musun, ben de onu düşünüyordum. Bay Samson da rüyalarındaki beyazlı kadın da kılıcın efendisinden bahsetmişlerdi. Beklediğiniz kılıcın efendisi Mikail, değil mi?”

Başını yavaşça sallayıp gülümsedi. Bununla neyi kastettiğini anlayamadım. Haklı mıydım yoksa yanılıyor muydum?

“Ben on yaşlarındayken,” dedi Bennacio, “babam beni yanına oturtup Bedivere hanedanından geldiğimizi söylemişti. Elbette kılıcın hikâyesini daha önce duymuştum ama senin gibi, ben de onun bir efsane olduğunu düşünmüştüm hep. Babam beni Tarikat liderinin, Samson’ın babasının huzuruna çıkardı. Kendisi Amerika’ya daha yeni taşınmıştı. Kılıcı görünce inanmıştım. Babam ölüm döşeğindeyken bana Bedivere’in başarısızlığından bahsetmişti.”

Bennacio iç geçirdi. “Bedivere’in kılıcı göle atması gerekiyormuş –Arthur öyle emretmiş– ama onu saklamayı tercih etmiş. Böylece Tarikat’ımız kurulmuş. Kral’ını en çok seven şövalye oymuş ve bu sevgisi, bir gün kılıç için başka bir efendinin geleceği inancını doğurmuş.”

Yine iç çekti, daha uzun ve hüzünlü bir iç çekiş. “Bedivere soyundan gelmek büyük bir yükümlülüktür, Alfred. Tarikatımızın içinde dahi, onun bu yaptığını Kral’ın güvenine ihanet olarak gören birçok şövalye olmuştur. Birçoğu kılıcın geldiği sulara geri atılması gerektiğine inanıyordu, böylece kötü niyet-



lere alet olmayacağı garanti altına alınmış olacaktı. Onurum üstüne yemin ederim, Bedivere'in son şövalyesi ve son oğlu olarak, kılıcı ele geçirebilirim işte, yapacağım budur. Onun günahının karşılığı olarak bunu yapacağım; gerçi onunki çok özel bir günahtı çünkü bunu sevgisinden dolayı yapmıştı.”

Kutuyu kaldırdı, kucağına koydu ve kapağını açtı. İçindeki mor kadife astarın üzerinde iki kenarı keskin, küçük, siyah bir kılıç vardı. Excalibur'u çaldığım gece kullandığı kılıcın bir benzeriydi. Kaldırdı.

“Bu kılıç babama aitti. BAPASİFÖ Mogart'ın sığınağına saldırdığında geri almayı başarmışlar. Babamın öldüğü gün, bu kılıçla kadim Tarikat yeminini ettim.”

Bana döndü. “Vakti geldiğinde, belki de kaderimde Mogart'ın karşısında mağlup olmak vardır. Öyle bir şey olursa, bu kılıcı alıp aynı yemini eder miydin?”

“Tanrım, Bennacio,” dedim. Kulaklarıma inanamamıştım. “Bu, büyük bir onur ve bana sorduğun için çok teşekkür ederim ama sanırım yanlış adamla konuşuyorsun. Belki Mike, Paul ya da diğer adamlardan birine sorsan daha iyi olur... Hatta Abby denen şu kadın bile daha iyi bir seçenek olabilir. Sanırım buradaki en taşaklı kişi o. Mike'ın bile ondan korktuğu belli.”

“O insanlar mı, Kropp? Çok küstahlar ve kendilerini çok akıllı sanıyorlar. Hepsi de aptal.”

“Benim de ağaçtaki en olgun meyve olmadığımı söyleyen birçok insan bulabilirsin, Bennacio. Senin de sınırlarını bilmen lazım, sonuçta sorduğun şey beni aşar. Ben eziğin tekiyim.”

Ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Ne demek istiyorsun?” dedi.



“Şey, öncelikle, kılıcı kaybettim. Ayrıca hiçbir konuda iyi değilimdir. Bir sürü yeteneği olan insanları bilirsin. Bazıları sporda başarılıdır, bazıları derslerinde; fen ve matematik gibi şeylerde falan. Benim başarılı olduğum hiçbir şey yok. Futbol oynamaya çalıştım ama onda da çok iyi değildim, ders notlarım da vasat sayılır. Ben... sıradan biriyim işte.”

“Sıradan,” dedi.

“Evet, şey, sıradan bir Kropp işte. Gerçi son günlerde her zamankinden daha çok çuvallıyorum ya. Senin kılıcını alıp bir tür kahraman olmam... çok gülünç bence.”

Elini omzuma koydu. “Ancak düştüğümüz zaman tekrar ayağa kalkarız, Alfred. Hepimiz düşeriz; senin de dediğin gibi çuvallarsın. Önemli olan düşmek değildir. Düşükten sonra tekrar kalkabilmektir.”

Hafifçe omzuma vurdu. “Kahramanlıktan laf açılmışken; sınava tabi tutulana kadar ruhunda nasıl bir yiğitliğin yattığını nereden bilebilirsin? Herkesin içinde, ejderhayla karşılaşmayı bekleyen bir kahraman vardır, Alfred.”



38

Bennacio elimi alıp kılıcın yassı tarafının üstüne koydu.

“Seni hayal kırıklığına uğrattırım,” dedim. Neredeyse ağlayacaktım. Belki de ağlamam gerekir, diye düşündüm. İçimde yatan yiğtlik konusunda belki fikrini değiştirdi.

“Belki. İrademiz arada sırada bocalayabilir. Mantiğım senin ürkek ve kendine güvenmeyen, zayıf bir genç olduğunu söylese de yüreğim tam tersini söylüyor. Bütün hatalarına rağmen hilebaz ya da yalancı değilsin. Aşağıdakilerin sandığının aksine, kılıcı da kötü güçlere karşı zaferi de hileyle hurdayla kazanamazsın. Hâlâ umut varken, bu yemini şimdi edemez misin?”

Başımı çevirdim. Yüzünde o kadar çaresiz bir ifade vardı ki onunla yüz yüze gelmeye dayanamadım. Bennacio gibi bir şövalye, Alfred Kropp’tan yardım istiyorsa, durum daha kötüye gidemezdi herhalde.



“Alfred,” dedi yavaşça. “Bir şey daha var. Bunu bilmek karar vermeni daha da kolaylaştırabilir.”

Ona döndüm. “Nedir?”

“Windimar’ın eğitimini tamamlayıp tamamlamadığımı sormuştun. Eğitimi tamamlayan gerçekten de bendim ama dediğim gibi bu sık rastlanan bir şeydi. Samson da bir şövalyenin eğitimini tamamlamıştı. O şövalye, Fransa’da ilk karşılaştıklarında Tarikat’a bağlı kalacağına yemin etmişti. Bu şövalyenin kim olduğunu tahmin edebilirsin.”

Küçük Kropp beynimin, sözlerini idrak etmesini bekledi.

“Mogart mı?”

“Evet, Mogart onun yaveri ve çok daha fazlasıydı. Samson onu vârisi olarak görüyordu.”

Küçük Kropp beynim bu kısmı idrak edemedi. “Peki, Mogart neden ona cephe aldı?”

Kara gözleri kaşlarının altında parlıyordu, tıpkı zamanında Samson Kuleleri’nde parladıkları gibi.

“Hiç merak etmedin mi Alfred; bir kere olsun, Samson’ın masasının altındaki gizli bölmeyi açan şifrenin neden senin adın olduğunu düşündün mü? Son nefesini vermeden önce Samson’ın neden seni bulmam için beni Amerika’ya gönderdiğini hiç mi merak etmedin? Samson, neden Farrell Kropp adında beceriksiz bir motor tamircisini Samson Kuleleri’ne gece bekçisi olarak işe aldı? İki yıl önce Bernard Samson bir vârisi daha olduğunu öğrendi, hem de gerçek bir vâris. Yaşı gelip Tarikat Şövalyesi olana kadar oğluna göz kulak olunmasını istiyordu.”



“Farrell dayım, Bernard Samson’ın oğlu muydu? O zaman ben de...” Biraz düşündüm. “Büyük yeğeni falan olurum herhalde.”

“Alfred, Bernard Samson *senin* babandı.”

Uzunca bir süre ona bakakaldım. “Anlamıyorum, Bennacio.”

“On altı yıl önce, Bernard Samson adıyla tanıdığın adam, bir iş gezisi sırasında bir kadınla tanışıp ona âşık oldu. Ohio, Salina’ya yaptığı bir iş gezisi sırasında, Alfred. Bu kadının adı Annabelle Kropp’tu.”

Başımı yavaşça iki yana sallamaya başladım. Kafam normalden daha büyük olsa da, söylediği şeyleri hazmetmeye yetecek kadar büyük değildi.

“Samson, Mogart’ı Tarikat’tan kovmak istemezdi. Mogart birçok bakımdan hepimizden üstündü: Cesur ve zekiydi, kılıç ve mızrak dövüşünde onunla boy ölçüşemezdik. Ama bizim aksimize Mogart sadece bir şövalye olmak istemiyordu. Gözü Samson’ın yerindeydi. Ama sen doğunca, bu da imkânsızlaştı.”

“Ah, harika. Gerçekten şahane, Bennacio. Ne yani, bu da mı benim suçum?”

“Bu kimsenin suçu değil, Alfred. Yalnızca gerçek. Sen Lancelot soyunun son temsilcisisin. Gelmiş geçmiş en yüce şövalye.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Annem öldüğünden beri başıma gelen onca şeyin yanında en tuhafı ve en kötüsü buydu.

“Bütün bunları şu aptal yemin midir nedir, onu etmem için şu anda uyduruyorsun. Ben onun... O benim babam değil...”

Devam edemedim, Bennacio da beni daha fazla zorlamadı. Ben ağlarken orada oturup bekledi.

“Annemi neden terk etti?” diye sordum sonunda.



“Onu da seni de tehlikeye atmamak için.”

“Pek işe yaradığı söylenemez, değil mi?”

“İyi niyetle yapılan pek çok şey bazen işe yaramayabilir.”

“Hâlâ inanmıyorum.”

“Tıpkı melekler hakkında dediğim gibi, Alfred, senin ne düşündüğünün önemi yok.”

Başımı eğince kucağımdaki kılıcı gördüm.

“Neden daha önce söylemedin, Bennacio? Neden söylemek için bu ana kadar bekledin?”

“Söylemek zorunda kalmayacağımı umuyordum.”

Bennacio fısıldamaya başladı: “Şimdi söyleyeceklerimi tekrar et, Alfred Kropp. Tekrar et, komutanımın oğlu, Lancelot’un vârisi. ‘Ben, Alfred Kropp, hayatımı Doğruluğun Kılıcı uğruna feda edeceğime, onu karanlığın ajanlarına karşı hayatım pahasına koruyacağıma, koruyucum olan Başmelek Mikail üzerine yemin ederim.’”

Sözlerini tekrarladım, ardından gelen sessizlik sırasında kahramanlık cesaretinin göğsümü kabartmasını bekledim. Ama mide ağrısından başka bir şey hissetmedim.

Bennacio gülümseyip omzuma vurdu ve kılıcı kutusuna geri koydu.

Alt kattan Mike’in cep telefonunun sesi duyuldu. Onun telefonu olduğunu biliyordum çünkü *Take Me Out to the Ballgame* melodisiyle çalıyordu.

“Hah,” dedi. “Sonunda. Beklenen telefon geldi. Belki de haberler iyidir.”

“Ben şimdi şövalye mi oldum?”

“Bir tane hariç hiç şövalye kalmadı. Onun hesaplaşma gününe de çok az kaldı.”



39

Mike sertçe kapıyı çaldıktan sonra başını içeri uzattı. Sakızını çiğneyip gülümsüyordu.

“Haberler harika, kovboylar. Hareket vakti geldi. Silahları yüklenip yola çıkabiliriz.”

Ellerini çırpıp ayağındaki koca botlarla koridorda yürümeye başladı.

“Kılıcını almamı istiyorsun,” dedim Bennacio’ya. “Ama daha kılıç kullanmayı bile bilmiyorum.”

“Bunu öğretecek kadar vaktimiz yok, Kropp. Ayrıca sonucu belirleyecek olanın kılıç kullanma konusundaki ustalığın olduğunu hiç sanmıyorum.”

Aşağı indik. Jeff sandviç hazırlamıştı. Dediğine göre Mike, yola çıkmadan önce yemek yeme emri vermişti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Mike’a.

“Gizli bilgi.”



Bennacio'yla sandviçlerimizi alıp büyük salonda yedik. Abby tek başına bir köşede durmuş cep telefonuyla konuşup saatini kontrol ediyordu. Cabiri de oradaydı ve elbette Natalia da ama onlar bir şey yemiyorlardı. Cabiri oldukça sessizdi, her zamanki esprili halinden eser yoktu. Natalia ise dokunsanız ağlayacak gibiydi.

Herkes kapının önünde toplandı.

“Pekala, oyun planımız şöyle,” dedi Mike. “Jeff, Paul, Bennacio ve *moi*² buluşma noktasına doğru yola çıkıyoruz. Biz gelene kadar herkes burada bekleyecek.” Abby’nin bulunduğu yöne doğru sırttır gibi bakıyordu.

“Ben de Bennacio'yla gidiyorum,” dedi Cabiri.

“Söz konusu bile olamaz, dostum,” dedi Mike neşeli bir tavırla. Oyun vakti geldiği için keyfi iyice yerine gelmişti. “Bunun için iznin yok.”

“Senin iznine ihtiyacım yok,” dedi Cabiri. “Seni bir keresinde...”

“Bu şatodan ayrılmaya çalışırsan, seni kafanın arkasından vurdurturum,” dedi Mike gülümseyerek. “Emri verdim bile.”

Cabiri başını çevirip tükürür gibi yaptı.

“Cabiri,” dedi Bennacio. Sesi çok uzaklardan geliyor, gözleri çok uzaklardan bakıyor gibiydi. Daha şimdiden buluşma noktasına varmış, Kralların Kılıcı’nı eline almış gibiydi adeta. “Burada kal.”

“Tanrım, insanın içi ısınıyor,” dedi Mike. “Ayrılık, hüznü anlar falan ama vakit daralıyor, o yüzden bir an önce harekete geçmeliyiz.”

2 (Fr.) Ben (ç.n.)



Kapıyı açıp eliyle Bennacio'yu çağırdı. Ben de onunla birlikte ilerledim.

“Sen burada kalıyorsun, Al,” dedi Mike.

“Kropp bizimle geliyor,” dedi Bennacio. “Kendisi yedek.”

“Ne yedeği?” diye sordu Mike.

“Ben ölürsem kılıcı o alacak.”

“Üzerine alınma ama,” dedi Mike, “ben senin yerinde olsam yanıma Cabiri'yi alırdım.”

“Ama benim iznim yok,” dedi Cabiri alay edercesine.

“Bak, Ben,” dedi Mike küçük bir çocuğa laf anlatır gibi. “Çocuk bizimle gelemmez.”

“Michael!” Abby araya girdi. “Bunun için vaktimiz yok. Bırak gelsin.”

Mike'ın dudakları hareket ettiyse de sesi çıkmadı. Yüzü kızarıyordu.

“Raporumda yazan her şey karargâhın kulağına gidecek,” dedi.

“Karargâhın kulağına bir sürü şey gidecek,” dedi Abby.

Abby, Jeff'e bir işaret verdi ve kafama yine bir kumaş geçirildi.

Kapıdan çıkarken Bennacio'nun, “Hayır, ona yolu ben gösteririm,” dediğini duydum. Dirseğimi tutan el beni bıraktı ve yerine başka bir el geldi.

Bennacio, beni arabanın arka koltuğuna oturtttuktan sonra kapıyı kapadı. Bir saniye sonra tekrar açılınca Cabiri'nin, “Hayır, hayır, hayır, Natalia...” diye bağırıldığını duydum.

Burnuma şeftali kokusu geldi.

“Güle güle, Kropp,” diye fısıldadı Natalia. “Babama göz kulak ol.”



Sağ yanağımın üzerindeki kumaşın kalktığını, sıcak ve ıslak bir şeyin yanağıma konduğunu hissettim. Ön koltukta oturan Mike bir ılık öttürdü.

“Havada aşk kokusu var!” diye bir şarkı mırıldandı.

Kapım kapandı. Biz dağdan inerken lastiklerin altında gıcırdayan taşların sesini duyuyordum.

Nihayet durduğumuzda en az bir saat kadar yol gittiğimizi fark ettim. Bir jet motorunun ısındığını duyabiliyordum. Kumaşı kafamdan çıkardıklarında kör edici ışık karşısında gözlerimi kırptırdım. Yaklaşık otuz metre kadar önümdeki uçağı görünce bir şeylerin mideme oturduğunu hissettim. Mike bana döndü.

“Hâlâ çok geç değil, Alfred. Buraya on dakika içerisinde bir uçak daha getirebiliriz.”

Yanıma gelen Bennacio'ya baktım.

“Sorun değil,” dedim. “Geliyorum.”

Merdivenden çıkıp uçaktaki yerlerimizi aldık. Camdan dışarı bakmak istemediğim için koridor tarafına oturmuştum. Mike büyük bir kulaklık taktı. Mikrofonu doğru bir şeyler söyledi ve uçak kalkış pistine doğru hareketlendi.

“Pekâlâ, işte gidiyoruz,” dedi Mike. Yanakları kızarmıştı. “Aklıma, Birleşik Devletler Savunma Bakanlığı'nın bizi Elli Birinci Bölge'deki sorun için çağırması geldi! Ne kaostu ama! Ah, bu kadar bilgi yeter, gerisi gizli bilgi!” Uçak hızlandıkça o da bağırarak konuşuyordu. Kemerimle oynarken birden koltuğuma yapışverdim: Bağlamayı unutmuştum. “Bir de Bermuda Şeytan Üçgeni'nde kaybolduğumuz şu altı gün var! Şu tuhaf titreşimler yok mu? O operasyonda gördüklerimi görseniz



saçlarınız ağarır!” Bennacio’ya bakarak güldü. “Gerçi seninkiler zaten beyaz, o yüzden sana koymaz!”

Bennacio bir şey söylemedi ama suratında rahatsız olmuş bir ifade vardı. Bütün bunlar sona erdikten sonra Mike’ı öldüreceğinden emindim. Mike’ın da bunun farkında olup olmadığını yoksa onun da Bennacio için benzer planlar yapıp yapmadığını merak ettim. Mike’a neredeyse acıyacaktım çünkü kiminle uğraştığının farkında değildi.

Mike doğrudan randevu noktasına, para ile kılıcın takas edileceği yere gittiğimizi açıkladı.

Tam olarak nerede olduğunu söylemiyordu ama dediğine göre bizi orada BAPASIFÖ ya da “Şirket” ajanları karşılayacaktı. BAPASIFÖ ajanları BAPASIFÖ’ye kesinlikle “BAPASIFÖ” demiyordu. Belki de *Bazı Papağanları Sınıflandırma Faaliyetleri Örgütü* anlamına geliyordu.

“Bırak, konuşma işini biz yapalım,” dedi Mike. “Sen ise, Benny, sadece geride kalıp bekle. Kılıcın orijinalliğini teyit etmen gerektiğinde sana haber veririm.”

“Ya sonra?” diye sordu Bennacio.

“Sonra Mogart senindir. İntikamını istediğin gibi alabilirsin.”

“Ya kılıç?”

“Adım adım gidelim, Benny. Önce kılıcı alalım da. Sonra bu konuyu üstlerimle konuşabilirsin.”

Bennacio başını tamam der gibi salladı ama bu durumdan pek hoşnut olmadığı belliydi. Midem düğümleniyordu sanki. Kusmuk torbasına uzandım.



Yere indikten sonra yine kafama o şeyi geçirmelerini bekledim ama Mike uçağın kapısında durmuş, bana gülüm-süyordu. Sakızını çiğneyip kapıyı işaret etti. Güneş batmış, soğuk ve yoğun bir sis inmişti. Hangi günde olduğumuzu merak ettim; ipin ucunu iyice kaçırmıştım.

Mike bizi pistte duran iki Bentley'ye doğru götürdü. Bennacio rahat oturabilmek için kılıcını düzeltti. Bir süre sonra dudakları dua eder gibi hareke etmeye başladı. Galiba gerçekten dua ediyordu.

Anayoldan çıkıp ormanın içinden geçen dar bir patikaya girdik. Farlar sis yüzünden etrafımızı güç bela aydınlatıyordu. Gideceğimiz yere varamadan ağacın birine toslayacağımızdan korkuyordum. Şoförümüz sise rağmen oldukça hızlı sürüyordu ama Avrupalı şoförlerin hep hızlı kullandığını duymuştum.

Yaklaşık on beş dakika sonra ormandan çıkmış, yeşil düzlüklerin yanından gidiyorduk. Bir hayli ileride, projektörle aydınlatılmış, gökyüzünü işaret eden kalın parmaklara benzeyen siyah cisimleri gördüm. Burayı daha önce de görmüştüm ama Mogart'ın, dünyanın kaderini belirlemek üzere bizi Stone-henge'e getirdiğini ancak araba yavaşladığında anlayabildim.



40

Arabaları, ışıklandırılmış çemberli taşlardan yaklaşık yüz metre kadar öteye park ettik. Dev projektörler taşların oluşturduğu çemberin hemen dışına yerleştirilmışti, sisle birbirinden ayrılan her bir ışık huzmesi orta kısmı aydınlatıyordu. Hava o kadar soğuktu ki verdiğim her nefesi görebiliyordum. Siyah takım elbiseli adamlar dış halkanın etrafında bekliyordu. İçlerinden biri gelip İngiliz aksanıyla Mike’a, “Avımızdan haber yok. Çevreyi emniyete aldık; on kilometre öteden geldiğini fark edebiliriz,” dedi.

Mike başını sallayıp eliyle adamın sırtına vurdu ama Ben-nacio soğukkanlılıkla, “Hayır, o zaten burada,” dedi.

“Korkarım bu imk...” İngiliz ajanın lafı yarım kaldı çünkü tam o anda, orta alandaki en büyük taşlardan birinin arkasından bir grup cüppeli adam çıkıverdi. Siyah cüppeli altı



kişinin ortasında uzun boylu, beyaz cüppeli bir adam vardı. Kapüşonunu geriye atmıştı.

Mogart.

Çemberin içine girdik. BAPASIFÖ'nün adamları Bennacio'yla benim önümde duruyordu, tam olarak yedi kişilerdi. Güçler denk sayılırdı ama Mogart'ın elinde hiçbir ordunun ya da orduların direnmeye gücünün yetmeyeceği kılıç vardı. Mike, Mogart'a doğru bir adım atıp elini havaya kaldırdı.

"Çok dakiksiniz, Mösyö Mogart! Bu özelliğiniz beni benden alıyor!"

"Ve siz de geç kaldınız, Bay Arnold!" dedi Mogart. "Görüyorum ki beklenmeyen konuklar da getirmişsiniz. Seni görmek ne güzel, şövalye kardeşim."

Başıyla Bennacio'yu selamlayıp bana baktı. "Ve siz, Bay Kropp! Burada olmanız ne kadar da sıradışı! Kılıcı bana teslim ettiğiniz için lütfen minnettarlığımı kabul edin!"

"Cehenneme kadar yolun var!" dedim usulca. Bennacio, *Sakin ol*, dercesine koluma dokundu.

"Pekâlâ," dedi Mike. "Hoşbeş ettiğimize göre artık biraz da işten konuşabilir miyiz?"

"Siz Amerikalılar," dedi Mogart. "Doğrudan konuya giriyorsunuz."

Mike'in işaretiyle Paul ceketinin cebinden uzun, beyaz bir zarf çıkardı. Mike zarfı alıp Mogart'a fırlattı. Adamlarından biri, Mogart'ın bir metre kadar önüne düşen zarfı alıp Mogart'a verdi.

"Hesap numarası bu," dedi Mike. "Kılıcı verirsen biz de hesabın erişim kodunu verimiz."



Mogart zarfın içine göz atarken, dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. Zarfı sağındaki adama verdikten sonra solundaki adama başıyla bir işaret yaptı. Projektörlerin ışığıyla parlayan altın renkli bir kumaşa sarılmış uzun, ince şeyi taşıyan adam çemberin içine girdi. Elindekini tam ortaya bıraktıktan sonra Mogart'ın yanındaki yerini aldı.

“Pekala, Benny,” dedi Mike. “Sıra sende.”

Bennacio yavaşça Mike'ın yanından geçti. Peşinden gitmek için hareketlendiğim sırada, “Hayır, Alfred. Sadece çağırır-sam,” diye fısıldadı.

Taşların oluşturduğu çemberin içine girip yerdeki şeye doğru eğildi. Kumaş açılırken etrafa ışıklar saçıyordu. Eliyle bir hareket yaptı, bulunduğum yerden görmek çok zordu ama galiba istavroz çıkarmıştı.

O andan sonra ne olduğunu bilmiyorum çünkü aynı anda bir sürü şey olmuş ve her şey tıpkı ağır çekimdeki bir araba kazası gibi gerçekleşivermişti. Aniden ortaya çıkan siyah cüppeli adamlar kılıçlarını kaldırarak Bennacio'ya hücum ettiler. Paul yanımda bir şeyler bağırdı; ona döndüğümde siyah cüppelileri ve Paul'ün sırtına saplanmadan önce parlayan uzun, siyah bir kılıç gördüm. Diğer tarafımdan gelen küçük ateşli silahların patlama seslerini duydum. Burnumun dibinden bir kafa geçti. Jeff'in kafası.

Yanımdan geçen siyah cüppeliyi İngiliz ajanlardan biri kafakola aldı ama cüppeli herif geri geri giderek ajanı taşlardan birine çarptı. Siyah cüppeli adam ondan kurtulduğu gibi kılıcını kabzasına kadar adama sapladı.



Tam o sırada birileri beni yere iterek, “Kalkma” diye fısıldadı kulağıma. Kulağımın dibinde patlayan silahla resmen beynimin acıdığını hissettim. Üzerime biri düştü, yerde yuvarlanıp ondan kurtulduğumda alnının tam ortasındaki kurşun deliğini gördüm.

Sağıma bakınca Mike'ı gördüm. Silahı elindeydi, yerde yüzükoyun yatıyordu ve çemberin ortasına doğru bakıyordu. Kalkmamamı söylemek ister gibi sol elini sırtıma bastırıyordu.

Etrafıma bakındığımda sadece Bennacio ile Mogart'ın ayakta kaldığını gördüm. Bennacio'nun etrafında siyah cüppeli dört beş KA yerde yatıyordu. Bazılarının kafası yoktu, diğerlerinin de bacakları seğiriyordu. Bennacio'nun suratının yan tarafından inen ince kan çizgisini gördüm. Kılıca eğildiği sırada siyah cüppelilerden birinin onu yumruklamasının eseriymi muhtemelen.

Kılıcın Bennacio'nun elinde olup olmadığına baktım ama yoktu. Mogart'taydı.

İkisi de uzun süre hiçbir şey söylemeden öylece durdular. Sadece birbirlerine bakıyorlardı, aralarında yaklaşık iki metre vardı. Kesik kesik nefes alıp veriyorlardı.

Sonunda Bennacio, “Kılıcı teslim et, Mogart,” derken sesi oldukça sakin çıkmıştı. “Şimdi teslim edersen, sana merhametli davranırım.”

“Ah evet, senin merhametini nasıl da özlemişim,” dedi Mogart. “Sör Bennacio! Nazik Bennacio! Şövalyelerin en kibarı ve en cesuru! Son Şövalye!” Alaycı ifadesi bir anda kayboldu ve adeta suratına bir gölge düştü. “Son şövalye benim, Bennacio! Lancelot'un son vârisi, kılıcın efendisi benim!”



Mike'in kulağına eğilip, "Vur onu!" diye fısıldadım.

Mike başını iki yana salladı. Tabancasını elinden alıp ateş edebilirdim ama hayatımda hiç silah kullanmamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse silahlardan çok korkardım. Mike sakızını o kadar yavaş çiğniyordu ki çenesinden çıkan sesleri bile duyabiliyordum.

Bennacio kılıcını cüppesinin içinden çıkarıp bir şemsiye gibi yanında tuttu.

"Arkadaş seçimlerin hep yanlış olmuştur zaten," dedi Mogart. "Korkaklar ve aptallar. Ama ne kadar da güzel bir yaver seçimi, Lord Bennacio! Ayakkabısının bağcıklarını bile bağlamaktan aciz, şişman bir avanak. Bu kez gerçekten kendini aşmışsın, Lord Bennacio."

"Kılıç ikimize de ait değil, Mogart." Bennacio arada sırada bana kullandığı ses tonuyla konuşuyordu; kalın kafalı çocuğuna laf anlatmaya çalışan bir baba gibi. "Şayet kalbin tamamen çürümediyse, sen de bunu biliyorsun. Kutsal yeminini bozmuş olabilirsin ama gerçekleri değiştiremezsin. Sana ait olmayan bir şey üzerinde hak iddia ediyorsun. Bu çılgınlığa bir son verirsen hayatta kalabilirsin."

"Tek amacı beni öldürmekten başka bir şey olmayan bir adamdan bilgece sözler."

"Ben kimsenin canını yakmak istemem, Mogart. Sana bir kere daha soracağım. Kılıçtan vazgeçersen hayatta kalırsın. Cevabın nedir, evet mi hayır mı?"

Bennacio iki eliyle kavradığı kılıcını havaya kaldırdığında kabzası göğüs hizasında, bıçak kısmı ise burnunun birkaç santim ötesindeydi. Mogart gülümseyip Excalibur'u kaldırdı,



Bennacio gibi o da kılıcına iki eliyle sarılmıştı; Bennacio kahverengi cüppesi ve siyah kılıcıyla, Mogart ise beyaz cüppesi ve daha uzun Krallar'ın Kılıcı'yla adeta birbirlerinin birer yansıması gibiydiler.

“İşte cevabım,” dedi Mogart ve Bennacio'nun üzerine atıldı.



41

Bennacio'nun kılıcı siyah bir bulanıklık halinde hareket ediyor, projektörlerden gelen ışıkla arada sırada parlıyordu. Kendi etrafında dönüp çemberin içinde hareket ettikçe cüppesi de havalanıyordu. Bennacio, Mogart'tan daha uzun ve daha hızlıydı. İkisi de kılıçlarını iki elleriyle tutuyordu. Ne zaman Excalibur, Bennacio'nun kılıcına çarpsa siyah taneciklerin fırladığını ve kıvılcımlar çıktığını görebiliyordum.

Kılıçlar soğuk havayı yararken ısıklar öttürüyorlardı. Belki de silah sesleri yüzünden kulaklarım çınılıyordu ama adeta bir koro sesi yükseliyordu. Bennacio'nun Mogart ile son karşılaşmasında meleklerin ağıtlar yaktığını söylediğini hatırladım.

Kılıcı kullandığımda neler hissettiğim geldi aklıma. Nasıl da benim bir parçam olmuştu ya da daha çok ben onun bir parçası olmuştum. Bennacio kılıcın yenilmez ve yok edilemez



olduğunu söylemişti; on yaşından beri bildiği şeyi şimdi ben de öğrenmiştim. Bu kılıca karşı kazanamazdı. Bennacio'nun hiç şansı yoktu, göğsümün sıkıştığını hissettim. *Dua etmesine* rağmen Bennacio'nun hiç şansı yoktu. Onu yenemezdi ama *ne olursa olsun yine de savaşılmaya devam ediyordu.*

Mogart sabırsızlanıyordu. Şu ana kadar Bennacio'nun çoktan ölmüş olmasını bekliyordu. Onun saldırıları hızlandıkça, Bennacio'nun bu saldırıları savuşturması yavaşlıyordu. Sonunda Mogart kılıcı yukarı kaldırıp bir yay çizerek Bennacio'nun kafasına doğru indirdi. Bennacio yukarıdan gelen darbeyi kesmek için kılıcını kaldırdı. Excalibur çarptığında kılıcı elinden fırlayıp gölgelerin içinde gözden kayboldu. Darbenin kuvvetiyle o da dizlerinin üstüne yığıldı.

Ondan sonra yaptığı şey çok tuhaftı, çok korkunçtu; bir insanın yapabileceği en tuhaf ve en korkunç şeydi: Bennacio başını kaldırdı ve kollarını yavaşça iki yana açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu. Hayatını sunuyordu!

Kılıcın sivri ucu, Bennacio'nun göğsünden sadece birkaç santim ötedeydi; Mogart tereddüt etti.

“Hayır,” diye fısıldadım.

Mogart, kılıcı son şövalyenin göğsüne sapladı ve Bennacio hiç ses çıkarmadan yere yığıldı, gözleri hâlâ açıktı.



42

Birileri kafamın içindeki tiz sesi ya da çınlamayı ya da her neyse onu bastırmak istercesine hunharca çığlık atıyordu ve çığlık atanın kendim olduğunu ancak bir dakika sonra anlayabildim.

Ben taşlardan oluşan çembere dalıp Mogart'a doğru koşarken, Mike da arkamdan bağıırıyordu: "Kropp! Kropp! Kropp!"

Yanına varmama beş metre kala Mogart, kılıcı Bennacio'nun göğsünden çıkardı ve son şövalye, ben ona doğru koşarken fal taşı gibi açılıp bana bakan gözleriyle yan yatarak yere yığıldı.

Üç metre kala Mogart bana doğru dönmeye başladı.

Bir buçuk metre kala, Bennacio'nun kanıyla parlayan kılıcı kaldırdı.

Ona ulaşmama santimler kala gülümsedi.

Ama o gülümsemeyi bitirmesine izin vermedim. Kolumu suratına indirince geriye doğru sendeledi. Hızla ileri atıldığımda tam üstüne düştüm ve birlikte çimenlerin üzerine yuvarlandık.



Üzerindeydim ve soluğu kesilmişti. Kılıcı kaldırmaya çalıştım ama bileğine vurup elini yere yapıştırdım. Eli yere çarpınca kılıcı elinden kaptığım gibi ayağa fırladım.

Soluklanmaya çalışarak bir iki adım geri çekildim. Ağzımdan çıkan buharı görebiliyordum. Mogart da nefes almaya çalışarak doğruldu.

Arkamdan gelen bir ses, “Alfred,” dedi.

Arkamdan seslenen kişiye döndüğümde düşünmeden kılıcı yukarı kaldırdığımı fark ettim. Mike gülümseyerek bana yaklaşıyordu. Sol elini yana doğru açmıştı, sağ eliyle de silahını tutmaya devam ediyordu.

“Harikaydı be adamım!” dedi Mike. “Gelip bizimle çalışmak ister misin?”

“Futbol,” dedim soluyarak. “Sonunda işe yaradı.”

“Bay Kropp,” dedi Mogart. “Tekrar düşünmenizi rica ediyorum.”

Bir iki adım geri çekildim, böylece ikisini aynı anda görebilecektim. Mogart gülümsemeye başlamıştı.

“O size ait değil,” dedi Mogart.

“Sana da,” dedim. Sesim titrek çıkıyordu.

“Aslında bana ait,” dedi Mike. “Daha doğrusu işverenime ait. Sonuçta onu adil bir şekilde satın aldık. Alfred, şimdi Mösyö Mogart’a İsviçre’deki banka hesabının şifresini vereceğim, böylece o parasını alacak sonra sen, ben ve kılıç buradan çekip gideceğiz. Kulağa nasıl geliyor sence?”

“Çok kötü geliyor, Mike,” dedim ve koşmaya başladım.



43

Etraf karanlık ve sisliydi elbette ve hiç tanımadığım bir yerdeydim ama yeterince uğraşırsam içinden geçtiğimiz ormana ulaşabilirmişim gibi geliyordu. Mike'ın mermisinin isabet etmesini beklerken ensem karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyordu. Kılıç için gözünü kırpmadan Mogart'ı öldürdüyse beni de öldürmekten çekinmezdi.

Zaten çok hızlı koşan biri değildim, kılıcı taşımak da beni hızlandırmıyordu. Uzun, ıslak çimenler ayağımın altında eziliyordu ama karanlıkta aynı yerde çember de çiziyor olablirdim gerçi projektörlerin çok yardımı oluyordu; Omzumun üzerinden her baktığımda giderek küçüldüklerini görüyordum. Mogart'ın ordusu peşimde mi diye seslerini duymaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Koşarken kendi oflayıp puflamalarımın ve ayağımın altında ezilen çimlerin sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum.



Sonunda asfalt bir yolun kenarına geldim. Buraya gelirken kullandığımız yolsa, onu takip ederek ormana ulaşabilirdim. Peşimden gelen kimse yoktu ve koşmaktan o kadar yorulmuştum ki yürümeye başladım. Sis ve ter yüzünden saçım kafama yapışmıştı, durmadan yüzümdeki teri siliyordum. Tişörtüm göğsüme yapışıp kalmıştı ve titriyordum. Fena halde hastalanacaktım. Nedense başparmağımdaki yara da zonklamaya başlamıştı. Belki de kılıç yakınlarda olduğu içindi.

Sisin içinde bir görünüp bir kaybolan tepeler dışında etrafta orman falan göremeden yürümeye devam ediyordum, ta ki arkamdan yaklaşan bir araba sesi duyana kadar.

Kendimi yolun kenarında yere atıp ancak şişko bir salığın becerebileceği kadar dümdüz yatmaya çalıştım. Ama yeterince saklanamamış olmalıyım ki araba durdu ve nazik bir ses duyuldu: “Alfred! Alfred Kropp, buraya gel!”

Kafamı kaldırdım. Mike direksiyonda oturmuş gülümsüyor, sakızını çiğniyor ve ısrarla el sallayarak beni çağırıyordu.

“Haydi! Fazla vaktimiz yok...”

Muhtemelen haklıydı ve benim de başka seçeneğim yoktu. Arabaya gidip arka koltuğa geçtim. Mike gaza basınca Bentley yaralı bir hayvan gibi sesler çıkara çıkara patinaj çekerek ıslak asfaltta harekete geçti.

“Vay canına!” diye bağırdı. “Ucuz atlattık, değil mi? Ağır kayıplar verdik ama bunu bekliyorduk, değil mi? En önemlisi de kılıcı geri aldık. Fena iş çıkarmadık.”

Soluklanmaya çalışırken kılıcı göğsüme bastırıp arkama yaslandım.



“Orada oldukça hızlı düşündün, Al,” dedi Mike. “Bu planı Benny’yle birlikte mi yaptınız, yoksa senin fikrin miydi?”

Hiçbir şey söylemedim. Mike’ın da umurundaymış gibi görünmüyordu. Konuşmaya devam ediyordu.

“Kahretsin, çatışma sırasında cep telefonumu düşürmüştüm. Neyse, nasıl olsa herkes bizi bekliyor. Jeff’le Kahire’den beri, Krallar Vadisi’ndeki şu ölüm tarikatı olayından beri birlikteydik. Ama, ah, Tanrım, bu kadarı yeter, gerisi gizli bilgi. Her neyse, hergeleyi özleyeceğim, ayrıca Benny’nin başına gelenler de çok üzücü, ha? O da hergelenin tekiydi. Ne hergele hem de. Cep telefonum olsaydı, birkaç hayalet uçak çağırır ve ortaçağdan kalma o kaçık herifi bin yıllık o taşlarla yere gömerdim. Bize çok pahalıya patlamazdı, öyle değil mi?”

“Onu öldürdün mü?”

Güldü. “Sence, Alfred?”

“Bence onu öldürmedin.” Doğrulup kılıcın ucunu Mike’ın ensesine dayadım.

Elleriyle direksiyonu iyice kavramaktan başka bir tepki vermedi.

“Arabayı durdur, Mike.”

“Hey, Al. Oğlum, Al. Ne yapıyorsun böyle?”

“Arabayı durdur, Mike.”

Yavaşlayıp arabayı kenara çekti.

“Peki, şimdi ne olacak? Konuş benimle, Al. Neler oluyor?”

Emin değildim. Yola çıkarken aklımda böyle bir şey yapmak yoktu. “Silahını bana ver. Hayır, Mike, sol elinle. Sağ elin direksiyonun üzerinde durmaya devam etsin. Yavaşça, Mike.” Silahı sol omzunun üzerinden alıp belime soktum.



“Pekâlâ,” dedim. “Şimdi sol elini direksiyonun üzerine koy.

“Al, unuttun mu, ben iyi adamlardan biriyim.” Sesi sakın çıkıyordu ama ağzındaki sakızı resmen yiyordu. “Bak, Benny konusunda kimse benden daha üzgün olamaz. Çok yazık oldu ama sen de oradaydın, ne yapmamı bekliyordun ki?”

“Ona tuzak kurdun.”

“Ah, haydi ama, Al!”

“Başından beri planın buydu. Mogart sadece paranın peşinde değildi. Bennacio’yu da istiyordu.”

Mike’in buna verecek cevabı yoktu. Dikiz aynasından bana baktı. Hiçbir şey söylemediğini görünce haklı olduğumu anladım.

“Bay Samson ve diğer şövalyelere İspanya’da tuzak kuran da sendin. Geldiklerini Mogart’a haber verdin.”

Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Neden böyle bir şey yapayım, Alfred?”

“Çünkü ikiniz de aynı şeyi biliyordunuz: Şövalyeler yaşadığı sürece, kılıcı güvenli bir yerde tutma konusunda tek umut onlardı. Onları ayak altından kaldırmak istediniz. O yüzden onları anlaşmanın bir parçası haline getirdiniz.”

“Adamım, ne kadar da ilginç bir teori bu, Al.”

“Bay Samson, doğru olanı yapacağın konusunda sana güvendi,” dedim. “Sana kılıçtan bahsetmesine gerek yoktu ama sen onu da kazıkladın. Bennacio bu gece ikili oynadığını biliyordu ama başka seçeneği olmadığını farkındaydı. Bir söz vermişti... ve sözünü tuttu...”



“Bak, Al, lütfen alınma. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama bu konuda haddini aşıyorsun. İndir şu kılıcı, dostum. Bunu uçakta konuşuruz, olur mu? Eve dönmek istemiyor musun?”

“Artık evim yok.”

“Gerçekten mi?” Bir ısıklık öttürdü. “Bu çok zor olmalı. Bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm, Al. O zaman seni nereye istersen götürebiliriz. Natalia hâlâ şatoda bekliyor. Onu görmek ister misin? Ondan hoşlanıyor gibisin, değil mi?”

Hiçbir şey söylemedim ama yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Mike Arnold kızardığımı fark edip gülümsedi.

“Arabadan in,” dedim.

“Al...”

Kılıcın ucunu ensesine bastırarak onu ittirdim.

“Tamam, çıkıyorum.”

Kapısını açıp yola indi. Ben de indim ve silahı kafasına doğrulttum.

“Yüzükoyun yere yat ve ellerini başının arkasında birleştir.”

“Çok büyük bir hata yapıyorsun, Al. Hem de çok büyük...”

“Yere yat, Mike. Yoksa seni vururum.”

“Öyle mi dersin? Üzgünüm, Al ama bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum.”

Bana doğru bir adım attı ve bir anda silah ateş aldı. İkimiz de irkildik. İkimiz de bunu beklemiyorduk. Hatta tetiği çektiğimi bile hatırlamıyordum.

“Tamam o zaman,” diyerek yere uzandı.

“Ellerin başının arkasında olsun,” dedim.

Parmaklarını başının arkasında birleştirdi.



“Nereye gideceğini sanıyorsun, Alfred? Ülkeden çıkmazsın, hem kılıçla ne yapacaksın? Dünyayı mı ele geçireceksin? Yoksa müzeye mi bağışlayacaksın? Bu planı etraflıca düşünmediğin belli, evlat.”

“Hoşça kal, Mike,” deyip arabaya bindim ve oradan uzaklaştım. Dikiz aynasından bakmaya devam ediyordum ama Mike’ın ayağa kalktığını görmedim.



44



Direksiyon ters taraftaydı, bu yüzden arabayı yolda tutmakta güçlük çekiyordum. Lastikler sürekli sağ taraftan yolun dışına çıkıyordu, ancak o zaman yolun solundan gitmem gerektiğini akıl ettim. Böylesi daha iyi olmuştu yine de tuhafıma gidiyordu. En kısa zamanda bu arabadan kurtulmam gerektiğini biliyordum; Bentley kaçmak için biraz fazla dikkat çekiciydi.

İngiltere kırsalında başıboş şekilde sürmeye devam ettim, nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Daha büyükçe bir yola varana kadar sürdüm ve sürekli büyük yolları takip ettim; ta ki otobana ya da artık İngiltere’de ne diyorlarsa ona varana kadar. Birkaç kilometre sonra “Londra 65 km” yazılı bir tabelanın yanından geçtim.

Şehre yaklaştıkça trafik de yoğunlaşıyordu. İki elim de direksiyondaydı, ayrıca sıkılmaktan parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Kılıç yan koltuktaydı. Esnemeden dura-



mıyordum. Tek istediğim kenara çekip biraz uyumaktı ama sürmeye devam ettim.

Londra sınırına vardığımda güneş yükseliyordu. Şehrin merkezine Bentley marka bir arabayla girecek değildim, o yüzden Slough denilen bir yerde gördüğüm ilk otele girdim. Ceketimi çıkarıp kılıcı iyice sardım ama bu sefer de belimdeki tabancanın kabzası kabak gibi ortada kalıyordu. Hem bu konuda hem de resepsiyon görevlisi, on beş yaşında bir çocuğun neden çantasız ve ebeveynsiz halde otele geldiğini ve neden büyük bir kılıç biçiminde bir ceket olduğunu sorarsa ne yapacağımı bilmiyordum. Ama bazen elinizden bir şey gelmez, ben de tabancayı iç çamaşıırıma soktum. Namlunun soğuk metali kasıklarımaya değıyordu.

Otel çok eskıydi, sanki zamanında başka bir şeymiş gibi bir hali vardı; belki de bir İngiliz soylusunun yazlık eviydi. Lobi oldukça küçüktü ve daha önce gittiğim Amerikan otellere nazaran oldukça eski görünüyordu. Görevli, kılıç biçimli ceketim hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana üçüncü kattan bir oda verip merdiveni kullanmamı söyledi çünkü asansör yoktu. Ne kadar kalacağımı sordu. Ona İngiltere'yi yürüyerek dolaştığımı, yürümekten yorulduğum zaman ayrılacağımı söyledim. Başka bir şey sormadı. Bir kere bile gülümsemediğı için dışlerinin olabileceğini düşündüm. Bir yerlerde, böyle bir şeyin İngiltere'de sorun olabileceğini okumuştum.

Merdivendeyken tabancayı iç çamaşıırımdan çıkarıp koltuk altına sıkıştırdım. Koridor oldukça dardı ve süpürgeliğın üzerinde su lekeleri vardı. Duvarlardaki boya ve halılar en



az on yıllıktı ve küf kokuyordu. Odam koridorun sonunda, hemen banyonun yanındaydı.

Yatağım dardı, boyu bir metre seksen santim kadardı. Üzerine oturunca biraz sallandı. Kırılacak diye korktum. Resepsiyonu arayıp daha büyük yatağı olan bir odaları olup olmadığını sormayı bile düşündüm. Silahı başucundaki seh-paya, kılıcı da yatağın üzerine koydum. Ayakkabılarımı ve ıslak çoraplarımı çıkarıp uzandım.

Şimdi kılıçla ne yapacaktım ben? Aslında Mike haklıydı. Ülkedeki bütün giriş-çıkışları kapayıp gerekirse kapı kapı dolaşarak kılıcı arayabilirlerdi. Bentley'yi otelin otoparkında bulabilirlerdi, üstelik otele yerleşirken sahte isim bile kullanmamıştım.

Her an kapının çalmasını bekliyordum ama muhtemelen onlar kapıyı da çalmaz, ellerinde silahlarıyla içeri dalıverirlerdi. Sonuçta Kralların Kılıcı elimdeydi ve dünyayı ele geçirmek için kullanabilirdim.

Esnedim. Biraz uykuya ihtiyacım vardı ama içgüdülerim, uykunun yapılacaklar listesinin en sonunda olduğunu söylüyordu. Duvarı, televizyonun yanında bir ayna vardı. Halime bir bakıp duşa girmem gerektiğine karar verdim. Ama bu da odadan dışarı çıkmam anlamına geliyordu. Ne duşa kılıçla girmek ne de onu odada bırakmak istiyordum. Aynaya bakıp Mogart'ın bana şişman değişimini düşündüm. Şişman falan değildim; sadece iriydim. Her zaman büyük ve irikiyim biri olmuştum, tıpkı Stonehenge'deki taş bloklar gibi; geniş ve dikdörtgen. Kareden sonra olabilecek en sıkıcı şekil dikdörtgendi.



Yatağa oturup bir sonraki hamlemin ne olacağını düşündüm. Burada fazla kalamazdım, en fazla birkaç saat. Duşa girmeli, dişlerimi fırçalamalı ve tuvalet ihtiyacımı gidermeliydim. Ama diş fırçam yoktu. Yanımda dünyanın en güçlü silahından başka hiçbir şey yoktu. Kendimi İngiltere İmparatoru Kral I. Alfred ve Yerküre'nin Lordu bile ilan edebilirdim ama şu anda tek istediğim, bir diş fırçasıydı.

Kendimi kral yaparsam bütün ülke liderlerini Slough'a davet edip dünya barışını ilan edebilirdim. Tankların, bombaların ve silahların eritilip oyun parkı malzemeleri için kullanılmalarını emredebilirdim. Zengin ülkelerin, fakirleri doyurmalarını, savaşı kanundışı ilan etmelerini ve silahlar için harcanan her kurşunun hastalıklarla mücadele ve temiz yakıt kullanan arabaların geliştirilmesi için kullanılmasını isteyebilirdim. Bütün kötülüklerin son bulmasını sağlayabilirdim. Ne savaş ne hastalık ne de kıtlık olurdu. Bennacio'nun anlattığı gibi, Başmelek'in kılıcı Arthur'a verme amacını yerine getirebilir, insanlığı tek çatı altında birleştirebilirdim. Arthur'un başladığı şeyi bitirebilirdim. Bennacio'yu, Samson'ı, Farrell dayımı, şövalyeleri ya da benim yüzümden hayatını kaybedenleri geri getiremezdim belki ama en azından yaptıklarımı telafi ederdim. Belki bu sayede Natalia bile benden daha az nefret ederdi.

Belki de kaderimde dünyanın kılıçlı kurtarıcısı olmak vardı; işte o zaman Amy Pouchard bana cep numarasını vermediğine pişman olurdu! Kendimi kocaman bir tahtın üzerinde kocaman kafamın üzerindeki kocaman bir taçla hayal ediyordum.

Yaklaşmakta olduğunu düşündüğüm hastalık şu anda gelmişti işte: Başım ağrıyor, burnum akıyor ve alnım yanıyordu.



Yatağa uzanıp kendi kendime bir dakika sonra kalkacağımı, ateşimi düşürmek için soğuk suyun altına gireceğimi ve daha düzgün düşünmek için hazır olacağımı söyledim. İnsanın daha düzgün düşünebilmeyi bir plana oturtması ne kadar acıklı bir şey.

“İşte oldu, sonunda her şeyi çözdün, Kropp,” dedim kendi kendime. Ateşim iyice yükselmişti. “Kutsal Tarikat Şövalyeleri bin yıl boyunca kılıcı saklamış, Alfred Kropp’un gelip dünyayı kurtarmasını beklemişlerdi. Tabii canım! Zaten Bedivere dahil hiçbirinin aklına kılıcı alıp bu kokuşmuş dünyaya barışı getirmek gelmemiştir. İşleri yoluna koyman için *seni* bekliyorlardı, Bay Lise-Terk-Koca-Kafa.”

Kılıcın soğuk metaline dokundum; bin yıl sonra bile ne kadar da pürüzsüz ve kusursuzdu! Ona dokunmak beni hem mutlu etmiş hem de hüzünlendirmişti.

Haliyle uyuyakaldım ve gizemli süvarinin, elinde Kılıcla korkunç savaş alanında olduğu rüyada buldum kendimi. Tam kılıcı yere saplayıp düşmanlarını ortadan kaldıracağı sırada başını kaldırınca yüzünü görebildim. *Benim* yüzümdü. Ama Mülayim Kropp değildi... Fatih Kropp’tu, Korkunç Kropp’tu.

Gözlerimi açtığımda hava kararmıştı ve telefon çalıyordu. Başucu lambasını yaktım, ne kadar uyukladığımı merak ediyordum. Kimin aradığını merak ederek gözlerimi komodinin üzerindeki telefona diktim. Belki de resepsiyonist, siyah cüppeli adamların lobide beni beklediğini haber verecekti.

Ahizeyi kaldırıp, “Alo?” dedim.

“*Bonjour*, Bay Kropp.”



Mike'ın tabancasını sehpanın üzerinden alıp kucağıma koydum.

“Bay Mogart.”

“Televizyon başında mısınız?”

“Pardon?”

“Odanızda televizyon var mı? Varsa, birinci kanalı açmanızı öneririm.”

“Şimdi mi?”

“Hemen.”

“O halde telefonu bırakmak zorundayım.”

“Sorun değil.”

Telefonu bırakıp televizyonu açtım. BBC'nin haber bülteni daha yeni başlıyordu. Beş dakika sonra Amerikan Adalet Bakanı'nın öğleden sonraki konferansı ile ilgili bir haber başladı. FBI'ın en çok arananlar listesi ile ilgili bir güncellemeyi bildiriyordu. Onlar daha fotoğrafı göstermeden neyle karşılaşacağımı biliyordum.

Benim fotoğrafım.

Adalet Bakanı'na göre, teröristlerle bağlantısı olan uluslararası bir kaçıktım, İngiliz ve Amerikalı personelden oluşan on altı kişilik bir grubun ölümünden ve İngiltere'nin en ünlü milli servetlerinden birini yok etmeye çalışmaktan sorumluydum. Adalet Bakanlığı'nın, yakalanmam için yardımcı olacıklara altı milyon dolarlık ödül vereceğini söylüyordu.

Koca kafalı ezik sonunda bir işte başarılı olmuştum: Dünyanın en çok aranan kaçağıydım, dünya liderlerini bir araya toplayıp Kropptopya Krallığı'nı ilan etmemin ne kadar zor olacağını düşündüm.



Televizyonu kapayıp telefonu elime aldım.

“Geldim,” dedim.

“Tebrikler, Bay Kropp. Meşhur oldunuz. Belki *People* dergisinin kapağına bile çıkarsınız.”

“Beni... beni nasıl buldunuz, Bay Mogart?”

Konuşurken pencereye yürüdüm. Perdeyi aralarken SWAT birliklerini ya da İngiliz muadillerinin binaya akın edişini görmeyi bekliyordum. Ama gördüğüm tek şey boş park alanı ve ağaçlar oldu. Sol tarafta, Londra’nın kirli sarı ışıkları ufku aydınlatıyordu.

“Çok da zeki olmayan on beş yaşında bir çocuk, yabancı bir ülkede, korkmuş ve yalnız başına, içinde GPS sistemi olan bir arabayla... Bunun ne kadar zor olabileceğini düşünüyorsunuz gerçekten?”

“O kadar da değil sanırım,” dedim.

Tekrar yatağa oturdum.

“Ne istediğinizi biliyorum, Bay Mogart. Ama sorun şu ki onu size verirsem bu, dünyanın sonu demek olur. Dediğiniz gibi ben daha on beş yaşındayım, dünyanın bir süre daha ortalıklarda olması benim için önemli, en azından kırklarına gelene kadar. Bilemediniz, ellilerime.”

“Ah, ama gözden kaçırdığın bir nokta var, Alfred,” dedi Mogart. Bana ilk defa ismimle hitap etmişti. “Senin elli yaşına kadar yaşaman benim için bir önem arz etmiyor. İstedğim tek bir şey var. Görüyorsun ya ikimizin de dezavantajları var. Benim elimde senin istediğin, senin elinde de benim istediğim bir şey var.”



“Ne?” diye sordum, aklıma benim için önemli olduğunu düşündüğüm herhangi bir şey gelmeyince. Benim için önemli olan herkes ölmüştü. Ama maalesef bu doğru değildi ve işin komiği bunu bilen tek kişi de Mogart’tı.

“Kropp.”

Karşıdan gelen sesin Mogart’a ait olmadığını idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Erkek sesi de değildi.

“Kropp,” diye fısıldadı yine, telefonun diğer ucundaki kız.

“Natalia?”

Küçük bir ciyaklamanın ardından sessizlik oldu, Mogart yine konuşmaya başladı.

“Anlıyorsunuz ya, Bay Kropp, ben de tıpkı sizin gibi, elimdeki şeye hiç değer vermiyorum. Siz benim elimdeki şey için hayatınızı feda edebilecekken ben de sizin elinizdeki şey için hayatımı feda edebilirim. Bana göre arzularımızı doyurabilmemizin tek bir yolu var. Beni anlayabiliyor musunuz, Bay Kropp?”

“Buraya gelip onu benden almanız daha kolay olmaz mı?” diye sorarken sesim feci şekilde titriyordu.

“Siz onu bana getirirken ben neden kalkıp geleyim?”

Tam o anda biri kapıma vurdu. Küçük bir çığlık atarak oturduğum yerden ayağa fırladım.

“Kapıda biri var. Açın,” dedi Mogart.

“Silahım var,” dedim. “Kullanmaktan çekinmem.”

“Silahınıza davranırsanız kız ölür.”

Kapı vurulmaya devam ediyordu.

“Kapımdaki kim?” diye sordum.

“Açın da görün. Bekliyorum.”



Kapıya yaklaşıp, “Kim o?” diye seslendim.

“Refakatçiniz, Bay Kropp,” diyen bir ses geldi diğer taraftan. Kapının kilidini açıp geri çekilirken silahımı kaldırdım. Adam içeri girdiğinde tam da burnuna nişan almıştım.

“Sakın yatağa yaklaşayım deme,” dedim.

Başını tamam dercesine salladı. Benim boyutlarımda, iriyarı bir adamdı. Omuzlarına attığı gri pelerinin uçları, tam da âdemelmasının üzerindeki ejderha biçimli bir broş ile tutturulmuştu. Pelerinin altında, terzi elinden çıkmış, pahalı bir takım elbise vardı. Jöleli uzun saçları geriye doğru taranmıştı.

“Orada dur,” dedim yatağa yaklaşıp; silahım hâlâ ona dönüktü. Başını yine tamam der gibi salladı. “Sakın ani bir hareket yapma!” dedim. Üçüncü kez başını salladı. Ahizeyi alıp kulağıma yaklaştırdım.

“Bay Kropp,” dedi Mogart. “Sanıyorum ki kısa süre önce çoğu insanın iradesinin zayıf olduğundan bahsetmiştim size. İşte uluslar bu yüzden parçalanıp çürür, büyük girişimler başarısız olur, gereksiz acı ve utanç da peşinden gelir. Ayrıca size, irademe karşı gelmeniz halinde neler olacağını da söylediyimi hatırlıyorum; daha doğrusu açık açık göstermiştim. Buluşacağımız yere kadar sevgili dostuma eşlik edeceksiniz, yoksa kız ölür.”

O an dizlerim tamamen boşalınca yatağa oturdum. Tabanca elimden düştü. Bir yemin etmişim, o yemini tutmaya çalışırsam Natalia ölürdü. Kendimi o kadar perişan hissediyordum ki o anda kılıcı alıp kapıda sırtıtp duran adama verebilirdim.

Mogart’ın sesi artık hiç de esprili çıkmıyordu, gayet sertti. “Beni dikkatle dinle, Kropp. Yapmaya çalıştığın şeyi yapabi-



lecek yeteneğin yok. Büyüklerin oyununa karışan küçük bir çocuksun. Kafanda uydurduğun bu kahramanlık oyunundan keyif alıyor olabilirsin ama inan bana seni ilk bulan ben olduğum için çok şanslısın.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum!” diye bağırdım telefona. “Ben kahraman falan olmak istemedim! Bunların hiçbirini istemedim!”

“Geliyorlar, Bay Kropp. Televizyonda gördüğün haberi hatırlıyor musun? BAPASIFÖ yola çıktı bile, seni bulacaklar. Seni bulurlarsa kılıcı alırlar, ben de kızı öldürürüm. İkisini birden kaybedersin. Kılıcı bana getirmekten başka seçeneğin yok.”

“Ama ben sana kılıcı getirsem de kızı öldüreceksin.”

“Duygularımı incitiyorsunuz, Bay Kropp.”

“Onu öldüreceksin çünkü kılıcı sana son verdiğimde Farrell dayımı öldürdün, hem de Farrell dayımı öldürmene hiç gerek yokken.”

Mogart iç geçirdi. “Evet. Dayınızı öldürmemem gerekirdi. Asıl *sizi* öldürmem gerekirdi.”

“Onu da yapacaksın,” dedim telefona.

“O zaman cevabınız hayır, öyle mi?”

“Cevabımın ne olacağını zaten biliyorsun.”

“Kesinlikle,” dedi Mogart.



45

Telefonu kapadım. Mogart'ın adamı kapıda dikilip sırtıtmaya devam ediyordu.

“Haydi,” dedi. “Efendimiz bizi bekliyor.”

“Kılıç şu anda bende,” dedim. “Bu durumda efendi ben olmuyor muyum?”

“Üstünde hak iddia ediyor musun?” diye sordu alay edersine.

Yatağın üzerindeki kılıca baktım. “Hayır. Ama sanırım bütün mesele de bundan ibaret. İster bin yıl bekle, istersen on bin yıl, hiç fark etmez, kimse bu kılıç üstünde hak iddia edemez. Sanırım patronun da o konuda yanılmış ve şövalyeler de bu sayede kılıcı bin yıl boyunca güvende tutmayı başara-bilmiş, hatta belki Arthur bile bu yüzden ölmüştür. O, sahip olunabilecek bir şey değil.” Söylediklerimi anlamadı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.



“Efendimiz söylemedi mi? Dundagel’e. Şimdiki adıyla Tintagel’e.”

“Ah. Tintagel’de ne var?”

“Camelot, Tintagel’de. Merlin’in mağaraları da.”

“Tabii ya,” dedim. “Çok mantıklı.”

Sonra tabancayı elime alıp adamı dizkapağından vurdum.

Bağırıp yere kapaklandı ve kollarını dizine sardı. Yatağın üstündeki Excalibur’u elime aldım.

“Aziz Mikail’in adıyla!” Kılıcı, yassı tarafı gelecek şekilde kafasına indirdim. Geldiğini görmedi bile. Yassı kısım kafasına iner inmez kendinden geçiverdi.

Yanına çömelip parmak uçlarımı bileğine bastırdım. Yaşıyordu. Bennacio’nun, Amerika’dayken ormanda işini bitirdiği o iki heriften sonra dediklerini hatırladım. *Onları benim kadar tanısan, sen de acımazdın.*

“Pekâlâ, Bennacio,” diye mırıldanırken gri pelerinin broşunu çıkardım. “Babama yaptıklarını biliyorum. Sana ve diğer şövalyelere yaptıklarını da biliyorum. Birilerinin artık dur demesi gerekiyor. Artık tüm bu vahşetin son bulması gerekiyor.”

Refakatçi, pelerininin altına şu iki kenarı keskin olan siyah kılıçlardan birini saklamıştı. Cebinden bir araba anahtarı çıktı.

Siyah kılıcı belime soktum ve sağ tarafımdan sarkması için kemerimi üzerinden geçirdim. Excalibur’u ise sol tarafımdan kemerin içine geçirdim. Pelerini omzuma atıp ejderha



biçimli broşu taktım ve aynada kendime baktım. Şapşallar Kalesi'nden Sör Alfred.

Refakatçinin üzerinden geçip kapıyı açtım. İki yana da baktıktan sonra koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapadım.

Bir arka kapısı olması için dua ederek, giriş katına inen merdivene yöneldim. Sol tarafımdaki kılıç, pelerinin altından gözüküyor ve kabak gibi ortaya çıkıyordu.

Merdiven, otoparka açılan cam kapının hemen yanına iniyordu. Dışarı çıktım ve etrafta dolanarak refakatçinin arabasına bakındım. Kapının hemen yanında engellilere ayrılan park yerinde siyah bir Lamborghini Murciélago vardı. Anah-tarı denemeden doğru arabanın o olduğunu biliyordum. Bu herifler arabadan anlıyordu.

Belimde çıkıntı yapan kılıçlarla oturamayacağım için ikisini de çıkarıp küçük arka koltuğa bıraktım ve üzerlerini gri pelerine örttüm. Yola çıkmadan önce park alanında bir iki tur atıp başka siyah cüppeliler var mı diye bakındım ama şüpheli duruma rastlamadım.

Tintagel'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. O yüzden gördüğüm ilk benzin istasyonuna çektim arabayı, gerçi belli ki İngiltere'de benzin değil, petrol deniyordu. Gri pelerinin ve ejderha broşumla içeri girdiğimi gören görevli hafifçe güldü.

"Sen kimsin bakalım?" diye sordu.

"Gelmiş geçmiş en büyük şövalye olan Lancelot'un vâ-risiyim."



Kaşının kalktığını görünce, “Evet, çok uzun olduğunu biliyorum. Bazen ben de bu kadar uzun bir ismi telaffuz etmekte zorlanıyorum,” dedim.

“Sen Lancelot’san, Guinevere’i görmek istemem.”

“Ben Lancelot olduğumu söylemedim ki, onun *soyundan* geldiğimi söyledim.”

“Ah, tabii ya. Ben de Saba Melikesi’yim zaten.”

Görevliden, İngiltere haritası isteyip Tintagel’in nerede olduğunu sordum.

“Tintagel mi? Cornwall’da.”

“Ne kadar uzaklıkta?”

“Yaklaşık üç yüz yirmi kilometre kadar.”

Haritayı tezgâhın üzerine yayıp güneybatı sahilindeki Tintagel’in nerede olduğunu gösterdi.

“Şurası Tintagel Tepesi işte,” dedi Atlas Okyanusu’nun hemen yanındaki bir noktayı işaret ederek. “Bir sürü Amerikalı orayı ziyaret eder. Denizden yüz metre yükseklikte inanılmaz bir falez manzarası vardır.”

“Peki orada kale falan var mı?”

“Birtakım harabeler var, evet. Ama görülecek pek bir şey kalmamış. Kral Arthur’un kalesi bir efsanedir ama Lancelot’un soyundan geldiğine göre sen bunu zaten biliyorsundur. İngiliz olmadığını da biliyor muydun? Aslında Fransız mış...”

“Öyle mi?... *trés magnifique*.³ Harabelerden başka bir şey yok demek?”



3 (Fr.) Çok güzel. (ç.n.)



“Yukarıda yok. Ama hemen aşağıdaki kayalıklarda Kral’ın büyücüsü Merlin’in inzivaya çekildiği yer olduğu söylenen mağara var. Sular alçaldığında ve rüzgâr deniz tarafından esmeye başladığında, Merlin’in hayaletinin, kayıp krallık için ağladığı duyulurmuş. Tabii böyle şeylere inanıyorsan.”

“Ah,” dedim. “Kesinlikle inanıyorum.”

“Elbette, sayın şövalye,” dedi. “Kesin inanıyorsunuzdur.”





46

Saatte yüz kırk kilometre hızla Tintagel'e doğru yol alırken her an yola kurulmuş bir barikatla karşılaşmayı ya da helikopterdeki makineli tüfekle lastiklerimin patlatılmasını bekliyordum. Ama bunların hiçbiri olmadı. Düşünmeye çalıştım. Gerçekten bir plana ihtiyacım vardı. Aslında, plan yapmak için son şansım bu olabilirdi ama bir kasırgaya yakalanmışım, kasırgada uğuldayan rüzgâr üzerimdeki her şeyi söküp parçalamış ve tutunacak hiçbir şeyim kalmamış gibi çırılçıplak hissediyordum kendimi.

Bir buçuk saat sonra artık denizin kokusunu alabiliyordum. Buradaki yol tabelaları daha farklı olduğundan ve hızlı giderken de okuyamadığımdan yavaşladım. Anayoldan çıkıp Tintagel'e giden yola girdim ve Tintagel Tepesi'ni işaret eden tabelaları takip ettim. Camı açtığımda okyanusun kokusuyla birlikte sesi de geldi.



İleride, kırmızı boyalı ve yolun ortasına kurulmuş bir barikat vardı. Yandaki tabelada, “Arkeolojik Çalışmalar Nedeniyle Kapalıdır” yazıyordu. Lamborghini’yle on beş metre kadar geri gidip gazı kökledim. Havaya fırlayan barikatlardan biri ön cama çarparak örümcek ağı misali ince çatlaklar meydana getirdi.

Farları söndürüp yavaşça ilerlemeye devam ettim. Her an siyah cüppeli adamların karanlığın içinden fırlayıp arabanın kaputunun üzerine çıkmalarını bekliyordum. Yol elli metre kadar sonra bir kayalığın kenarında sona erdi. Motoru kapayıp arabadan indim.

Denizden soğuk, buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Isıran rüzgârda biraz durdum, gözlerimden akan yaşlar şakaklarımdan geçip saçımın içine giriyordu. Kılıçları kemerime takıp aynen Bennacio’nun yaptığı gibi kendi sonuma doğru ilerlemem gerekiyordu; bu, dünyanın da sonu anlamına geliyordu tabii çünkü kılıcı verdikten sonra onu geri alabilecek kimse kalmayacaktı, BAPASIFÖ’yü saymazsak. Ama BAPASIFÖ’nün de hangi tarafta olduğundan emin değildim. Mike Arnold hıyarın tekiydi, Abigail’den de emin olamıyordum ama iyi birine benziyor ve Mike’tan pek hoşlanmıyor gibi görünüyordu ve bu da onun için artı puan demektir.

Ama kılıçları almak yerine tekrar arabaya bindim. Kendi kendime, “Pekala, Kropp. Hangisini tercih ediyorsun: Natalia mı kılıç mı?” diye sordum. Tekrar arabadan inip anahtarlarını da bütün gücümle karanlığa doğru fırlattım.

Kılıçları kemerime taktım; siyah olan sağda, Excalibur ise sol tarafımdaydı. Pelerini de omuzlarıma attım. Ceplerimi



yoklayıp tabancayı arandım ama otel odasında yatağın üzerinde bıraktığımı hatırladım. Aklım başımda değildi. Böyle şeylere yatkın olmadığım gerçekten de ortadaydı.

Aysız gökyüzüne doğru yükselen ve bazı yıldızları görmeyi engelleyen bodur ve karanlık cisimler gördüm. Onlara doğru yürüdüm ve hiçbir hareket belirtisi olmadığını fark ettim, iskartaya çıkarılmış bir avuç devasa diş gibi yükselen beyazımsı bloklardı sadece. Burayı deniz kenarındaki ışıltılı beyaz bir kale olarak hayal etmek oldukça zordu.

Harabelerden kayalıklara doğru giden beyaz taşlardan yapılma bir patika gördüm. Aşağı inerken tutunabileceğiniz bir ip ya da tırabzan yoktu. Islak taşlara basarken birkaç defa kaydım. Hafif yağmur ve rüzgârın taşıdığı deniz suyu pelerinimi ıslatmaya yetiyordu.

Mogart'ın ekibinin nerede olduğunu merak ederek patikanın sonunda durdum. Çoktan üzerime çullanmaları gerekiyordu.

Yaklaşık otuz metre kadar ileride, kayalıktaki bir açıklıktan gelen ışığı gördüm. Merlin'in mağarası.

Elimi kayalığın dibindeki duvara yaslayarak yürümeye devam ettim. Ayaklarımın altındaki taşlar deniz yüzünden ıslanmış, dümdüz olmuş ve aşınmışlardı. Mağaranın girişine vardığımda derin bir nefes verdim. Mağaranın içinde sessizce konuşan adamları duyabiliyordum; sesleri mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. Bir ses daha vardı, tiz bir ısığa benziyordu. Kayalığın çatlaklarının arasından geçen rüzgâr olmalıydı. Merlin'in ağlaması.

Planım falan yoktu. Daha önce hiç kötü adamların sığınağına baskın yapmamıştım, bütün bildiklerimi film ve



kitaplardan öğrenmiştim ve onlar da gerçek değildi. Mağaranın ağzının sağ tarafında durup sırtımı kayaya yasladım. Tam karşımdaki nispeten daha alçak kaya, girişin önünde bir duvar oluşturduğu için okyanusu göremiyordum ama sesini duyuyor, dilimin ucuyla tadını alabiliyordum. Dünyanın en yüce silahını taşımanın cesaret vereceğini düşünebilirsiniz ama o an kendimi çok değersiz hissediyordum.

Derin bir nefes alıp yüksek sesle, “Öleceğim,” dedim.
Ve mağaranın ağzına doğru ilerledim.



47

İki adam mağaranın beş metre kadar içinde yanan bir ateşin yanında oturuyordu. Bana baktılar, sonra biri ayağa kalktı. Üzerinde siyah bir cüppe, elinde ise belimin sağ tarafında asılı durana benzeyen siyah bir kılıç vardı.

“Çocuk nerede?” diye sordu. “Kılıç nerede?” Beni refakatçi sanmış olmalıydı.

“İkimiz de buradayız,” deyip Excalibur’u çektim. Anlaması biraz uzun sürdü ama sonunda haykırarak üzerime koşmaya başladı.

Ayaklarımın dibine düştü. İrkilerek ona baktım çünkü öylece yere kapaklanmış, kılıcını kaldırma fırsatı bile bulamamıştı.

Üzerinden atlarken kusmamak için büyük çaba harcıyordum. Dönüp, mağaranın arkasına doğru ilerleyen ikinci adama baktım; koşarken ayakları ıslak taşların üzerinde kayıyordu.



Üzerinde siyah cüppe değil, gri bir rüzgârlık, Docker marka pantolon, New Balance koşu ayakkabısı ve Chicago Cubs'ın kepi vardı.

Onu mağaranın içinde bir yerde yakaladım; çok uzaklaşamamıştı, en fazla yirmi metre kadar gidebilmişti. Onu çevirdiğim gibi sol kolumla duvara yaslayıp kılıcın sivri ucunu âdemelmesine bastırdım.

“Merhaba, Mike,” dedim.

“Merhaba, Al.” Sakız çiğnerken gülümsüyor, kocaman dişlerini gösteriyordu.

“Mogart nerede?”

“Bilmiyorum.”

Kılıcın ucunu etine biraz daha bastırdım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bak, yemin ederim, evlat, nerede olduğunu bilen tek adamı öldürdün. Sen refakatçiyle buraya geldiğinde, hepimizi onun yanına götürecekti. Tanrı şahidim olsun, Mogart'ın nerede olduğunu bilmiyorum!”

“Ona Natalia'yı verdin.”

Bir şey söylemedi. Gülümsüyordu ama gözleri donuktu.

“Natalia'nın nerede olduğu söyle,” dedim.

“Bilsem bile ne yapacaksın, Al? Kılıcı ona mı vereceksin? Kızı her halükârda öldürecek. Sen onu alt edemedi kızı öldürür. Kazanamayacağını görmüyor musun? Zararın neresinden dönsen kârdır. Biraz geri çekilip büyük resmi görmelisin. Bütün dünyanın kaderinden bahsediyoruz burada, Alfred! Bir kişi yüzünden bütün insanlığı mı feda edeceksin? Haydi ama aklını başına topl!”



“Pekâlâ, Mike, aklımı başıma toplayacağım. Seninle bir anlaşma yapacağım. Bana Mogart’ı getir, ben de bütün bunlar sona erdiğinde kılıcı sana vereyim.”

Bana baktı, sakız çiğneyişi yavaşlamıştı.

“Kılıç için buradasın, değil mi?” dedim. “Bana Mogart’ı verirsen, kılıç senindir.”

Mike biraz düşündü. “Beni oyuna getirmeyeceğini nereden bileyim?”

“Sanırım bilemezsin,” dedim. “Mogart’ın dediği gibi, başka seçeneğin yok.”

Bir adım geri çekilip kılıcı boynuna doğru tuttum. “Silahını bana ver.”

Elini rüzgârlığının cebine atıp tetik korkuluğundan tutarak silahını çıkardı. Tabancayı alıp cebime attım.

“Başka bir şey?” diye sordu. Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı.

“Hayır,” dedim. Sonra aklıma bir şey geldi. “Evet. BAPASİFÖ’nün anlamı nedir?”

“Bana Palavra Sıkarsan Fazlasıyla Ödetirim.” Gülüp sakızını çiğnemeye devam etti. “Tamam mı? Anlaştık mı?”

“Bir şey daha,” deyip elimi uzattım. “Sakız.”

Yine gülmeye başladı ama suratıma bakınca ne kadar ciddi olduğumu anladı. Sakızı çıkarıp elime bıraktı. O anda kişiliği adeta bir anda değişiverdi. Sakızı alır almaz gölgelere doğru fırlattım.

Soluna döndü, mağaranın arka duvarı boyunca onu takip ettim. Duvarlar pürüzsüz ve hafifçe içe dönüktü. Güney köşesinin yakınlarındaki bir yarığın önünde durdu. Zeminden



tavana kadar yükselen yarık ancak bir kişinin geçebileceği genişlikteydi.

“Önce sen,” dedim.

Yarığa girdiğimizde denizin sesi biraz yumuşarken, su damlalarıyla Merlin’in ağlamasının sesi arttı. Zemin eğimli ve taşlarla kaplıydı. Patika sağa, sonra sola kıvrılıyor ve dik bir açıyla aşağıya iniyordu. Dengemi korumak için tek elimi duvarın üzerine koymak zorunda kalmıştım. Çok yavaş yürümeye devam ettik. Gevşek taşlar ve kayaların jilet gibi keskin uçları bizi daha da yavaşlatıyordu.

Sonunda duvarlar genişledi, zemin ise düzeldi ve pürüzsüz hale geldi. Uzaktan bir ışık huzmesi görünüyordu. Önümüzdeki açıklığa yüz metre kala Mike bana dönüp, “Al, tabancamı geri vermek zorundasın,” diye fısıldadı.

“Neden?”

“Ona kazık attığımı düşünecek. Ona kazık atanların başına ne geldiğini gördün.”

Söylediklerini düşündüm. “Tamam,” dedim. Tabancasını cebimden çıkarıp bütün gücümle kabzasını kafasına indirdim.

O yere yığılınca tabancayı cebime geri koydum. Üzerinden geçip son yüz metreyi tek başıma yürüdüm.



48

Duvarları ve tavanı gölgelerin içinde alabildiğine uzanan devasa bir mağaranın girişinde duruyordum. Zemin donmuş bir gölet gibi karanlık ve dümdüzdü. Ben yavaş yavaş yürüdükçe ayak seslerim de görünmez duvarlarda yankılanıyordu. Başka ses duyulmuyordu ve görünürde kimsecikler yoktu. Kılıcı tutmuş ilerlerken, başka bir giriş olabileceğini ve Mike'ı erken bayılttığımı düşünüyordum. Derken Mogart'ın sesi duyuldu. Sanki sesi hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi.

“Bay Kropp. Beni sürekli şaşırtıyorsunuz.”

Durdum. Tabancayı yavaşça cebimden çıkarıp sol elimle tuttum. Bana her şeyden çok daha fazla güven veriyordu.

“Bu kadar az deneyim ve bir o kadar kıt zekâyla buraya kadar gelebilmek... Karşınızda saygıyla eğiliyorum, bayım.”

“Natalia nerede?” Sesim küçük bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

“Burada.”



Sesi hemen kulağımın dibinden gelmişti. Döndüğümde bana doğru geldiklerini gördüm, Natalia onun hemen önünden yürüyordu. Sol eliyle kızı ensesinden tutmuştu. Sağ elinde ise bir hançer vardı.

Beş metre kadar önümde durduklarında Mogart gülümsedi.

“Bay Arnold’ın icabına baktığınız için teşekkür ederim,” dedi, başıyla tabancayı işaret ederek. “O adamı hiç sevemedim.”

Natalia’nın gözleri kuruydu ama oldukça kızarmışlardı; ağlamış olmalıydı. Kumral saçları karman çormandı ve saç çizgisinin hizasında bir morluk vardı.

“Özür dilerim,” dedim. “Sen iyi misin?”

Başını evet der gibi sallayıp gözlerini kısarak Mogart’a baktı. “Kılıcı getirdim, Bay Mogart,” dedim. “Bırak gitsin.”

“Önce tabanca. Ona ihtiyacınız yok, Bay Kropp. Elinizden bir kaza çıkabilir. Yanlış kişiyi vurabilirsiniz.”

Düşündüm. Şayet reddedersem, daha ben ateş etme fırsatı bulamadan Natalia’yı arkadan bıçaklayabilirdi ve muhtemelen iskalardım. Ama kılıç hâlâ bendeydi ve kızı öldürürse onu sağ bırakmak için bir nedenim kalmayacağını biliyordu. Ama Natalia öleceği için bunun bana da faydası olmayacaktı.

Fırlattığım tabanca zeminde kayarak gölgelerin içinde gözden kayboldu.

“Çok iyi,” dedi Mogart. “Şimdi de kılıç, lütfen.”

“Önce onu bırak.”

Güldü. “Vay canına, amma da cesur olmuşuz! Ama cesaret, Bay Kropp asla aklın yerini tutamaz.”

Hançeri Natalia’nın böğrüne bastırdı. Gözleri fal taşı gibi açılan kız, “Kropp!” diye bağırdı.



“Kararını ver, Alfred Kropp,” dedi Mogart. “Ya kılıcı yerden bana doğru atarsın ya da kızın ölümünü izlersin.”

Mike’in dediği gibi Natalia tek bir kişiydi, dünya söz konusuyken tek bir kişinin ne önemi vardı? Kılıcı vermezsem Natalia’yı öldürürdü; kılıcı verirsem onu yine öldürürdü ve bu kez sözümde –hayatımda verdiğim ilk sözdü bu– durmamış olurum.

Kararım ne olursa olsun, yanlış olacaktı, tıpkı bütün bu işler başladığından beri verdiğim bütün kararlar gibi. Sürekli çuvallıyor, sonra daha fazlası için aranıyordum. Belki de her şeyi düzeltmek için, yapılacak en doğru şeye karar verip bunun tam tersini yapmalıyım.

Mogart’a bakarken aslında en büyük düşmanımın o olmadığı gerçeğini fark ettim. Benim en büyük düşmanım elinde Kralların Kılıcı’nı tutan on beş yaşındaki evsiz geri zekâlıydı.

“Seçiminizi yapın, Bay Kropp,” dedi Mogart yumuşak bir ses tonuyla.

Seçimimi yaptım.

Kılıcı ona doğru fırlattım. Aramızda bir yere düştü. Natalia’yı ittiği gibi kılıca atlamasını bekliyordum ama yerinden kımıldamadı. Kılıca bakmıyordu bile; bana bakıyordu. Farrell dayımın dairesinde, adam kılıcı dayıma saptırmadan önceki duyguyu hatırladım.

“Yapmayın, Bay Mogart,” diye yalvardım. “Bunu yapmanıza gerek yok. Onun canını yakmayın, lütfen.”

“Ah, Bay Kropp,” diye cevap verdi Mogart. “Onca şeyden sonra hiç mi bir şey öğrenmediniz?”

Bu sözleri söyleyerek hançeri Natalia’nın böğrüne saptırdı.





49

Sessizce yere düştü. Ona bakarken donakaldım, sonra kılıca doğru bir hamle yaptıysam da artık çok geç kalmıştım. Mogart çoktan harekete geçmiş, ben onun üzerine atılırken o yerde yuvarlanıp çekilmişti bile.

Ayağa kalkıp belimdeki siyah kılıcı çektim ama bu da onu sağ elime geçirmem anlamına geliyordu. Mogart çok seriydi, Kralların Kılıcı havada ısıık çalarak kafama inmek üzereydi.

Kılıcı tam zamanında havaya kaldırdım ama kılıçlar çarpıştığında çıkan sesle birlikte çığlık attım. Darbenin gücü neredeyse bileğimi kırıyordu. Geri çekildim. Mogart üzerime doğru rahat hamleler yaparken ben de kılıcımı sallamaya çalışıyordum. Gülümseyip keyfini çıkarıyor ve “Güzel, Bay Kropp! Şahane! İyi savuşturdunuz! Parmak ucunda durun, ayaklarınızı sert basmayın, kılıcınız havada olsun!” gibi şeyler söylüyordu.



O üzerime geldikçe ben de geri çekiliyordum. Bir sağdan, bir soldan, sonra yine sağdan saldırıyordu. Çok hızlıydı. En sonunda o kadar güçlü bir darbe indirdi ki omzumdaki eklemenden bir ses geldiğini duydum.

Boştaki eliyle kılıç tutan elimin bileğini sertçe kavradı. Excalibur'un ucunu çenemde hissedebiliyordum. Mogart yüzüme yaklaşarak, "Seninle ilgili aklımı kurcalayan bir şey vardı hep, Alfred Kropp. Bu ısrar niye? Dayını öldürdüm, Bennacio'ya katıldın. Bennacio'yu öldürdüm, tek başına devam ettin. Natalia'yı öldürdüm ve hâlâ savaşmaya devam ediyorsun. O yüzden söyle, delikanlı, bu ısrar niye?" diye sordu.

"Ben... ben söz verdim..." diye kekeledim.

Başını yana yatırdı, gözleri gülümsemeye başlayacakmış gibi parladı.

"Söz! Alfred Kropp söz vermiş!" Kahkahalara boğuldu. "Şüphesiz, Lord Bennacio'yadır."

"Hayır," dedim. "Cennete."

Bütün gücümle dizimi kasıklarına geçirdim. Bileğimi ondan kurtardım, o taş zemine düşerken bir adım geri çekildim. İşte bu! Haydi, Kropp, hazır yere düşmüşken kılıcınla bitir işini! Ama bir şeyler bana engel oldu. Onu öldürmek yerine olduğum yerde soluklanıp ayağa kalkmasını bekledim.

"O size ait değil, Bay Mogart," dedim. "Görmüyor musunuz? Kimseye ait değil."

Mogart ayağa kalkarken yüzü acıyla çarpılmıştı ama suratında bir ifade daha vardı; öfke değildi belki ama öfke ile hüznün bir karışımı gibiydi. En sevdiği şekerlemeyi alamayacağını öğrenen asık suratlı bir çocuğunki gibi bir ifade.



“Sen kimsin?” dedi nefes nefese. “Sen kimsin, Alfred Kropp? Neden her seferinde kocaman, şişman bir taş gibi yolumu kapatıyorsun?” Her sorusunda bana biraz daha yaklaşıyordu. Ve her adımında, ben bir adım geri çekiliyordum.

“Samson öldükten sonra Bennacio soluğu neden senin yanında aldı?” Bir adım daha. “Ve neden seni buraya getirdi?” Bir adım daha. “Sana niye söz verdirdi?” Bir adım daha. “*Sen kimsin, Alfred Kropp?*”

“Ben, Bernard Samson’ın oğlu, Lancelot’un vârisiyim.”

Birden durdu. Ona tokat atmışım gibi bakıyordu. Sonra yüzündeki acı dolu ve hüzünlü ifade silindi, geriye sadece öfke kaldı.

Kükreyerek üzerime atıldı. Kılıcımı son anda kaldırıp Excalibur’un yay çizerek gelen hamlesini savuşturdum. Kılıçlar çarpıştığında çıkan ses kulaklarımı acıttı. Saldırırken Mogart’ın gözleri öfkeyle parlıyordu. O kadar hızlıydı ki Excalibur’u gümüşü bir bulanıklık olarak görüyordum.

Mogart bütün hiddetiyle kılıcı savururken, kaçacak bir yerim kalmayıncaya kadar geri çekilmeye devam ettim. Sonunda duvara kadar gelmişim. Artık önümde iki seçenek vardı: Dik durup savaşa devam edecek ya da pes edip ölecektim.

İçgüdülerimle hareket edip kılıcı iki elimle tutarken, Mogart’ın omuzları iniyor, kalkıyor ve dönüyordu; kılıçların çarpışırken çıkardığı ses korkunçtu. Pelerinin üzerinden arkamdaki duvarın sivri çıkıntılarını hissedebiliyordum; sırtımdan parçalar koparıyorlardı adeta.



Bütün gücümle Bennacio'nun adını haykırdım ama bu Mogart'ı daha da sinirlendirdi ve sol eliyle sağ omzuma bastırdı. Bu darbeye kılıç elimden fırladığı gibi yere savruldu.

Mogart ön koluyla boğazıma bastırıyor, ben ise nefes almaya çalışıyordum. Dövüşün bittiğini biliyordum.

"Samson'ın vârisi!" diye tısladı suratıma doğru. Excalibur'un ucunu midemde hissettim. Pelerini geçmiş, tişörtümü yırtıyordu. "Lancelot'un vârisi! Sürgün edilmemin nedeni! Çember böylece tamamlanmış oluyor, Alfred Kropp!"

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, Bay Mogart..." Ona ne yapması için yalvardığımı bilmiyordum. Ya da ne yapmaması.

"Soylu Bennacio, babanın kaderiyle nasıl yüzleştiğini anlattı mı sana? Babacığının nasıl öldüğünü anlatan oldu mu, Alfred Kropp?"

Çeliğin tenimi yırttığını hissettim, karnımdan aşağıya akan kanın sıcaklığı mide bulandırıcıydı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Ona eziyet ettim. Binlerce kez kestim, ta ki diz çöküp sefil hayatını sona erdirmem için bana yalvarana kadar. Tıpkı senin şu anda yalvardığın gibi."

Kolu ileri doğru hareket etti. Kılıç vücuduma biraz daha girdi, on ya da on beş santim kadar. Ağzıma gelen kanın tadını alabiliyordum.

"Yalvaracak nefesi kalmadığında, en sonunda o sefil kafasını kopardım."

Sağ kolu yine hareketlendi, bu sefer daha sert bir şekilde. Ağzım kendi kanımla dolmuştu.



“Bernard Samson’ın kafasını alıp çelikten bir kazığın ucuna geçirdim. Sığınagımın girişine yerleştirdiğim yerde akbabalar etini tırtıklarken, leş kargaları da gözleri ve diliyle kendilerine ziyafet çektiler. Çemberin nasıl tamamlandığını anlıyorsundur, Alfred Kropp. şimdi sıra sende. Babana katılma sırası sana geldi.”

Bunu söyledikten sonra kılıcı kabzasına kadar vücuduma soktu. Sırtımdan çıkan ucun pelerini yırtıp arkamdaki duvara, adeta kuma saplanır gibi saplandığını duydum.

Mogart sonunda beni bırakıp geri çekildi. Gülümsemesi geri gelmişti.

“Artık,” dedi, “öl, Alfred Kropp.”

Asla tam olarak emin olamayacağım ama galiba bunu söylediğİ anda öldüm.





50

Öldükten sonra bir şeyler gördüm.

Önce mağaranın tavanında uçuyor ve aşağıda, kılıçla duvara yapıştırılmış halime bakıyordum. Mogart kılıcın kabzasını iki eliyle birden kavramış, suratını buruşturarak bütün gücüyle onu geri çekmeye çalışıyordu. Öfke ve çaresizlik kükremeleri duvarlarda yankılanıyordu.

Ne kadar çekmeye çalıştıysa da kılıcı bir türlü saplandığı taştan çıkaramadı.

Gerileyip kılıcı almak için ilk atıldığında bıraktığı hançeri yerden aldı. Kılıcı oradan çıkarabilmek için gövde mi keseceğini düşündüm. Vücudumu tutup çekemiyordu çünkü insan vücudu çok yumuşak kalıyordu ve sonra görüntü kayboldu.

Önce sessizlik vardı, sonra yaprakların arasından esen rüzgârın sesi duyuldu.



Kendimi hastanede, annemin yatağının yanı başında buldum. *Dindir. Acımı dindir*, diyordu.

Daha fazla dayanamadım ve başımı çevirdim. Farrell dayım, karnına saplanan kılıçla kanepede oturuyordu. Onu karnından çıkarıp bana uzattığını gördüm. *Götür onu, Al. Uzaklara götür.*

Başımı yine çevirdiğimde bu kez Bernard Samson, yani babam bana, *Onlar kadim ve gizli bir tarikatın üyesiydi. Efendisi gelip onu bulana kadar kılıcı korumaya ant içmiş bir tarikat*, diyordu.

Başka tarafa baktığımda Bennacio'yu gördüm. Konuştuğumuzu duyuyor, daha doğrusu hatırlıyordum.

Şayet Arthur öldüyse o zaman kılıcın gerçek efendisi kim?

Kılıcın efendisi ona sahip çıkandır.

Peki, o kim?

Kılıcın efendisi.

Sonra Bennacio arkasını döndü. Onu böyle görmek beni hüznlendirmişti çünkü aralarında en çok onu özlemiştim.

Ardından porsukağacının dibinde oturan beyazlı kadını gördüm. Koyu renkli saçları arkasında uçuşuyor, beyaz cüppesinin katları dalgalanıyordu.

Ağacın dibinde yanına geldiğimde bana dönüp bakmadı bile. Ama yanakları ıslaktı.

“Öldüm mü?” diye sordum.

Ölmeyi mi dilerdin?

“Sanırım, evet. Çok yorgunum.” Şu anda en çok istediğim şey başımı kucağına koymak ve alnımı okşamasına izin vermektir.



Yanağından bir damla gözyaşı süzülünce, “Lütfen, ağlama,” dedim. “En azından denedim. En başından beri kim ne diyorsa onu yaptım. Farrell dayım kılıcı çalmak için benden yardım istedi, yardım ettim. Bennacio onu geri alabilmek için benden yardım istedi, yine ettim. Mogart kılıcı ona getirmemi istedi, getirdim. Ama ne zaman dediklerini yapsam, birileri öldü. Farrell dayım, Bennacio ve şimdi de Natalia. Ve artık, hanımefendi, kimse kalmadı. Yardım etmem gereken ya da çabaladığım için ölecek kimse kalmadı. Artık dönmem için bir neden de yok.”

Onun ağlamasını görmeye dayanamadığım için kafamı çevirdim. Hâlâ oradaydı, onu göremiyordum belki ama belleğimdeki hatırasını görebiliyordum. Porsukağacının hatırasını, uzun çimenleri ve aşağıdaki cüruf yığınının içinde diş gibi parlayan küçük tanecikleri. Tepemizdeki kelekleri.

Vakti geldi. Şimdi hatırlıyor musun, Alfred Kropp, unutulmuş olanı?

Sonra her şey yok oldu. Karanlık bile siyah değildi çünkü zihnimdeki siyah rengine ait hatıralar bile gitmişti. Ne bir ışık ne bir ses ne bir his ya da anı vardı; artık *ben* bile yoktum. Alfred Kropp ölmüştü.

Son parçam da gidince, unutulmuş olanı hatırladım.

Porsukağacına doğru uzanıp keleklerden birinin gümüş iğnesini çıkardım. Özgür kalan kelek havalandı. Mavi gökyüzünde siyah, kırmızı ve altın sarısı renginde görünüyordu. Gözden kayboluncaya kadar yükselmeye devam etti.

Karanlık geri geldi ama şu anda gözlerim kapalı olduğu için böyle görüyordum.



ALFRED KROPP'UN OLAĞANÜSTÜ MACERALARI

Gözlerimi açtım.

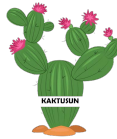
Merlin'in mağarasındaydım, Kralların Kılıcı karnıma saplanmıştı.

Artık biliyordum. Sonunda Kralların Kılıcı'nın efendisinin kim olduğunu biliyordum.

,



51



Mogart elinde siyah hançeriyle üzerime doğru geliyordu ama sesimi duyunca birden durdu.

“Efendisi...” dedim nefes nefese çıkan sesimle. “Kılıcın efendisi...” Öksürürken ağzımdan çıkan kan çenemden aşağı süzülüyordu. “...ona sahip çıkandır.”

İki elimi birden kaldırdım ve sıkıca kabzasından kavradım. Kılıcı taşın içinden çekerken metalin sürtünme sesini duydum. Mogart bağırmak ya da bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama bunu asla bilemeyeceğim çünkü sonunda kılıçtan kurtulmuştum ya da asıl o benden kurtulmuştu. Üzerinde benim kanımla birlikte kılıcı dev bir yay çizerek savurdum ve Mogart’ın lanet olası kafasını kopardım.

Kendimi taş zemine bıraktım. Yine ölebileceğimi düşündüm ama onu bir kere yapmıştım zaten. Yeniden olması



konusunda artık endişelenmiyordum. En azından başladığım işi bitirinceye dek.

Natalia'ya doğru sürünmeye çalıştım ama kollarım pes edince apışıp kaldım. Kılıcı bıraktım. Zemin boyunca kendimi ittirmek için iki elime birden ihtiyacım vardı.

Onu saran beyaz bir parıltı gördüm. Gözyaşlarımın oluşturduğu ışık yanılsamasıyla onun tepesinde dikilen bir gölge, bir çift de kanat gördüğümü sandım.

Sanki kafamın içi boşalmış, gözlerimin önünde siyah yıldızlar belirmeye başlamıştı. Zamanında yanına varamayacakmışım gibi geliyordu ama her seferinde, bir santim daha, dedim kendime. Bir santim daha, Kropp. Bir santim daha. Ardından, bir santim daha.

Dişlerim zangırdıyordu ve çok üşüyordum; hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum. Onu çevreleyen ışığa baktıkça gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kapadım. Sonra ısındığımı hissettim, sanki biri üzerime battaniye örtmüştü.

Kulağım çınılıyordu, kendimi denize ulaşmaya çalışan bir nehir gibi görüyordum. Yüzlerce, binlerce yıl hatta çağlar geçti aradan ama hâlâ ona ne kadar yaklaştığımı hatta yaklaşıp yaklaşmadığımı bile bilmiyordum.

Sonra burnuma şeftali kokusu geldi.

Gözlerimi açtım ve hayatımda tanıdığım en güzel kızın yüzünü gördüm.

Kulağına, “Kılıcın gücü adına, Natalia... Başmelek Mikail’in adıyla...” diye fısıldadım.

Parmaklarımı yaramdan akan kana buladıktan sonra Mogart’ın onu bıçakladığı yere bastırdım.



Yarasını kendi kanımla yıkarken bir yandan da fısıldamaya devam ediyordum: “Gördün mü, hatırladım işte. Unuttuğum şeyi hatırladım. Sırf yorulduğum diye az kalsın ölecektim ama unuttuğum şeyi hatırladım, *kesebilme kadar iyileştirme gücünü* hatırladım... haydi, ayağa kalk, Natalia, kalk. Çünkü artık ben efendiyim ve ben ne diyorsam onu yapmak zorundasın.”

Saçını düzeltirken diğer elimle de alnını okşadım. “Yaşa,” dedim. “Yaşa.”

Aradan çok uzun bir süre geçmiş gibi geldi ama sonunda gözlerini açıp derin bir nefes aldı. Onu kurtardığımı biliyordum.





52

Tüm bunlardan sonra onun yanında kan kaybından öleceğimi sandım ama Mike gelip bizi mağaranın içinde buldu. Kısa süre sonra adamlar tarafından sedyelerle kayalıkların tepesine taşındık. Bir helikopter bizi bekliyordu. Londra'daki bir hastaneye götürüldük.

İki hafta kadar sonra oturarak katı yiyecekler yemeye başladım ama hastanenin en iyi yemeği bile çok kötüydü. Sonuçta burası İngiltere'ydi, o yüzden iyi olmasını beklemiyordum.

Mogart'ın son hamlesiyle yırttığı akciğeri ve kalınbağırsağımlı düzeltmek için iki ameliyat yaptılar. İki hafta daha geçtikten sonra yürümeye başlamıştım. Koridordaki yürüyüşlerime bazen Natalia da eşlik ediyordu. Pek konuşmuyorduk ama hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmişti. Bir keresinde ona meleklere inanıp inanmadığını sordum.



“Küçük bir kızken, koruyucu bir meleğim olduğumu düşünürdüm.”

“O sayılmaz,” dedim. “Küçük çocuklar Noel Baba’ya da inanıyor. Baban, biz inansak da inanmasak da meleklerin var olduğunu söylemişti.”

Gözleri uzaklara daldı. Babasından bahsettiğim için kendimi tekmelemek istedim. İlk defa benimle normal bir insanmışım gibi konuşuyordu.

“Sanırım beni affetmek senin için oldukça zor olacak,” dedim. “Ben bile ne kadar zorlarsam zorlayayım kendimi affedemiyorum.”

“Ölmeme izin vermeliydin,” dedi. “Öylesi çok daha kolay olurdu. Neden ölmeme izin vermedin?” Ağlamaya başladı.

Özür diledim ama bu, durumu daha da kötü hale getirdi. Bunun özel yeteneğim olduğuna inanmaya başlamıştım: Kötü bir şeyi alıp daha kötü hale getiriyordum. Ağlarken elini tutmak istedim ama bana arkasını döndü. Hayatını kurtarabiliyordum ama kırık kalbini onaramıyordum.

Natalia gittikten sonra kendimi çok kötü hissettim, kılıç mevzusu başladığından beri böyle olmamıştım. Altı milyar insanın hayatını kurtarmanın kendimi iyi hissetmem için yeterli olabileceğini düşünebilirsiniz ama hiç de öyle olmadı. Dünyayı kurtarabilirdim ama bu Farrell dayımı geri getirmeyecekti; babamı da.

Ya da Bennacio’yu. Yere düşüşü, Mogart kılıcı saplarken ellerini nasıl açtığı geliyordu gözümün önüne. Bennacio neden karşılık vermemişti? İleri doğru atılıp Mogart’ın dizlerine saldırabilirdi. Neden pes edivermişti? Sözünde durmak bunun



neresindeydi? Bu yüzden ona biraz kırgındım. Pes etmese kılıç başıma kalmaz, o hâlâ hayatta olur ve Natalia'nın kalbi kırılmazdı.

Odamın içinde bir gölge gördüm ama umurumda olmadı. Bütün bunları geride bırakmak istiyordum. Hastane, Londra, bütün anılarım ve ben.

Gölge bana yaklaştı ve "Alfred, neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Ben hariç herkes üzerinde işe yarıyor, Natalia," dedim. "Kendim hariç herkesi iyileştirebiliyorum."

Yatağımın yanındaki ahşap iskemleye oturdu. Gri elbisesinin üzerine yüksek yakaları olan kırmızı bir pelerin giymişti. Kulağında zeytin büyüklüğünde elmaslardan yapılmış küpeleri vardı. Kumral saçları açık bir şekilde omuzlarının üzerine düşüyordu. Ortaçağdan kalma prenseslere benziyordu; aynı anda hem güzel hem de dehşet vericiydi. Böyle giyindiğini görünce gitmek üzere olduğunu anladım.

"Unuttuğun bir şey var," dedi.

"Ben hiçbir şey unutmam," dedim. "Sorunum da bu zaten."

"Dünyayı kurtardığını unutuyorsun."

Bir şey söylemedim. Neden geri geldiğini merak ettim. Gerçi neden geldiğini biliyor, sadece kelimelere dökemiyordum. Kelimelere döken o oldu. "Artık gidiyorum, Alfred."

"Ne zaman?"

"Bu gece."

"Gitme."

"Gitmem gerek." Derin bir nefes aldı. İskemlesinde dimdik oturuyordu.



“Ama gitmeden önce,” diye devam etti, “Efendi’ye saygımı sunmak istedim.”

Asık suratıma baktı.

“Ben hiçbir şeyin efendisi falan değilim,” dedim.

“Alfred,” dedi yumuşak bir sesle. “Tıpkı babam gibi ben de uzunca süre senin gelmeni bekledim. Babam, atamız Bedivere hakkında hikâyeler anlatırdı, Arthur’a nasıl ihanet ettiğinden, kılıcı gelmiş olduğu sulara geri atmaktan nasıl vazgeçtiğinden bahsederdi. Saatlerce düşünür, efendinin nasıl biri olabileceğini hayal etmeye çalışırdım. Uzun boylu, yakışıklı, cesur, dürüst, yalın, alçakgönüllü, şövalyelerin şövalyesi; kısaca tıpkı babam gibi biri olduğuna inanırdım.” Yan gözle bana baktı, kılıcın efendisi olarak tasarladığı görüntüden çok uzaktım. “Efendinin aslında kendisi olabileceğini söylediğimde daha çok küçüktüm. Belki de kaderinde kılıca sahip çıkıp Bedivere’in utancına son vermek vardı.”

“Peki, o ne dedi?”

“Merlin’in insanoğlunun dünyasından ayrılırken bulunduğu kehanetten bahsetti. Bedivere hanedanının son erkek vârisi ölmeden efendi gelmeyecekti. Babam bu kehanete inanıyordu, Alfred. Çünkü adil bir kehanet olduğunu düşünüyordu. Bedivere’in beceriksizliği için ödeyeceğimiz bedeldi bu, onun günahının kefareti.”

Aklıma Bennacio’nın Mogart’ın karşısında diz çöküşü geldi. İşte o zaman neden kollarını öyle açtığını anladım. Sanki, *İşte geliyorum, işte geliyorum*, demeye çalışıyordu.

“Ah, Tanrım,” dedim. “Kendimi yeterince kötü hissetmem yetmiyormuş gibi, Natalia. Şimdi ne yapacağım, ha? Benden



ne yapmamı istiyorsun? Ben sadece dayıma yardım etmeye çalışıyordum. Babamı tanıımıyordum, kara bir şövalye ya da Karanlığın Ajanı ya da her ne haltsa onun için Kralların Kılıcı'nı çaldığımı bilmiyordum. Hangi mantıklı insan evladı bunlara inanır, Merlin'e ve Kral Arthur'a, büyülü kılıçlara, meleklerle ve kehanetlere; günümüzde böyle şeylere kim inanır? Benden ne istediğini bilmiyorum, Natalia. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin? Birileri bir an önce söylerse sevinirim çünkü sabrım tükeniyor artık."

Yatağımın yanına geldi, saçları yüzüme düşüyordu. "O, huzura kavuştu. Hayalleri gerçekleşti, o artık huzurlu. Şimdi huzurlu olma sırası sende," diye fısıldadı.

Beni alnımdan öptü, saçları bir katedralin, bir sığınığın duvarları gibi beni çevrelemişti. "Huzur içinde ol, Efendi Alfred."





53

Hastaneden taburcu edilmeden bir hafta kadar önce, öğleden sonra kapım açıldı ve koyu renk takım elbiseli bir adam içeri girdi. Uzun boylu ve düşük omuzluydu, uzun kulak memeleri ve hüzünlü gözleriyle Base cinsi köpeklere benziyordu. Kapıyı kaparken ben de yatağımda doğruldum ve şimdi ne çıkacak diye merak etmeye başladım.

Hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı. Odanın diğer tarafına geçip perdeleri kontrol etti. Banyoya gidip oraya da göz attı. Ardından odanın kapısını açıp koridorda bekleyen birine bir şeyler söyledi. Geri çekilince, bir kadın içeri girdi. Terzi elinden çıkmış çizgili takım elbisesiyle her adımında ses çıkaran uzun topuklu ayakkabıları vardı. Sarı saçları başının üzerinde sıkıca topuz yapılmıştı. Beyaz saten kumaşa sarılı bir şey taşıyordu.

“Abigail?” dedim.



“Alfred.” Gülümseyince ortaya çıkan harika dişleri beni çok etkiledi. “Hatırlaman ne kadar hoş.”

Elindekini köpek suratlı adama verdi ve gelip yatağımın üstüne, yanıma oturdu.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Fena halde kötüyüm,” dedim. “Fiziksel olarak iyiyim; canımı sıkan asıl şey, diğer kısımlar.”

“Çok önemli badireler atlattın.”

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. “Bende değil.”

“Sende olmayan nedir, tatlım?”

“Ne olduğunu biliyorsun. Bende değil. Nerede olduğunu da bilmiyorum ama bir tahminde bulunabilirim.”

“Söyle bakalım, nerede olabilir?”

Dudağımı ısırdım. Gülümsemeye devam ediyor, mavi gözleri parlıyordu.

“Bana güvenmiyorsun,” dedi sakince. “Seni suçlayamam, Alfred. Güvenini kazanmak için uğraştığımızı söyleyemem. Ne olursa olsun, bana söylemek zorunda değilsin. Ben zaten biliyorum. Hediye, onu verene iade edildi.” Bir şey söylemedim, sesini alçaltarak devam etti: “Efendi, kılıca sahip çıktı ve bunu yaparak aslında ona asla sahip olunamayacağını anladı.”

Bunu söyledikten sonra gözlerinin içi gülmeye başladı. “Mağaranın altını üstüne getirdik, her yerini aradık. Kılıç gitmiş, bu hem büyük bir kayıp hem de büyük bir nimet. Bu dünyadaki zamanını doldurdu ve dünyamızdan bir mucize daha eksilmiş oldu. Belki de büyürken ödediğimiz bedellerden biridir bu.”

Ona baktım. “Sen kimsin?”



“Bildiyini sanıyordum, tatlım.”

“Bildiyim tek şey, Bay Samson ve şövalyelerini oyuna getirdiğin, Bennacio’yu oyuna getirdiğin, kızını oyuna getirdiğin ve az daha onu öldürttüğün ve benim *ölümüne* neden olduğun...”

“BAPASIFÖ onları oyuna getirmedi, Alfred, Mike Arnold getirdi.” Sanki bu ismi telaffuz etmek bile canını sıkıyormuş gibi suratını ekşitti. “Herkes bir yana asıl senin, kılıcın zayıf insanlar üzerindeki etkisini bilmen gerekiyor. Mike başından beri kafayı ona takmıştı. Bizim bilimiz olmadan Ejder ile irtibata geçip Samson’ın İspanya’daki inine yapacağı saldırının planlarını bildirmiş. Ayrıca kılıcı alabilmek için Bennacio’yu kurban etmiş. Mogart’a, Natalia’yı nerede bulabileceğini söyleyen de oydu, bunlardan bizim hiç haberimiz olmadı. ‘Kötü yola sapmış ajan’ diyebileceğin türden biriydi ve kendisinin icabına bakıldı.”

“Mike Arnold’ı öldürdünüz mü?”

Kadın gülümsedi. “Artık Şirket için çalışmıyor.”

“Şirket,” dedim. “Bu Şirket dediğiniz şey ne? BAPASIFÖ nedir ve kılıca neden bu kadar önem veriyor?”

“Görevi önem vermek olduğu için bu kadar önem veriyor.”

Ona bakakaldım, bunca zamandır bir şeyler öğrendiğim için şöyle dedim: “Bu benim hatamdı. Sana iki soru sorup birini seçmen için şans tanıdım.”

Çok kibar insanların ya da İngilizler’in yapacağı gibi hafifçe güldü.

“Örgütümüz kendini dünyanın gizemlerini araştırmaya ve muhafaza etmeye adanmıştır,” dedi.



“Gerçekten mi? Bunca süre sizi, sevmediğiniz insanları öldüren süper gizli bir casusluk örgütü olarak görmüştüm.”

“Biz casus değiliz, Alfred. En azından senin düşündüğün anlamda değil. Bizim varlığımızdan çok az kişinin haberi var; resmi olarak henüz bilinmeyen teknolojilere sahip olduğumuz da bir gerçek ama silah ve kurşun geçirmez yelek giymek yerine dizüstü bilgisayar ve tükenmez kalemler akmasın diye kullanılan cep korumalarını taşımayı tercih ediyoruz. BAPA-SIFÖ'nün hizmetinde Mike Arnold gibi saha çalışanlarından ziyade çok daha fazla biliminsanı, tarihçi, teorisyen var. Benim çalıştığım departmanın başındaki kişinin tansıkbilim doktorası bile var. Benim doktoram ise eskatoloji üzerine.”

“O da nedir?” diye sordum. Bennacio gibi anlaşılmaz konuşuyordu: Açıklama yaptıkça kafam daha da karışıyordu.

“Eskatoloji, sonumuzu inceleyen bilim dalıdır. Ölüm, ölümden sonrası ve dünyanın sonu gibi konuları irdeler.”

“Ah, anladım.”

“Tansıkbilim ise mucizeleri araştırır. Görüyorsun ya, kılıç kaybolduğunda Samson'ın bizi olaya dahil etmesi hiç de şaşılacak bir şey değil.”

Köpek suratlı ve kocaman elli adamı yanına çağırırdı. Abby, adamın getirdiği satene sarılı cismi alıp kucağıma koydu.

“Bu nedir?” diye sordum ama kadın cevap vermeden ne olduğunu anlamıştım. Kumaşın kenarını açınca siyah kılıcın ucunu gördüm.

“Bennacio'nun kılıcı,” dedi. “Onu Stonehenge'de bulduk ve saklamak isteyebileceğini düşündük.”

Kılıca baktım. “Teşekkürler,” dedim.



“Gitmeden önce bir şey daha söyleyeceğim, Alfred,” dedi Abigail. “Şirket çok etkilendi.”

“Neden?”

“Senden,” dedi. “Oldukça sıradışı bir durum.”

“Nedir o?”

“Yaşadığın sıkıntılardan sağ çıkmakla kalmayıp elimizde onca kaynak varken bizim beceremediğimiz şeyin üstesinden geldin.”

“Şey,” dedim, “bütün bunlar aslında benim hatamdı, o yüzden en doğrusunun böyle olacağını düşündüm.”

“Kendine bu kadar yüklenme. Daha çok gençsin. Bunun ne kadar nadir rastlanan bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Gençliğin mi?”

“Doğru şeyi yapmanın. Olay sadece doğru olanı yapmak da değil, doğru olanın ne olduğunu anlayabilmek.”

“Ah,” dedim. “Anlıyorum.” Lafı nereye getirmeye çalıştığını ya da neden felsefi bir konuşma yaptığımızı bilemedim.

“Gözümüz üzerinde olacak, Alfred Kropp,” dedi.

“Öyle mi?” Bu kulağa pek hoş gelmiyordu.

“Gelişiminle yakından ilgileniyoruz.”

Ürperdiğimi hissettim. “Bak, Abby... Abigail... Hanımefendi... Kılıç gibi şeylerle ilgili işlere bir kere daha karışma niyetinde değilim, bu konuda bir endişeniz varsa...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Endişemiz falan yok. Aslında sana bunu vermek istiyordum, olur da Şirket’le ilgili daha çok şey öğrenmek istersen diye. Her zaman yeni yeteneklerin peşindeyizdir; sıradışı olanların da diyebilirsin.”



ALFRED KROPP'UN OLAĞANÜSTÜ MACERALARI

Kucağıma bir kart bırakıp iskemleden kalktı ve başıyla köpek suratlı adama bir işaret yaptı. Odada yalnız kalınca karta bakıp üzerindeki okudum.

BOYUTLARARASI PARADOKSLAR VE SİRADIŞI FENOMENLER ÖRGÜTÜ (BAPASIFÖ)

ABIGAIL SMITH, MD, PhD, JD, MBA
Saha Operasyonlarından Sorumlu Özel Ajan

Washington • Londra • Paris • Tokyo
Brüksel • Roma • Moskova • Sydney



54

Koruyucu ailem Tuttle'lar, beni Amerika'ya geri götürmek için ertesi gün Londra'ya geldiler. Geleceklerinden haberim yoktu. Kapıda belirdiklerinde, Horace Tuttle bağırmaya başladı: "Alfred Kropp, seni gidi koca kafalı baş belası! Londra'da ne işin var?"

"Bir kez daha böyle kaçmaya kalkışacak olursan, seni geri göndermek zorunda kalırız," dedi Betty Tuttle.

"Aslında şimdi bile bunu yapabiliriz," dedi Horace. "Bize çok ciddi bir açıklama borçlusun, genç adam."

"Aslında," dedim, "dünyayı yok olmaktan kurtardım."

"Eminim öyledir!" diye bağırdı Horace. "Ben de Maymunların Efendisi, Tarzan'ım!"

"Haydi ama, Horace," dedi Betty. "Sosyal Hizmetler'in bize söylediği şeyi biliyorsun: Alfred *sorunlu gençlerden biri*."

"Hepimizin sorunları var," diye homurdandı Horace.



“Eminim Alfred okuluna dönerek iyi bir vatandaş olup topluma faydalı olmak için can atıyordur,” dedi Betty, koluma pat pat vurarak. “Öyle değil mi, tatlım?”

“Aynen,” dedim. “Kesinlikle öyle.”

“Atlas Okyanusu’nu, Tanrı’nın unuttuğu bu ülkede ayak üstü sohbet etmek için geçmedim,” dedi Horace. “Eşyaların nerede, Alfred? Gidiyoruz.”

“Bundan başka eşyam yok,” dedim.

Onlara Bennacio’nun siyah kılıcını gösterdim. Horace onu eline almaya çalışınca dokunmamasını söyledim; sonuçta çok keskindi. Ayrıca kılıca dokunmasını istemiyordum çünkü Horace Tuttle’ın, Kutsal Kılıç Tarikatı’nın Son Şövalyesi’nin kılıcını eline alması düşüncesi bile midemi bulandırılıyordu.

“Bunu gümrükten asla geçiremeyiz,” dedi.

“O zaman hiçbir yere gitmiyorum,” dedim. “Onsuz hiçbir yere gitmem.”

Gitmedim de. En sonunda kılıcı Horace’ın valizine koyduk. Dedektörler ötmeye başlayınca görevliye Abigail Smith’in kartını gösterdim. Bir telefon görüşmesinin ardından beş dakika içinde gümrükten geçmiştik bile.



55



Bütün dünyayı içindeki insanlarla birlikte kurtardıktan sonra (Tuttle'lar da dahil), bu şekilde yine Knoxville'e döndüm.

Bir hafta kadar sonra okula başladım. Ama Stonehenge'deki olaydan sonra fotoğrafım bütün dünyaya yayıldığı için artık ünlü olmuştum. Nasıl görüşmeler yapılmış, kimler kimlere ne demişti bilmiyordum ama hiçbir şey olmamış gibi yine okuluma dönmüştüm. Televizyonda bana öyle dedikleri için, uluslararası bir terörist olduğum yönünde dedikodular vardı ama bazı insanlar küçük farkları hiç anlamıyordu sanırım.

Okuldaki ilk günümde matematik dersinden sonra Amy Pouchard beni bir kenara çekti. Ağzındaki sakızı çiğneyişi bana Mike Arnold'ı hatırlatıyordu. Amy Pouchard'ı eskisi kadar beğenmediğimi fark ettim.

"Ortadan kayboldun, bir şeyleri havaya uçurdun ve şimdi de geri döndün," dedi.



“Hiçbir şeyi havaya uçurmadım,” dedim. “Ama birini öldürdüm.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Haydi oradan!”

“Ama bunu hak etti sayılır.”

“Terörist falan mıydı yoksa?”

“Hayır ama karanlığın ajanı olduğunu söyleyebilirim.”

“Vay canına. Çok havalı!” Eliyle ön koluma dokundu. Eli o kadar soğuktu ki dolaşım sorunu olup olmadığını merak ettim. “Silahla mı öldürdün?”

“Kafasını kestim.”

Ağzı açık kalınca dişleri ile dili arasındaki parlak yeşil sakızı gördüm.

“Kropp! Hey, sen! Kropp!”



Barry Lancaster koridordaki kalabalığı yarararak yanımıza geliyordu.

“Hâlâ onunla çıkıyor musun?” diye sordum Amy Pouchard’a.

“Sayılır. Aslında pek değil. Sonuçta bugüne kadar kimsenin kafasını falan kesmedi. Cep numaramı almak ister misin?”

Barry o sırada yanımıza ulaşmıştı. Sert bir şekilde sağ omzumu itti. “Burada ne halt ediyorsun, Kropp? Senin hapiste falan olman gerekmiyor mu?”

“Aslında,” dedim, “sosyal bilimler dersinde olmam lazım.”

“Ama burada durmuş, kız arkadaşım ile konuşuyorsun. Çok aptalca, Kropp.”

“O senin kız arkadaşın değil, Barry.”

“Sen çok anlarsın ya.”

Beni yine itti.

“Beni itme, Barry.”



“Öyle mi? Beni kim durduracak, Kropp?”

Yine itti.

“Barry,” dedi Amy Pouchard. “Kes şunu.”

Etrafımızda insanlar toplanmaya başlamıştı. Zil çalmasına rağmen kimse umursamamıştı.

“Sana şu kadarını söylemeliyim ki beni en son iten adamın kafası koptu,” dedim.

“Palavracının tekisin,” diye hırlayıp üzerime atıldı.

Hiç şansı yoktu. Sağa çekildim ve o yanımdan geçerken sarı kafasına sağlam bir yumruk oturttum. Barry yere kapaklandığı gibi orada kaldı. Şayet Barry olsam kaburgalarını tekmelemeye başladım ama Barry Lancaster değildim. Ben Alfred Kropp’tum, tam olarak ant içmiş bir şövalye olmasam da tüm zamanların en yüce şövalyesinin soyundan geliyordum. Ayrıca insan öldüğü zaman uğruna dövüleceği şeyler konusunda yeni bir bakış açısı kazanıyor.

Elimi uzattım.

“Bu çılgınlık, Barry,” dedim. “İkimiz de okuldan uzaklaştırma cezası alacağız.”

“Şansın yaver gitti,” dedi elimi tokatlayarak.

“İhtimaller pek öyle demiyor,” dedim. “Hiç o kadar şanslı biri olmadım.”

Onu ayağa kaldırınca, “Ucubenin tekisin,” diye bağırды.

Beni itmedi ya da bana yumruk atmaya çalışmadı, o günden sonra kimse cüssem ya da zekâmıla ilgili espri yapmadı. İnsanlar beni rahat bırakmıştı. Hatta öğretmenler bile aramıza biraz mesafe koyup beni gerektiğinde rahat bırakıyorlardı.



Birilerini öldürdüğüm haberi elbette bütün okula yayılmıştı, böylece terörist olduğum dedikoduları devam etti.

Öğleden sonralarımı eski şehir merkezinde geçiriyor, boş boş yürüyor ve Bennacio'yla ilk karşılaştığım kafeye gidiyordum. Tezgâhın en sonundaki tabureye oturup sütlü kahvemi yudumlayarak camın önünden geçen insanları seyrediyordum. Bazen, Abigail Smith'in bana Londra'da verdiği kartı çıkarıp okuyordum ama çoğunlukla sadece camdan dışarıyı izliyordum. Yine de her seferinde eve, Tuttle'ların yanına döneceğim için üzülüyordum.

O kafede oturmak kendimi Bennacio'ya yakın hissettiriyordu. Hayatımda bir baba figürü olarak görebileceğim tek insandı; hatta bazen kulaklarımda sesi çınlıyordu: *Suçluluk ve pişmanlıkla kendini yiyip bitirme, Alfred. Hiçbir savaş, hiçbir başarı, suçluluk ve pişmanlık içinde debelenerek kazanılmadı.*

Merlin'in mağarasında Kralların Kılıcı'ndan çok daha fazlasına sahip çıktığımı anlamaya başlamıştım. Çok daha kuvvetli ve korkutucu bir şeye sahip çıkmıştım.

Kendi kimliğime sahip çıkmıştım.

Bir öğleden sonra kahvemi bitirdiğimde saatime bakınca saatin altı olduğunu gördüm. Tuttle'lara vardığımda akşam yemeği çoktan bitmiş olacaktı; Betty bana söylenecek, öğleden sonra eve dönüp uslu bir çocuk gibi ders çalışmak yerine nerelere gittiğimi soracaktı. Horace ayağını yere vurup bağıracağı için küçük evimizin ince duvarları sarsılacaktı. Bense yemekten artakalanları yedikten sonra Lester ve Dexter'la paylaştığım odama çekilecektim. Ertesi gün kalkıp okula gidecektim. Artık hayatım böyle olacaktı; Alfred Kropp'un hayatı. Lancelot'un



RICK YANCEY

vârisi, Kutsal Tarikat'ın Çocuğu, Kralların Kılıcı'nın Efendisi, Sıradışı Serüvenci.

Kafeden çıkıp anacaddeden Jackson Caddesi'ne döndüm ama otobüs durağına yürümek yerine yarım blok ötedeki ankesörlü telefona gidip kartın arkasındaki 800'lü numarayı aradım.

“Ben Alfred Kropp, Abby... Abigail... Bayan Smith, *Doktor* Smith, hanımefendi,” dedim. “Dediklerinizi düşündüm de. Hani şu yeni yetenekler hakkındakileri...”





TEŞEKKÜRLER

En başından beri karım yanımdaydı; bitmek bilmeyen ret mektupları geldiğinde, telefonlarıma geri dönülmediğinde, aylarca süren soğuk sessizlik boyunca ilk müsveddeleri yatağın altında sakladı, çöpün içinden çıkardı, cesaret verdi, yalvardı, övgüler sıraladı, içimdeki şeytanlarla dövüşmeme yardımcı oldu, benim gücüm tükendiğinde onlarla kendi savaştı.

Başarısızlıklarım sadece bana aittir ama bütün başarıımı ona borçluyum. Ajanslardan, kitap anlaşmalarından, televizyon kanallarında boy göstermelerden, Hollywood yetkililerinin kapıyı çalmasından çok önce bir tek o yanımdaydı. Tanrı biliyor ya sonrasında da orada, benim yanımda olmaya devam edecek.

Hiçbir kelime, söyleyeceklerimi tam olarak ifade edemese de teşekkür ederim, aşkım.





YAZAR HAKKINDA

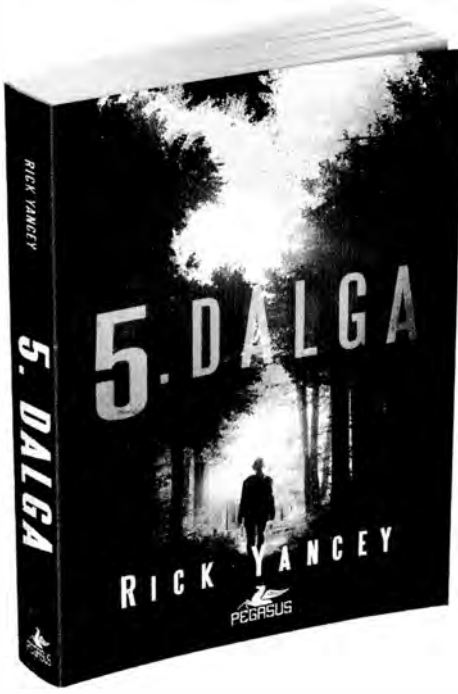
Rick Yancey'nin Alfred'in macerasını yazması muhtemelen kaçınılmazdı. Yazmak ve Arthur efsaneleri, gençliğinden beri ilgi alanı ve tutkusuydu. Rick ilk kitabını hemen hemen Alfred'le aynı yaşlarda, on dört yaşındayken yazdı. Aynı dönemlerde *Excalibur* filmini izledi ve o günden beri hikâyesinin (ve kılıç kullanmanın) büyüünden kurtulamamıştır.

“Kılıçlara ve Arthur öykülerine düşkünlüğümü harmanlayan büyük bir macera hikâyesi yazmak istiyordum,” der. “Aynı zamanda, hepimizin idealize ettiği ve özlemini duyduğu bir zamanda geçen inanılmaz bir romantik efsanedir.”

Genç bir delikanlı olan Rick'in okulda en sevdiği ders edebiyattı; en sevmediği ise matematik. Okumaktan en çok keyif aldığı kitaplar *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* –mizahına ve acayıplığına bayılır– ve macera yönünden *Hobbit*; *Aşırırcılar* ve *Zamanda Kıvrılma*'ydı.

Rick eşi, üç oğlu, Maddie ve Casey adlı iki köpeğiyle Florida'da yaşıyor. Maddie küçük, Casey ise kocaman bir köpektir. Ancak tüm otorite Maddie'dedir! Romanlarının çoğunu, oğulları futbol oynayıp karate çalışırken oturduğu koltuğunda yazmıştır.





1. DALGA DÜNYA KARANLIĞA GÖMÜLDÜ

2. DALGA SADECE ŞANSLI OLANLAR KURTULDU

3. DALGA SADECE ŞANSSIZ OLANLAR SAĞ KALDI

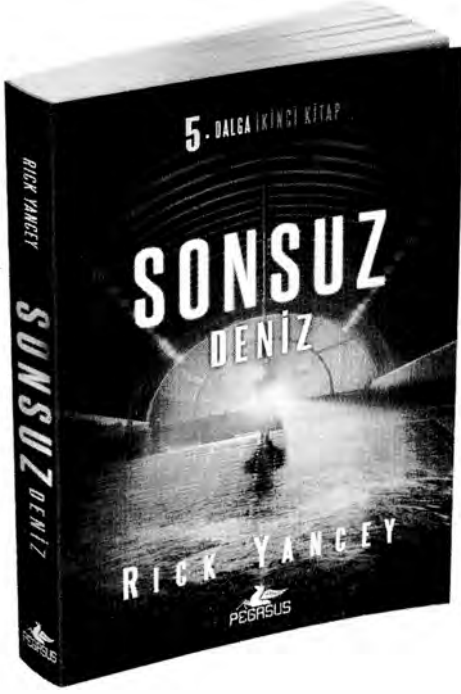
4. DALGA TEK BİR KURAL GEÇERLİYDİ: KİMSEYE GÜVENME

5. DALGA ARTIK KİMSE NE OLACAĞINI BİLMİYOR

“Bu kitaba başlarken diğer her şeyi bir kenara bırakmaya
HAZIR OLUN. Başınızı döndürecek hızı ve uğrunda savaşılanlar
sizi büyüleyecek. Uzun zamandır bu kadar SÜRÜKLEYİCİ bir
hikâye okumamıştım.”

Cinda Williams Chima





ÖNCE

ONLARA GÜVENİLMEMEYECİĞİNİ KANITLADILAR.

SONRA

BİRBİRİMİZE GÜVENMEMEMİZ GEREKTİĞİNİ GÖSTERDİLER.

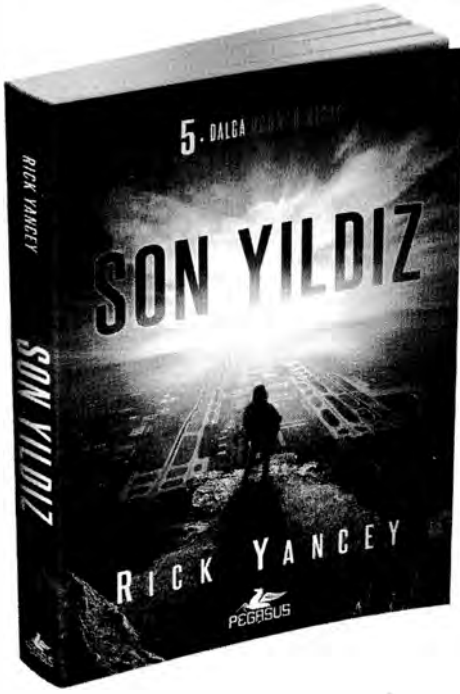
ŞİMDİ

KENDİMİZE BİLE GÜVENEMEYECİĞİMİZİ ÖĞRETİYORLAR.

“Nabız hızlandıran bir macera, şairane bir anlatım ve akıl almaz
şaşırtmacalar...”

The New York Times Book Review





DÜŞMAN ÖTEKİ.

DÜŞMAN BİZİZ.

DÜŞMAN BURADA, YUKARIDA VE HİÇBİR YERDE.

DÜNYA'YI İSTİYORLAR, DÜNYA'NIN BİZİM OLMASINI DA.

BİZİ YOK ETMEYE GELDİLER, BİZİ KURTARMAYA DA.

“İnsanın içini kavuran, akıllardan çıkmayacak bir FİNAL.”

Kirkus Reviews



